

Skraćena verzija knjige

TRIJUMF ISTINE

Autor
Eš Šejh Rahmetullah bin Halil El Hindi

Sažeo

dr Muhamed Abdul Kadir Melkavi

Štampa i distribucija

**Ministarstvo islama, vakufa i misionarstva u saradnji sa Humanitarnom organizacijom "Ibrahim bin Abdul Aziz Al Ibrahim"
Kraljevina Saudijska Arabija**

Štampa

**Ministarstvo islama, vakufa i misionarstva u saradnji sa Humanitarnom organizacijom "Ibrahim bin Abdul Aziz Al Ibrahim"
Kraljevina Saudijska Arabija**

Skraćena verzija knjige

TRIJUMF ISTINE

Autor
Eš Šejh Rahmetullah bin Halil El Hindi

Sažeo

dr Muhamed Abdul Kadir Melkavi

Izdato 1418. hidžretske godine, pod nadzorom Odleljenja za izdavačku i distributibnu djelatnost Ministarstva

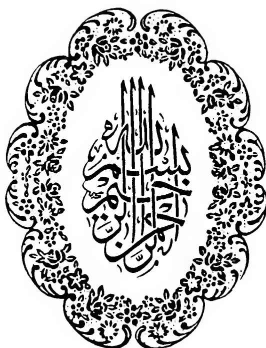
1997 / 1418 H.

ⓒ وزارة الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد، ١٤١٨هـ

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر

الهنــــدي ، رحمة الله بن خليل الرحمن .
مختصر كتاب اظهار الحق . - الرياض .
٢٢٤ ص ؛ ١٧ × ٢٤ سم
ردمك : ٣ - ١٥٥ - ٢٩ - ٩٩٦٠
(النص باللغة البوسنية)
١- الإسلام والمسيحية ٢- الإسلام - دفع مطاعن
٣- المسيحية - نقــد أ- العنــوان
ديوي ٢١٤،٢٧ ١٨/١٠٤٦

رقم الإيداع: ١٨/١٠٤٦
ردمك: ٣ - ١٥٥ - ٢٩ - ٩٩٦٠

بسم الله الرحمن الرحيم

Posveta:

- Muhadžiru koga pozivaju kršćanskoj "ljubavi i spase nju", nakon što je s milion sunarodnika pobjegao pred njihovim krvavim krstom,

- onome ko traga za istinom,

- onome ko ne gubi iz vida da će se njegov život, danas ili sutra, ugasiti i da će ga najdraži ostaviti u tamnoj jami koja će se vatrom ispuniti ili džennetskom baščom postati,

- i onome ko vjeruje da će nakon smrti za vjeru u Boga pitan biti.

Nakon smrti nema povratka na ovaj svijet i nema nove prilike. Zato izaberi vjeru kojom će tvoj Gospodar biti zadovoljan i prije nego povjeruješ onima koji kucaju na tvoja vrata, dobro upoznaj ono čemu te zovu,

i obavezno pročitaj ovu knjigu prije nego što odseliš s ovoga svijeta.

Riječ prevodioca:

Hvala Uzvišenom Allahu, i neka je blagoslov i spas na Njegovog posljednjeg Poslanika, njegovu porodicu i plemenite ashabe!

Borba između istine i neistine, vjere i krivovjerstva neće prestati dok postoje nebesa i Zemlja. Međutim, ma koliko krivovjerstvo izgledalo moćno, steklo pobornika i preplavilo zemlju, konačna pobjeda će pripasti Allahovoj pravoj vjeri, jer je On sam Sebe zadužio čuvanjem Svoje posljednje Objave. Dokazi misionara krivovjerstva su slabi, što će pokazati i ova knjiga koju imate u rukama.

Kratka biografija autora knjige "Izharul-hakk"

Muhammed Rahmetullah ibn Halilullah El-Kiranevi vodi porijeklo od trećeg halife 'Usmana r.a. Rođen je 1818. g. u blizini Delhija, glavnog gradu Indije. Njegova porodica je poznata po vrsnim medicinarima, učenjacima mnogih drugih znanosti i visokim društvenim položajima. On lično je dobro poznavao perzijski, arapski i urdo jezik. Bio je vrstan poznavalac šeriatskih znanosti, medicine, perzijske književnosti, matematike, geometrije, kršćanstva i jevrejstva. Osjetio je veliku opasnost od kršćanskih misionara, koji su, zajedno s engleskim kolonizatorima ulagali ogroman trud na pokrštavanju njegovog naroda, te je ustao u odbranu Islama. Napustio je profesorski posao, osnovao centar za islamske misionare koji će stati pred krstaše koji pljuju na sve što je islamsko i počeo pisati o vjerama. Njegova najpoznatija djela u kojima se suprostavlja misionarima kršćanstva su:

1. Izaletul-evhami: (na perzijskom jeziku).
2. Izaletuš-šukuki: (na urdskom jeziku)
3. El-I'džazul 'Isevij (na urdskom jeziku),
4. El-Burukul-lami'ah (na arapskom),
5. Mua'ddilu i'avidžažil mizani,

6. Takhbul meta'ıni.

7. Mi'jarut tahkiki

8. Izharul hakk.

Učestovao je 1857. g. u neuspjeloj revoluciji protiv kolonizatora, te je za njim raspisana potjernica i zabranjeno štampanje, rasturanje, prodavanje i čitanje njegovih knjiga. Uspio je učiniti hidžru u Meku gdje je imenovan predavačem u Haremi Šerifu. U Meki je osnovao školu (Medresetus-savlijje) koja i danas postoji i radi. Na bolji svijet je preselio 22. Ramazana, 1308. h.g./ 1.5.1891. g.

Kako je došlo do pisanja knjige "Izharul hakk."?

Svećenici su u 18. i 19. stoljeću, po blagoslovu Engleza u Indiji ulagali ogromne napore na pokrštavanju muslimana. Jedan od njihovih najistaknutijih misionara je bio Dr Fonder Iznosio je mnoge neistine o Islamu, Kur'anu i Muhammedu (s.a.v.s.). Javno je izazivao muslimanske učenjake na debatu. Rahmetullah mu je poslao devet pisama na koja je Dr Fonder odgovarao i u kojima su se dogovorili da vode međusobni dijalog. Jedan od uslova koje je postavio Dr Fonder je bio da Rahmetullah ne odustaje do kraja dijaloga, a Rahmetullah je uslovljavao da se rasprava vodi javno, pred masom svijeta. Također je dogovoreno da tema disputacije budu sljedeće tačke: derogacija u vjerskim knjigama, iskrivljivanje nebeskih knjiga, osobenost 'Isaa a.s., trojstvo, nadnaravni karakter Kur'ana i vjerovjesnička misija Muhammeda (s.a.v.s.). Dogovoreno je da prvi dio rasprave bude 11. i 12. redžeba, 1270. h. g. /1854. g.) i to na prve dvije teme; derogacija u vjerskim knjigama i iskrivljivanje nebeskih knjiga. Tako je i bilo. polemika je vođena u Ekberabadu, gradu poznatom po Tadž Mahalu. Prvi dan je prisustvovalo oko 500 najjistaknutijih građana Indije, među kojima su bili muslimani, kršćani, idolopoklonici, predstavnici engleske kolonizatorske vlasti, vojna lica, veliki činovnici, najpoznatiji misionari kršćanstva, svećenici i novinari. Vijest o toku disputacije se brzo raširila te je sljedećeg dana raspravi prisustvovalo oko 1000 ljudi. Rahmetullah je, uz Allahovu pomoć, ovom raspravom jasno razotkrio lice i djelo Dr Fondera. Dokazao je da je o Islamu pisao bez znanja i zlonamjerno. Dr Fonder je u dijalogu javno priznao da u dva Zavjeta postoje

iskrivljivanja, da su autori, nepažnjom ili namjerno, načinili grješku na 40.000 mjesta. Englezi su na njega bili gnjevni, te je poraz pokušao umanjiti narednog dana. Međutim, Allah je htio da istina dođe i do onih koji je nisu čuli prvi dan. Pokušaj Fondera da dokaže da su se iskrivljivanja desila samo na nekoliko mjesta je propao, a Rahmetullah je pojasnio da njegov cilj nije da utvrdi na koliko mjesta je njihova Knjiga iskrivljena, nego samo to da je ona iskrivljena pa makar samo na jednom mjestu. Pošto se ne može, posigurno, utvrditi koje je od dva kontradiktorna mjesta iskrivljeno, cijela Knjiga postaje sumnjiva.

Krajem drugog dana Fonder je čvrsto odlučio prekinuti dijalog. Njegov nastavak je uslovio Rahmetullahovim priznanjem da su dva Zavjeta originalne Božije objave, jer je bio svjestan da se tekstovi knjige koju sugovornik smatra iskrivljenom ne mogu uzeti kao dokaz u dijalogu. Zanemario je svoje vlastito priznanje njihove iskrivljenosti a traži od Rahmetullaha da prizna njihovu ispravnost. Rahmetullah je shvatio da Fonder time želi prekinuti dijalog i pobojao se da svijet ne pomisli da je on prekinuo dijalog, te je na kraju ustao i rekao: "Ja dolazim u dogovoreno vrijeme, tačno nakon dva mjeseca, na dijalog s Dr Fonderom. I ne postoji razlog za moj nedolazak". Dr Fonder nije ništa rekao, a u dogovoreno vrijeme nije došao. Raspravljalo se, dakle, samo o derogaciji nebeskih knjiga i njihovom iskrivljivanju.

Nakon poraza Fonder napušta Indiju. Rasprava nije nastavljena. Njegovi sunarodnjaci su ga prezirali, jer je iznevjerio njihova očekivanja. Otputovao je u Njemačku, zatim Austriju i Britaniju. Dobio je novi misionarski zadatak u Turskoj u koju je otputovao 1858. g. U Turskoj je krivo predstavio sve navode dijaloga s Rahmetullahom. Vijest o tome je pogodila sultana 'Abdul 'Aziza, koji ubrzo saznaje od turskih hadžija da se Rahmetullah nalazi u Meki. Pozvao ga je da nastavi dijalog s Dr Fonderom u Turskoj. Kada je Fonder za to saznao pobjegao je iz Turske bojeći se susreta s njime. Sultan je tražio od Rahmetullaha da napiše knjigu o toj raspravi i da iznese svoje mišljenje o preostalim temama o kojima je trebalo da se vodi debata. Rahmetullah ju je počeo pisati krajem decembra, 1863. g. a završio u junu 1864. g. Tako je knjiga "Izharul hakk" rezultat pomenute disputacije. Nakon završetka sultan je naredio

da se prevede na devet stranih jezika, u koje spadaju i sljedeći: njemački, francuski, engleski, turski, urdo, hedžratijje (jedan od indijskih jezika) ...

Poštovani čitaoče!

Ti pred sobom imaš kompendijum tog velikog djela, kojeg je obradio Dr Melkavi, a čiji se izlazak iz štampe na arapskom tek očekuje.

U originalu ove skraćene verzije nema objašnjenja i fus nota. Smatrao sam da pojedine dijelove teksta treba pojasniti, kako bi bili razumljivi i za muslimane i za kršćane.

- Prijevod značenja kura'nskih ajeta sam uzimao iz prijevoda Kur'ana od Besima Korkuta, izdatog 1989. g.

- Biblijske tekstove sam prenosio iz Biblije koju je izdala "Kršćanska stvarnost" u Zagrebu, 1944. g. Međutim, autor je koristio više izdanja Biblije na arapskom jeziku te se neki navodi tih izdanja razlikuju od navoda pomenute Biblije te sam ih lično prijevodio. Autor je ukazao na njih tako što je pomenuo godinu izdanja Biblije iz koje donosi citate.

- Podatke o nekim učenjacima sam naveo u fusnoti, a imena koja se ne pominju u biblijskom tekstu sam, zbog nedostatka literature i poteškoća u transkripciji, na kraju knjige napisao arapskim slovima, kako bi ih istraživač mogao lakše pronaći u rječnicima.

- Imena koja se pominju i u kršćanskoj i u islamskoj terminologiji sam prvi puta naveo u fusnoti, radi lakšeg razumijevanja teksta, a na kraju sam ih iznio u tabeli.

- Naveo sam najmanje jednu hadisku zbirku u kojoj se nalazi pomenuti hadis, ili pak knjigu u kojoj se nalaze podaci pomenuti u ovom djelu.

I na kraju, kao i na početku, zahvaljujem Allahu dž. š. koji mi je omogućio da prevedem ovo djelo. Znam da u prijevodu ima manjkavosti, jer čovjek je sklon griješenju.

Molim Allaha dž. š. da ovaj trud bude samo radi Njega i da se ovim djelom okoriste oni koji tragaju za istinom.

Hvala pripada Allahu dž. š., a blagoslov Njegovom Poslaniku!

U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog!

PREDGOVOR

Neka je hvala Allahu[1] i blagoslov vjerovjesniku Muhamedu[2] (s.a.v.s.)[3] koji nije znao ni čitati ni pisati , njegovoj porodici i ashabima[4]!

Allah mi je omogućio da obradim knjigu "Izharul-hakk" (Trijumf Istine) koju je napisao Rahmetullah ibn Halil Er-Rahman El-Kiranevi El-Usmani El-Hindi.

Pri obradi ovog djela služio sam se vrijednim rukopisom autora i drugim kojeg je autor diktirao. Prvo izdanje (u mojoj obradi) izašlo je godine 1410. h./1989. i to u četiri toma pod pokroviteljstvom "Generalnog predsjedništva za znanstvena is-

1) Bog, Gospodar svjetova, Stvoritelj svega ...; kršć. Jahve, Gospod, Bog.

2) Muhammed ibn 'Abdullah ibn 'Abdul Muttallib El Hašimijj El Kurejšijj, vodi porijeklo od Ismaila ibn Ibrahima a.s., on je posljednji Allahov poslanik, rođen je u Meki 570. g. ili 571. g.n.e. Prva Objava Uzvišenog Allaha mu je došla u blizini Meke 610. g., kada je bio u 40. godini života. Umro je 12. rebiu'l evvela 633. g. i tada je broj njegovih sljedbenika i ashaba bio oko 124.000.

3) Skraćenica arapskih riječi: "Sallellahu 'alejhi ve sellem", koje znače: "Allahov blagoslov i selam neka je na njega", a uvijek se izgovaraju pri spomenu Muhammedovog (s.a.v.s.) imena.

4) Ashabi su muslimani koji su živjeli u vrijeme Muhammeda a.s., i vidjeli ga makar jedan put u životu, i umrli u Islamu. Kada se neki od njih spomene treba reći "radijellahu anhu", tj. "neka je Allah s njime zadovoljan".

traživanja, fetve[1], da`ve[2] i upućivanje" čije je sjedište u Rijadu.. Mnogi moji prijatelji su tražili da "Izharul-hakk" napišem lahkim, jednostavnim i razumljivim stilom u jednom tomu, kako bi se olakšalo njeno prevođenje na strane jezike i kako bi se učinila preprekom kršćanskim misionarima koji ulažu ogromne napore u unošenju smutnji u Islam. Međutim, zaokupljenost štampanjem nekih drugih mojih knjiga me je spriječila u tome. Njihove želje su krunisane zahtjevom plemenitog brata, doktora Abdullaha ibn Ahmeda Ez-Zejda, predstavnika za štamparsku i prevodilačku djelatnost pri "Generalnom predsjedništvu za znanstvena istraživanja, fetve, da`ve i upućivanje" koji mi je ukazao na potrebu ulaganja truda na ovome polju, naročito nakon što su se u svijetu desili opasni događaji kojima su krstaši pokazali svoje neprijateljstvo prema Islamu i svoje želje da na brz način pokrste islamski svijet. Tako se u meni javila želja da izdam skraćenu verziju ovog djela.

Molim onoga ko želi da ovo djelo prevede na bilo koji drugi jezik da citate iz obadva Zavjeta[3] ne prevodi samostalno nego da ih prenosi iz knjiga izdatih na tome jeziku.

Ovoj skraćenoj verziji sam dodao neke podatke radi pojašnjavanja, kao npr.:
datume nekih historijskih događaja.
godine smrti nekih osoba.
dva imena za osobu ako se njeno ime piše na dva načina.
staro i novo ime grada, ako on ima stari i novi naziv.
precizirao sam o kojemu se mjestu radi ako dva mjesta imaju jedno te isto ime.
objasnio sam neke stručne izraze.
dodao sam podatke o nekim događajima iz kršćanske i islamske historije radi dodatnog pojašnjenja.
vokalizovao sam neke harfove[4] kako bi se izbjegla mogućnost nepravilnog čitanja i izgovora.

---

1) Pravno rješenje koje izdaje neki od islamskih učenjaka.

2) Pozivanje u Islam mudro i lijepom riječju.

3) Stari zavjet i Novi zavjet.

4) Slova.

naveo sam nazive nekih knjiga bez spominjanja imena njihovih autora.
- nekada sam spomenuo ime autora i datum njegove smrti.
- neke tekstove iz obadva Zavjeta sam navodio iz više izdanja radi njihovog potkrepljivanja.
- premetao sam određene podatke naprijed ili nazad kako bi se čitalac što više okoristio i kako bih ga poštedio konfuznih i nesređenih misli.
-tri prva poglavlja knjige "Izharul-hakk" sam sažeo u jedno i rezervisao ga za knjige jevreja i kršćana, navođenje njihovih imena, utvrđivanje njihove iskrivljenosti i dokidanja. Uradio sam to jedino zato da očekivani cilj bude postignut i da sažetak ovog djela bude u najvećoj mogućoj mjeri koristan za čitalaca.

I dodajem - pomoć dolazi od Allaha dž.š.

Ovo veliko djelo "Izharul-hakk" od autora Rahmetullaha ibn Halila El-Hindija je sastavljeno iz uvoda i šest glava, a ovo što slijedi je srž i bit toga djela.

Dr Muhamed Abdulkadir Melkavi
Profesor na Univerzitetu kralja Suuda
Rijad : 1.1.1415. h. / 10.6.1994.

Uvod

(Uvodne napomene)

1. Tekstovi knjiga protestantskih[1] učenjaka su većinom do nas došli putem naturanja, a ne putem uvjerenja.

2. Protestanti uvijek mijenjaju svoje knjige, obnavljajući neke od njihovih sadržaja - umanjivanjem ili dodavanjem - te zbog toga imamo velike razlike između njihovih ranijih i novijih izdanja, na što čitalac treba da obrati pažnju.

3. Ne smeta isticanje izraza: pogreška, zabluda ili laž u mnogim sadržajima i izmišljenim pričama o vjerovjesnicima, jer se radi o stvarnom iskrivljivanju nebeskih Knjiga, a ne o Božijem govoru. To ne spada u loš odnos prema nebeskim Knjigama, jer je objelodanjivanje iskrivljenosti, laži i isprav ljanje nekih njihovih bestidnih sadržaja dužnost svakog muslimana.

4. Kršćanski učenjaci su uobičajili isticati i objelodanjivati

1) Protestantizam: Ime nove kršćanske sekte, izvedeno iz riječi "protest". Ova sekta se pojavila u 16. stoljeću kao bunt protiv zabluda prisutnih u katolicizmu, u koje spadaju i prodaja indulgencija (oproštajnica za grijehe), zabrana ženidbe sveštenika, zabrana čitanja evanđelja, nametanje velikih poreza, spriječavanje izučavanja prirodoslovnih nauka. Evropa se za reformu shvatanja vjere pripremala od dvanaestog stoljeća. U tom procesu su se istakli njemački teolog Martin Luther (umro 1546. g.), koji se suprostavio papi Leonu (X), kao i francuski teolog Džon Kelvin (umro 1563. g.), čije su pristalice poznate kao francuski protestanti (Hidžunut), a čije su crke nazivane evanđeljske crkve. Oni nemaju centralno vodstvo vezano s papom u Rimu, odbacuju monaštvo, upućivanje molitvi svecima, traženje njihovog zagovorništva, crkvene slike, ikone i indulgencije. Ova sekta ima pristalice u Engleskoj, Njemačkoj, Austriji, Americi i Danskoj.

rijetka "slaba" mišljenja islamskih učenjaka, da bi ih potom demantovali i time čitaocu kazali da su knjige islamskih učenjaka prepune neosnovanih ideja, a u stvari, radi se o tome da oni uvijek prikrivaju ispravna mišljenja i ne ukazuju na njih, a kada ih, pak, prenose iskrivljuju ih, ili ih prenose krnjavim što predstavlja najodvratnije iznevjeravanje naučnog povjerenja u citiranju njima suprotnih mišljenja. Takav je i postupak sveštenika dr Fondera[1] u poznatoj disputaciji sa Šejhom - Allah mu se smilovao - u Indiji, 1270. hidžretske godine 1854. n.e., koju je objavio na engleskom jeziku nakon što je u potpunosti iskrivio navode obiju strana. U nekim svojim knjigama dr Fonder prevodi i komentariše kur`anske ajete[2] po vlastitom nahođenju, zatim ih napada i pretenduje da je njegovo tumačenje, a ne tumačenje islamskih učenjaka, ispravno. Međutim, on uopšte ne poznaje niti arapski jezik niti kur`anske znanosti, a želi da se prihvati njegovo neispravno i loše tumačenje, a odbaci ispravno tumačenje svih islamskih komentatora Kur`ana.

Allahu, pokaži nam istinu istinom i učini nas njenim sljedbenicima i pokaži nam zabludu zabludom i udalji nas od nje.

---

1) Dr C.C.P.Fonder je američki orijentalista, katolik koji je prešao u protestantizam iz pohlepe za ovosvjetskim dobrima, radi udobrovoljavanja supruge protestantkinje i nastanjivanja Engleske (što je to objasnio njegov prijatelj, svećenik Ferench).. Engleska crkva ga je poslala u Indiju, radi pokrštavanja muslimana. I on se ubraja u treću osobu po aktivnosti u širenju kršćanastva u Indiji. U posljednje vrijeme svog djelovanja u Indiji je javno izazivao muslimanske učenjake na dijalog, misleći da mu niko nije ravan. I dijalog se, konačno, desio, a njegov rezultat je i knjiga "Izharul hakk", koju sada čitaš u skraćenoj verziji.

2) Odlomci ili rečenice Časnog Kur'ana.

PRVA GLAVA

Imena knjiga Starog i Novog zavjeta, utvrđivanje njihovih iskrivljenosti i njihovo opovrgavanje

Prva knjiga sadrži četiri poglavlja:

Prvo poglavlje: Navođenje imena knjiga i njihovo nabrajanje.

Drugo poglavlje: Dokazi da sljedbenici Knjige[1] nemaju neprekinut lanac prenosilaca Starog i Novog zavjeta i neosnovanost tvrdnje da je današnja Biblija nebeska Objava.

Treće poglavlje: Dokazi da je ova Biblija prepuna proturječnosti, grješaka i iskrivljivanja.

Četvrto poglavlje: Dokazi postojanja derogacije u knjigama oba Zavjeta.

1) Jevreji i kršćani.

Prvo poglavlje:

Navođenje imena knjiga i njihovo nabrajanje:

Kršćani dijele svoje knjige na dva dijela:

Prvi dio: Knjige za koje smatraju da su pisane posredstvom vjerovjesnika koji su živjeli prije 'Isa`a a.s.[1], i nazivaju ih "Stari zavjet" ili "Davni (Drevni) zavjet"

Drugi dio: Knjige za koje smatraju da su pisane po nadahnuću, nakon Isa`a a.s. i nazivaju ih "Novi zavjet"

Stari i Novi zavjet zajedno sačinjavaju "Bibliju" To je grčka riječ sa značenjem "knjiga", a na omotu te knjige koja sadrži Stari i Novi zavjet pišu "Sveta knjiga"

Prvi dio njihove Svete knjige[2] je Stari zavjet, i on sadrži 39 poslanica[3]:

1 Knjiga Postanka
2 Knjiga Izlaska
3 Levitski zakonik
4 Knjiga Brojeva
5 Ponovljeni zakon

Ovih pet knjiga naslovili su kao "Poslanice Mojsijeve"[4] ili Tora[5] Tora je riječ hebrejskog porijekla a ima značenje: zakon, pravo i podučavanje. Međutim, oni danas pod riječju Tora podrazumijevaju Stari zavjet, tj. Pet knjiga Musaovih a.s. i knjige koje slijede:

6 . Jošua[6]

---

1) Kršć. Isus, ili Mesija; vjerovjesnik izraelskog naroda, rođen u Nezaretu, i od njegovog rođenja se računa vrijeme, tj. nova era.

2) Biblija koju sljedbenici Knjige smatraju svetom.

3) Knjiga, a misli se na neku od biblijskih knjiga.

4) Isl.: Musa a.s. tj. veliki Allahov poslanik Izraelcima o kome Kur'an mnogo govori:

5) Isl.: Tevrat: tj. Allahova knjiga objavljena Musau a.s.

6) Knjiga Jošije sin Amona koji vladarem postaje 638. g.p.n.e.

7 Suci
8 Knjiga o Ruti
9 Prva knjiga o Samuelu
10 Druga knjiga Samuelu
11 . Prva knjiga o Kraljevima
12 Druga knjiga o Kraljevima
13 . Prva knjiga Ljetopisa
14 Druga knjiga Ljetopisa
15 Knjiga Ezrina
16 Knjiga Nehemijina
17 . Estera
18 Job
19 Psalmi[1] (Davidovi)[2]
20 Poslovice (Salomonove)[3]
21 Propovjednik
22 Pjesma nad pjesmama
23 . Izaija
24 Jeremija
25 . Tužaljke (Jeremijine)
26 Ezekiel
27 Daniel
28 . Hošea
29 Joel
30 . Amos
31 Obadija
32 . Jona
33 . Mihej
34 Nahum
35 Habakuk
36 . Sefonija
37 . Hagej
38 . Zaharija[4]

---

1) Isl. Zebur, knjiga objavljena Davudu a.s.

2) Isl. Davud a.s., poslanik Izraelcima, otac Sulejmana a.s.

3) Isl. Sulejman a.s. sin Davuda a.s

4) Izraelski vjerovjesnik čije vjerovjesništvo nije potvrđeno Islamom. Ovdje se ne misli na Zekerijaa oca Jahja a.s. kojega muslimani smatraju vjerovjesnikom iz prvog stoljeća prije Isaa a.s., koji je vodio brigu o Merjemi, majci Isaa

39 Malahija (Ovaj vjerovjesnik je živio 420 g.p.n.e.)[1]

Samirije[2] od svih ovih knjiga priznaju samo sedam: Pet knjiga Musaovih, Jošua i Sudije. Taj samurijski Tevrat se razlikuje od hebrejskog kojeg su prihvatili jevreji, a njih dva se opet razlikuju od grčkog Tevrata. U grčkom Tevratu se nalazi sedam poslanica više nego u hebrejskom, koje se nazivaju apokrifnim poslanicama, a to su:

1 . Baruh (izraelskog vjerovjesnika)
2 Tobija
3 . Judita
4 Mudrost Salomonova
5 . Knjiga Jošue sina Sirahova (latin. Ecclesiasticus)
6 . Prva knjiga o Makabejcima
7 . Druga knjiga o Makabejcima

I sa ovim grčki Tevrat obuhvata 46 poslanica.

A što se tiče Novog zavjeta koji predstavlja drugi sastavni dio njihove Svete knjige on, sada, sadrži 27 poslanica pod sljedećim imenima:

1 Evanđelje[3] po Mateju
2 . Evanđelje po Marku
3 . Evanđelje po Luki
4 . Evanđelje po Ivanu

Izraz "evanđelje" je rezervisan za ove četiri poslanice, pa se koristi izraz "četiri evanđelja". Riječ "evanđelje" je uzeta od grčke riječi "inkilijus" ili od koptske riječi "inklijun" koja znači "radosna vijest" ili "podučavanje" Međutim, oni danas pod

---

=a.s. i koga sljedbenici Knjige ne smatraju vjerovjesnikom, već ga smatraju jednim od monaha, nego se ovdje misli na Zaharuja koji je živio u vrijeme Ezre, i čije ime se obično pominje s imenom Hagaj.

1) (g.p.n.e.): tj. prije nove ere, ili prije rođenja Isaa a.s., a za datume poslije rođenja 'Isaa a.s. ćemo pisati samo skraćenicu (n.e.)

2) Samira je grad udaljen od Napolisa oko 8 km. On je bio prijestolnica deset jevrejskih plemena veoma dugo vrijeme, tako da se ime Samira koristilo za čitavu Sjevernu Kraljevinu. Kasnije su svi stanovnici u srednjem dijelu Palestine, (oko Napolisa) oslovljavani Samirijama. Njihov broj je danas veoma mali.

3) Isl. Indžil, koji je objavljen 'Isau a.s.

pojmom "evanđelje" podrazumijevaju knjigu koja obuhvata sve knjige Novog zavjeta, tj. navedena četiri Evanđelja i njihove sljedeće dodatke:

5 . Djela Apostolska
6 . Pavlova poslanica Rimljanima
7 . Prva poslanica Korićanima
8 . Druga poslanica Korićanima
9 . Pavlova poslanica Galaćanima
10 . Pavlova poslanica Efežanima
11 . Pavlova poslanica Filipljanima
12 . Pavlova poslanica Kološanima
13 . Pavlova prva poslanica Solunjanima
14 . Pavlova Druga poslanica Solunjanima
15 . Pavlova prva poslanica Timoteju
16 . Pavlova Druga poslanica Timoteju
17 . Pavlova poslanica Titu
18 . Pavlova poslanica Filemonu
19 . Pavlova poslanica Hebrejima
20 . Jakovljeva poslanica
21 . Prva Petrova poslanica
22 . Druga Petrova poslanica
23 . Prva Ivanova poslanica
24 . Druga Ivanova poslanica
25 . Treća Ivanova poslanica
26 . Juditina poslanica
27 . Otkrovenje (Ivanovo)

Prema tome ukupan broj poslanica Svete Knjige kod kršćana ima sljedeći redoslijed:

- U hebrejskom Tevratu: Stari zavjet (39) + Novi zavjet (27) = (66) poslanica.

- U grčkom Tevratu: Stari zavjet (46) + Novi zavjet (27) = (73) poslanice.

Po naredbi vladara Kostantina (I)[1] održan je skup

1)Kostantin, (288-337), Sin kralja Kostantina i kraljice Helene, rimski imperator koji samostalno vlada od 312. g. 313. g. je izdao zakon kojim daje velika prava kršćanima. On je prvi došao na ideju da sazove kršćanske skupove. Pod njegovim nadzorom je održan Nikejski ekumenski skup, na kome se vodila rasprava o Arijusijevom osporavanju božanskog karaktera Isaa a.s.

kršćanskih učenjaka 325. godine n.e. u gradu Nikeji (Nice)[1] radi donošenja suda o sumnjivim poslanicama. Ovaj skup je, nakon savjetovanja i dugih razgovora donio odluku da se prihvati samo poslanica Judite, a odbaci ostalih (14) jer su sumnjive, izmišljene i neprihvatljive. Te poslanice su:

1 . Estera
2 . Jakovljeva poslanica
3 . Druga Petrova poslanica
4 . Druga Ivanova poslanica
5 Treća Ivanova poslanica
6 . Judina poslanica
7 Poslanica Hebrejima (pripisuje se Pavlu)
8 Mudrost Salomonova
9 . Toba
10 . Baruh
11 Knjiga Jošue sina Sirahova
12 Prva poslanica Makabejaca
13 Druga poslanica Makabejaca
14 Ivanovo otkrovenje (Ivanovo božansko proviđenje)

To se jasno vidi u uvodu knjige Poslanice Juditine koju je napisao Jerome[2] (umro 420. g.n.e.).

Nakon samo 39 godina (364. g.) održan je, u gradu Ludisija novi skup kršćanskih učenjaka koji zaključuje da se mora priznati prvih sedam poslanica (pogledaj od broja 1-7) koje je skup u Nikeji odbacio, i smatrati ih ispravnim i neiskrivljenim, a narednih sedam (pogledaj od broja 8-14) lažnim, iskrivljenim i patvorenim, pa se ne dozvoljava njihovo prihvatanje. Skup je te zaključke potvrdio javnim proglasom.

Ponovo, nakon 33 godine, (397.g.) održava se novi skup kršćanskih učenjaka u gradu Kartaga, (koji se nalazi u Tuniskom zalivu) i ovaj skup zaključuje da se moraju priznati i uzeti ispravnim i drugih sedam poslanica (od broja 8-14) koje su

1) Nice, Nikaia je stari grad u Maloj Aziji današnji Iznik, i u njemu su održana dva velika kršćanska skupa: 325. i 787 g.

2) Jerome: (348-420), jedan od najvećih misionara u prvo vrijeme kršćanstva, poznat kao (Saint). Njegova najpoznatija djela su "Prevod evanđelja na latinski jezik" i "Popis događaja"

odbacila dva prethodna skupa smatrajući ih sumnjivim i lažnim. Dakle, ovaj kartaški skup je poništio zaključke dva ranije održana skupa i ustvrdio da su sve sumnjive i lažne poslanice, ustvari, istinite i prihvatljive za ogromnu većinu kršćanskog svijeta. I na ovome se ostalo 12 vjekova, sve do polovine 16. stoljeća, kada se pojavila protestantska sekta, koja je odbacila sljedeće knjige:

Juditinu poslanicu
Mudrost Salomonovu
Knjigu Tobijinu
Knjigu Baruhinu
Knjigu Jošue sina Sirahova, i
Prvu knjigu o Makabejcima.

Od poslanice "Ester" koja se sastojala od (16) poglavlja protestanti su prihvatili samo 9 prvih poglavlja (do kraja trećeg pasusa u desetom poglavlju) a odbacili sve od (4-og) pasusa desetog poglavlja do kraja 16-og poglavlja. Za ispravnost tog postupka navode sljedeće dokaze:

1. Hebrejski originalni tekst ovih poslanica je zagubljen i postoji samo njihov prijevod.

2. Jevreji ibrijanskog porijekla ne priznaju ove apokrifne poslanice Starog zavjeta.

3. Ove poslanice odbacuju mnogi kršćani i nisu se složili u tome da su ispravne.

4. Jerome (umro 420. g.) je za ove poslanice rekao da nisu kompletne i dovoljne da utvrde i riješe vjerska pitanja.

5. Klaus je izjavio da se neki dijelovi ovih poslanica ne mogu pročitati.

6. Istoričar Eusebius je izjavio da su ove poslanice iskrivljene, a naročito Druga knjiga o Makabejcima.

Pogledaj kako su knjige koje odbaciše hiljade prethodnika, zbog zagubljenosti njihovih originala, njihove iskrivljenosti, odbačenosti od strane jevreja, postale kod današnjih kršćana prihvatljivim, nadahnutim i obaveznim da se slijede. A katolička

crkva[1] i danas prihvata sve te apokrifne, sumnjive i lažne knjige, svejedno pripadale one Novom ili Starom zavjetu, slijedeći odluke skupa iz Kartage.

A kakvu vrijednost i smisao ima to što ovi danas prihvataju ono što su odbacili njihovi prethodnici!?

Održani skupovi predstavljaju samo temelj i osnovu za razilaženje kršćana koji sumnjaju u ispravnost i božansko porijeklo svojih knjiga.

---

1) Kršćanska sekta koja ne obuhvata samo jedan određeni narod, nego nastoji okupiti sve narode u svoje okrilje. Priznaje i slijedi rimskog papu, kao vrhovnog duhovnog poglavara svih katolika u svijetu. Najviše pristalica ima u Italiji, Austriji, Belgiji, Francuskoj, Španiji i Portugaliji. Pošto je u njenom okrilju više zapadnih zemalja, nazivaju je i zapadna crkva, ili latinska ckva. Dok se za grčku crkvu kaže da je istočna, ili ortodoksna, koja ne priznaje papu. Ortodoksna crkva je najraširenija u Grčkoj i Jugoistočnoj Evropi. Osnovna razlika između katoličke i protestantske crkve je u tome što protestanti traže slobodu misli, istraživanja, proučavanja vjere i njenih temeljnih dogmi, dok su katolici sve to zabranili, žestoko kaznivši, i na lomači spalivši neke slobodoumne naučnike. Međutim, ovdje se ne radi o bitnim razilaženjima, jer obje sekte vjeruju u trojstvo, božansku prirodu Isaa a.s. i u njegovo raspeće radi iskupljenja svih ljudskih grijeha. (El-Mevsua' el-'arebijje el-mujessere: str. 1489.).

Drugo poglavlje:

Dokazi da sljedbenici Knjige nemaju neprekinut lanac prenosilaca Starog i Novog zavjeta i neosnovanost tvrdnje da je današnja Biblija nebeska Objava.

Nebeska knjiga koja se mora slijediti je samo ona koja je pisana posredstvom vjerovjesnika i koja je nakon toga do nas doprla neprekinutim lancem prenosilaca bez izmjena i modifikacija. Pripisivanje knjige nekome ko ima inspiraciju, samo na temelju sumnji i pretpostavki, nije dovoljan dokaz da knjiga doista pripada toj osobi kojoj se pripisuje, pa kada bi tu tvrdnju zastupala i čitava grupa ili nekoliko grupa ljudi. Uočljivo je da za knjige Starog zavjeta, pripisane Musau, Ezri, Jošui, Jeremiji, Habakuku i Sulejmanu a.s., nema nikakvog dokaza da, doista, pripadaju njima. To zato što je lanac njihovih prenosilaca izgubljen?!

Takođe je očevidno da je broj knjiga Novog zavjeta pripisanih Isau a.s., Merjemi[1], apostolima i njihovim sljedbenicima veći od sedamdeset i da su se današnji kšćani složili u tome da su one lažne i izmišljene?!

A zatim, primjećujemo da je za katolike obaveza slijediti apokrifne poslanice, a za jevreje i protestante je dužnost njihovo odbacivanje?!

Znači da pripisivanje neke knjige nekome vjerovjesniku ili apostolu nije dokaz da je ta knjiga plod objave i nadahnuća i njeno slijeđenje nije obavezno. Mnogo puta je Šejh Rahmetullah u svojim dijalozima sa kršćanskim učenjacima tražio od njih cjelovit lanac prenosilaca bilo koje knjige od knjiga dva Zavjeta pa su se ispričali time da je on prekinut zbog mnogih nesreća i kušnji kršćana u vremenskom periodu od 313 godina.

Činjenica je da oni za lance prenosilaca svojih knjiga imaju jedino sumnje i pretpostavke koje ne znače ništa. Njihovo

1) Kkrš.: Marija majka Isusa.

ustezanje od donošenja cjelovitog lanca bilo koje od svojih knjiga jasno govori o njihovoj nemogućnosti da to urade, jer da mogu ne bi to propustili čime je definitivno dokazano da su njihove knjige ostale bez cjelovitog lanac prenosilaca. A sada pojedinačno o njihovim knjigama.

Tevrat:

Uistinu ovaj današnji Tevrat koji se pripisuje Musau a.s. nije od njega i na to ukazuje nekoliko činjenica:

1. Ovom Tevratu je prekinut lanac prenosilaca prije kralja Jušuje sina Amonova koji je na prijesto došao 638. p.n.e. Primjerak Tevrata koji je pronađen 18 godina nakon njegovog ustoličenja ne može se uzeti kao oslonac, jer ga je napisao svećenik Hilkija. Pored toga što se ne može uzeti kao izvor treba dodati da preovladava mišljenje da je i taj primjerak zagubljen prije nego je Bretschneider[1] osvojio Palestinu 587 g.p.n.e. Ako pretpostavimo da tada nije izgubljen, ta izgubljen je svaki trag Tevratu i ostalim svim knjigama Starog zavjeta u vrijeme osvojenja Palestine. Oni tvrde da je Ezra napisao neke poslanice u Babilonu, međutim i to što je on napisao je nestalo kada je Entijuks (IV)[2] osvojio Palestinu. On je vladao Sirijom od 175-163. g.p.n.e. i radio je na tome da uništi jevrejstvo i preobrati Palestinu u helenizam pa je prodao položaje jevrejskih sveštenika za novac i ubio ih između (40.000) i (70.000), konfiskovao je sve njihove posjede, bogomolje i žrtvovao svinju

1) Bretschneider: tj. Nabukodonozor, vladar Babilona koji je 587. g.p.n.e. porobio Palestinu, srušio hram Sulejmana a.s. i sve istaknute ličnosti prognao kao roblje u Babilon.

2) Entijuks (IV): Entjuhs je ime za nekoliko rimskih vladara koji su došli poslije Alexandra Makedonskog (Velikog) koji su vladali Sirijom. Ovdje se misli na Entijuksa (IV) koji je vladao od 175-163. g.p.n.e., koji je nastojao uništiti jevrejsku vjeru. Ubio je oko 40-70 hiljada jevreja. Ogromno bogatstvo koje se nalazilo u Hramu je oteo, a na njegovom oltaru je zaklao svinju, a potom naredio vojsci od 20 000 vojnika da potpuno unište Kuds. Srušili su ga do temelja, popalili kuće, pobili sve što se kreće. Spasio se samo ko je uspio pobjeći u brda. Ovaj divljački događaj je potakao Makabejce na revoluciju.

spaljujući je na dan pokolja jevreja, naredivši vojsci od 20.000 vojnika opsadu Jerusalima. Napali su ga u subotu kada su bili okupljeni na molitvi. Opljačkali su ih, porušili i popalili im kuće i zidine, pobili sve ljude, pa čak i djecu i žene. Toga dana se spasio samo onaj ko se sakrio u brdima, rupama i pećinama.[1]

2. Velika neslaganja i međusobne proturječnosti između poslanica današnjeg Tevrata i Prve i Druge knjige Ljetopisa koje je napisao Ezra uz pomoć Hagaja i Zaharija. Jevrejski i kršćanski učenjaci su se složili u tome da je Ezra pogriješio oslanjajući se na manjkave listove i da nije pravio razliku između sinova i unuka. Ova trojica vjerovjesnika su bili sljedbenici Tevrata i da je ovaj, danas postojeći, Tevrat Musaovo a.s. djelo, oni ga ne bi osporili niti se sa njime razišli i ne bi pali u ovako veliku grešku oslanjajući se na nepotpune dokumente. Isto tako da je Ezrin Tevrat plod nadahnuća kao što oni tvrde ne bi se desila apsurdna i besmislena proturječja između njega i Prve i Druge knjige Ljetopisa. Sa ovim se jasno objelodanjuje da današnji Tevrat nije Tevrat koji je pisan u vrijeme Musaa a.s. i da on nije Tevrat koji je pisao Ezra. Činjenica je jedino to da je današnji Tevrat samo skup predaja i priča koje su se proširile kod jevreja a koje su sabrali njihovi rabini ne provjeravajući im vjerodostojnost. Oni su ih uz ostale poslanice stavili u Zbornik knjiga Starog zavjeta, koji sadrži pet poslanica koje se pripisuju Musau a.s. Ovo mišljenje je danas veoma rašireno u Evropi a naročito među učenjacima Njemačke.

3. Postoje jasna neslaganja i proturječja u propisima današnjeg poznatog Tevrata i Poslanice Ezekiela. Da je, dakle, ovaj današnji Tevrat ispravan ne bi mu proturječila Ezekielova Poslanica u propisima.

4. U danas priznatom Tevratu ne postoji ni jedno mjesto gdje pisac govori o vlastitim stanjima i događajima koje je lično vidio svojim očima, nego naprotiv, svi izrazi u njemu svjedoče da Musa a.s. nije njegov autor i da je ova knjiga samo skup predaja i priča raširenih među jevrejima, s tim da se spominje kome pripadaju koje riječi. Za ono što je po mišljenju pisca Božiji govor stavio je ispred njega "*I Bog reče*", a za ono što je

1) Vidi tačku broj 2 na strani strani 86.

smatrao riječima Musaovim a.s. naveo je "*Reče Mojsije*" I u svim situacijama je pisac o Musau a.s. govorio u formi trećeg lica. Npr: "*I popeo se Mojsije*", "*I reče mu Gospod*", "*I umro je tamo Mojsije*" Da je današnji Tevrat Objava koja je došla Musau a.s. govorilo bi se u prvom licu barem na jednom mjestu, jer govor u prvom licu je upečatljiviji i uliva riječima dodatnu snagu. I samo ovo je dovoljan dokaz da današnji Tevrat nije Objava koja je došla Musau a.s.

5. Jedan od uvaženih kršćanskih učenjaka dr Aleksandar Kids je u predgovoru "Nove Biblije" rekao da za tri stvari postoje jasni dokazi:

a - da današnji Tevrat nije djelo Musaovo a.s.

b- da je današnji Tevrat napisan u Palestini, a ne u vrijeme Musasa a.s. kada je izraelski narod bio u pustinji Sinaj.

c - da je današnji Tevrat sastavljen u vrijeme Sulejmana a.s. tj. u periodu od desetog do osmog vijeka prije Isaa a.s., što ukazuje na to da je između njegovog pisanja i smrti Musaa a.s. proteklo više od 500 godina.

6. Iz iskustva se zna da se jezik uveliko razlikuje u raznim vremenskim razdobljima. Ako se, npr. uporedi jezik Engleza prije 400 godina i današnji engleski naći će se među njima ogromna razlika. Norton, jedan od velikih kršćanskih učenjaka je rekao da ne postoji bitna razlika u stilu Tevrata i stilu ostalih knjiga Starog zavjeta koje su pisane poslije oslobađanja Izrailićana iz Babilona. A između Musaove a.s. smrti i njihovog oslobađanja je vremenski jaz od oko 900 godina. I zbog nepostojanja bitne razlike u stilu kojim je pisan Tevrat i ostale knjige Starog zavjeta, učenjak Lijusidn veliki poznavaoc hebrejskog jezika, tvrdi da su sve ove knjige napisane u istom vremenskom periodu.

7 U knjizi Ponovljeni zakon (27:5 i 8):

"*(5) Ondje sagradi i žrtvenik Jahvi*[1]*, Bogu svome - žrtvenik od kamenja, na koje nisi spuštao gvožđe. (8) Ispiši na tom kamenju sve riječi ovog Zakona: ureži ih dobro.*"

A u Poslanici Jošua (8:30 i 32) stoji:

1) Kršćanski naziv za Boga.

"(30) Tada podiže Jošua žrtvenik Jahvi, Bogu Izraelovu, na gori Ebalu. (32) Tu na kamenju Jošua prepiše Zakon Mojsijev, koji bješe napisan za sinove Izraelove."

Iz ovih tekstova se vidi da je kamen oltara bio dovoljan da se na njemu ispiše Musaov a.s. Tevrat, a da je Musaov Tevrat bio isti kao i ovaj današnji koji sadrži pet knjiga Musaovih a.s. u ovom omjeru ne bi bilo moguće ispisati ga na kamenom oltaru.

8. Mnoštvo grješaka u Tevratu i brojna proturječja između njegovih knjiga isključuju mogućnost da je današnji Tevrat isti onaj Tevrat sa kojim je došao Musa a.s., jer je govor objavljen Musau a.s. ili kojeg je on napisao, iznad toga je da u njemu bude toliki broj grješaka i oprečnosti.

Knjiga Jošue (sina Nunova)

Nakon što smo vidjeli u kakvom se stanju nalazi Tevrat koji je temelj religije Izraelaca pogledajmo u kakvom je stanju Jošuina knjiga koja se nalazi na drugom mjestu poslije Tevrata. Učenjaci sljedbenika Knjige ni do danas ne znaju s pouzdanjem ime njenog autora, niti vrijeme njenog pisanja. I tu su se razišli na pet sljedećih mišljenja:

1 da je njen autor Jošua sin Nuna, pomoćnik Musaa a.s.
2 da je njen autor Elezer sin Haruna a.s.[1],
3 - da je njen autor Finhasa sin Elezara sin Haruna a.s.
4 da je njen autor vjerovjesnik Samuel.
5 da je njen autor vjerovjesnik Jeremija.

A između Jeremije i Jošue a.s. je više od 8 vjekova i ova ogromna razlika je potpun dokaz da oni nemaju lanac prenosilaca za svoje knjige i da sve to grade na pretpostavci i da je ta pretpostavka njihov lanac.

U knjizi Jošue postoje riječi i misli koje nikako ne mogu biti njegove, kao što u njemu postoje drugi odlomci koji ukazuju na to da bi njihov autor mogao biti iz vremena Davuda a.s. ili iza njega. I sve ovo jasno govori da ta knjiga nije djelo Jošuino.

---

1) Kršć. Aron.

Između današnjeg Tevrata i Jošuine knjige postoje velike oprečnosti u nekim propisima i da je današnji Tevrat došao od Musa a.s., kao što tvrde, ili da je knjiga Jošuina zaista njegovo djelo, bilo bi nezamislivo da mu Jošua protivurječi i osporava ga u nekim propisima. Kako da Musaov zastupnik Jošua čini takve greške i proturiječi mu u događajima koji se dešavaju u njegovom vremenu?!

Vidjeli smo u kakvom se stanju nalaze Tevrat i Knjiga Jošue zamjenika Musaova a.s., a ni ostale knjige Starog zavjeta nisu u boljem stanju. Prourijećja su u njima veća, izrazitija i žešća tako da su neki istraživači osporili neke knjige Starog zavjeta u cijelosti proglasivši ih lažnim pripovjetkama i izmišljenim pričama, jer su prethodnici u knjige Zakonika unijeli mnoge iskrivljene knjige koje su u osnovi bile neprihvatljive i odbačene.

I ovo je dovoljan dokaz da sljedbenici Knjige ne posjeduju cjelovit lanac prenosilaca ni za jednu od svojih knjiga i da govore na temelju sumnji i nagađanja, i da knjiga nije plod nadahnuća samim time što se pripiše osobi koja ima inspiraciju i nadahnuće.

Evanđelja:

Svi kršćanski prethodnici i znatan broj današnjih se slažu u tome da je Evanđelje po Mateju pisano hebrejskim jezikom i da je zagubljeno zbog izmjena koje su u njemu pravile kršćanske sekte i ogromnih nesreća koje su zadesile kršćane u prva tri stoljeća. A što se tiče danas postojećeg primjerka Evanđelja po Matiju na hebrejskom jeziku ono je prijevod prijevoda s grčkog jezika i za njega ne posjeduju lanac prenosilaca, niti znaju ime njegovog prijevodioca, niti bilo šta o njemu, što je priznao i Jerome. Sav govor o njemu se temelji na pretpostavkama: "Vjerovatno ga je preveo taj i taj ...", ali na temelju ovakvih sumnji se ne može ustanoviti da li knjiga pripada njenom autoru.

Tekstovi više od pedeset učenjaka su saglasni da ovo

Evanđelje koje se pripisuje Mateju (koje je ujedno prvo i najstarije kod njih) zasigurno nije njegovo djelo, jer su sve knjige Novog zavjeta pisane na grčkom jeziku osim Evanđelja po Mateju i Pavlove poslanice Hebrejima. Posigurno se zna da su njih dvije pisane hebrejskim jezikom i za to postoje vjerodostojni podaci i Matej je jedini koji je pisao Evanđelje na hebrejskom. On je svoje Evanđelje napisao na hebrejskom jeziku za jevreje u Palestini koji su očekivali najavljenu osobu od potomaka Ibrahima a.s.[1] i Davuda a.s., zatim su ga prijevodili prijevodioci prema vlastitom razumijevanju i sposobnostima. A što se tiče Mateja, on svoje Evanđelje nije preveo na grčki jezik, a njegov prijevodioc je anonimna osoba. Preostale evanđeljske knjige su pisane na grčkom jeziku. Onaj ko tvrdi da su Matej kao i ostali pisci napisali svoja evanđelja na grčkom jeziku je u zabludi.

Istraživač Norton je napisao veliku knjigu u kojoj tvrdi da je Tevrat apokrifno djelo i da ga nije napisao Musa a.s., a registrovao je u evanđeljima i mnoštvo iskrivljenosti. Pomenuo je u ovoj knjizi uvjerenje da je Matej svoje Evanđelje napisao na hebrejskom, jer su u tome saglasni svi njegovi prethodnici i ni jedan od njih to ne osporava, i to svjedočenje je prihvatljivo. Oprečno mišljenje i ne postoji, tako da je dokazivanje izlišno. Prethodnici svjedoče da su kršćani jevrejskog porijekla imali hebrejski primjerak ove knjige i da je on postojao i bio u upotrebi do vremena Jeromea. A današnji primjerak Evanđelja po Mateju je samo prijevod kome se ne zna ni prijevodioc (niti mnoštvo drugih bitnih podataka) ni njegovo stanje. Tvrdnje prethodnika potkrepljuje to što je Matej bio apostol i lično vidio Isaa a.s. u većini situacija, čuo većinu njegovih riječi vlastitim ušima, i da je on autor ovog Indžila to bi se vidjelo barem na jednom mjestu u njegovom opisivanju događaja koje je vidio. Govorio bi u prvom licu kao što je to običaj i kod tadašnjih, a i današnjih autora. Dakle, ovo Evanđelje posigurno nije njegovo djelo.

---

1) Ibrahim ibn Azer ibn Nahur.: kršć. Abraham;

Faustus, jedan od velikih učenjaka sekte Manichanens[1] profesor El-Džermeni kaže: "Ovo Evanđelje je u cijelosti laž. Njegova prva dvija poglavlja su pridodata i neprihvatljiva za maricionite[2], ebionite[3] Juni Tirin i sveštenika Vilijemsa"

Istraživač Norton je ova dva evanđeljska poglavlja na mnogim mjestima osporio.

Jerome je izjavio da mnogi raniji učenjaci sumnjaju u izvornost 17. glave (posljednje) u Evanđelju po Marku, kao i u 1. i 2. glave i nekih odlomka 22. glave Evanđelja po Luki. A 1. i 2. glava nikada nisu bile sastavnim dijelom Knjige sekte

1) Manichanens: Njen osnivač je iranski reformator, Mani sin Fatika koji je živio u Perziji (Iranu) u trećem stoljeću nove ere, u vrijeme Sabura (I). Mani je bio medžusija (vatropoklonik), ali je osnovao vjeru između vatropoklonstva i kršćanstva. Na njega je velik uticaj ostavio budizam. 242. g. se proglasio vjerovjesnikom koji je poslan da dopuni vjeru koju je Isa a.s. ostavio manjkavom. Tadašnji vlastodršci su ga protjerali, a kada se vratio u zemlju osuđen je na smrt i ubio ga je Behram bin Hermuz sin Sabura. Međutim, time nije spriječeno njegovo učenje, nego se proširilo u raznim područjima rimske imperije, u Maloj Aziji, Bugarskoj i Austriji. To učenje je nailazilo na žestok otpor kršćanstva i ono je uništeno 500. g. Lardner navodi: "Sekta Manichanes ne priznaje knjige Starog Zavjeta, tvrdi da je sotona obmanuo izraelske vjerovjesnike, da je on razgovarao s Mojsijem i da mu je on, a ne Bog, i on mu je dao Toru, i da su za njih izraelski vjerovjesnici kradljivci (Evanđelje po Ivanu 10:8), te da su Novi zavjet zadesila iskrivljivanja te se od njega može uzeti što se želi a odbaciti preostalo. Kod njih postoje savršeni kršćani i poslušni kršćani, a vođa njihove sekte je Isusov zastupnik, koga sluša dvanaest poglavara poput Isusovih apostola, i 72 episkopa koliko je i Isus imao učenika."

2) Maricionite: Sekta koju je osnovao Marsijun 144. g. On je porekao Boga Starog zavjeta govoreći da je on nemilosrdan i grub. Za kratko vrijeme je oko sebe okupio veliki broj kršćana. Ova sekta odbacuje sve knjige Starog zavjeta, tvrdeći da nisu od Boga, a za knjige Novog zavjeta tvrdi da su sve izvitoperene osim Evanđelja po Luki i deset Pavlovih Poslanica, a i to Lukino Evanđelje i deset Pavlovih Poslanica se razlikuju od današnjeg Lukinog Evanđelja i današnjih deset Pavlovih Poslanica. Oni vjeruju da je Isa a.s. nakon smrti ušao u Džehennem (pakao) i iz njega izbavio loše duše, poput Kabila, stanovnike Sodome (Lutova a.s. naroda), a ostavio u njemu dobre, poput Nuha a.s., Ibrahima a.s., i dr. U trećem stoljeću je ove ideje poprimio Mani koji osniva sektu Manichanes. Ispreplitanjem mišljenja te dvije sekte nestaje sekta Marsijuni (Marcionites) a njeno učenje je preuzela sekta Manichanes.

3) Ebioniti: Sekta koju je osnovao Ebion El-Iskenderij, veliki poznavalac jezi

maricionite.

Istraživač Norton veli da su odlomci od devetog do dvadesetog, u šesnaestoj glavi Evanđelja po Marku umetnuti i da su pisci inače skloni dodavanju više nego oduzimanju.

A što se tiče Evanđelja koje se pripisuje Ivanu, postoji nekoliko činjenica koje ukazuju da ga nije napisao apostol Ivan. Evo nekih od njih:

1. Ni jedna rečenica ovog Evanđelja ne ukazuje na to da je pisac pisao o događajima koje je lično vidio ili su se desili u njegovom prisustvu. Naprotiv, njegove rečenice, misli i odlomci potvrđuju da je njihov autor neko drugi a ne apostol Ivan. On na kraju ovog Evanđelja kaže (21:24):

"*Ovo je taj učenik što svjedoči za ovo i napisa ovo. I znamo da je istinito njegovo svjedočanstvo*" I kada pisac navodi Ivanov govor upotrebljava zamjenicu trećeg lica da bi, neposredno nakon toga (u vlastitom govoru), upotrijebio zamjenicu za prvo lice "*znamo*" i time jasno kazao da je autor neko drugi, a ne Ivan.

2. Erinijus[1] (koji je živio u drugom stoljeću n.e.) je učio pred Polycarpom, učenikom apostola Ivana. U vrijeme Erinijusa grupa ljudi je tvrdila da ovo Evanđelje nije njegovo djelo. Erinijus je šutio i nije im se suprostavio. Da je ovo Evanđelje zaista njegovo djelo to bi znao njegov učenik Polycarp, a on bi obavijestio svoga učenika Erinijusa. A poznato je da je Erinijus znao mnogo predaja napamet i prenio je od Polycarpa mnogo podataka manje bitnih od ovoga. Erinijus je prvi koji je pomenuo 3 evanđelja (Matejevo, Markovo i Lukino) oko 200 g.n.e., a nije pomenuo Ivanovo Evanđelje. Drugi koji pominje ova tri evanđelja, a prvi koji pominje i četvrto (Ivanovo), je Cle-

---

=ka u prvom stoljeću nove ere. Sekta ebioniti se pojavila u vrijeme Pavla i žestoko se opirala njegovom učenju. Njen osnivač Ebion je postao poznat po pismu u kome napada jevreje, na koje je uzvratio jevrejski učenjak Josip.

1) Rođen je u Aziji u drugom stoljeću, službovao u crkvi Lion u Francuskoj gdje je postao biskup. Učenik je Polikarpa, i on prvi pominje tri evanđelja (oko 200. g.: (Matejevo, Markovo i Lukino). (Kitabu tarihi kenisetil Mesih 'ala vedžhil ihtisar: str. 46.)

ment IAleksandar 216. g. Tako oni koji vjeruju da je ovo Evanđelje djelo apostola Ivana nisu u stanju donijeti ni jedan dokaz protiv onih koji to poriču, a nije im posvjedočio ni Erinijus.

3. Opovrgavanje pripadnosti ovog Evanđelja apostolu Ivanu nije osobina samo sljedbenika Islama, kao što se vidi iz ovoga što slijedi:

a - idolopoklonički učenjak Selsus je još u drugom stoljeću n.e. tvrdio da su kršćani sadržaje svojih evanđelja izmijenili tri ili četiri puta.

b - učenjak Faustus i vođa sekte manichanens je u četvrtom stoljeću govorio da je siguran da Novi zavjet nije pisao Isa a.s. niti njegovi apostoli, nego da je njegov autor osoba kojoj se ni ime ne zna i da ga je pripisao apostolima i njihovim učenicima samo zato da bi ga ljudi prihvatili. On je time sljedbenicima Isaa a.s. nanio veliku nepravdu, jer je napisao knjige prepune grješaka i proturiječja.

c - Istandel je napisao da je autor Ivanovog Evanđelja, bez sumnje, jedan od učenika aleksandrijske škole.

d istraživač Bretschneider je rekao: "Zaista ovo Evanđelje kao i tri Ivanove poslanice nisu djelo apostola Ivana. One su zajedno s Evanđeljem napisane početkom drugog stoljeća.

f - poznati istraživač Krutis veli: "Uistinu je crkva Ephesus dodala 21. poglavlje."

g - vjerska sekta uludžin[1] je u drugom stoljeću odbacila ovo Evanđelje i sve sa čim je došao Ivan i odbacila svaku mogućnost da to budu djela apostola Ivana.

I zaključujem riječima istraživača Horna koji u pojašnjenjima kaže da su do nas doprli podaci o vremenu

---

1) Uludžin: sekta koja se pojavila u južnoj i zapadnoj Evropi, u drugom stoljeću. Odbacila je Ivanovo Evanđelje i sve što se njemu pripisuje. Brak je smatrala grijehom, a dozvoljavala je: blud, spolne odnose sa zabranjenim osobama i pljačku. Njenepristalice su neke obrede obavljale u šumama i brdima. Obožavali su sotonu a grdili Mesiha a.s. Svi ti postupci su krnjili ugled crkve, pa je papa Enusan III (1198-1216) bio prinuđen povesti rat protiv njih. (Tarihu El-Džem'ijjati Es-Sirrijje vel-harekati es-sirrijje, izdata u Egiptu 1926. g., str. 25-27).

pisanja Evanđelja, od strane starih crkvenih istoričara, manjkavi i ne dovode do cilja, jer su prvi prethodnici prihvatili izmišljene predaje i lažne priče istinitim i zapisali ih u svojim knjigama. Oni poslije njih su ih prihvatili iz poštovanja prema njima, a zatim su i istinite i lažne predaje prenošene od jednog do drugog pisca, da bi na kraju bilo nemoguće njihovo razlikovanje i razdvajanje zbog dugog vremenskog perioda.

I Horn navodi razilaženja po pitanju pisanja Evanđelja na sljedeći način:

- Evanđelje po Mateju je pisano: 37., ili 38., ili 41., ili 43., ili 48., ili 61. ili 62., ili 63. ili 64. godine.
- Evanđelje po Marku: 56. ili nakon nje do 65. godine.
 Evanđelje po Luki: 53.,ili 63. ili 64. godine.
 Evanđelje po Ivanu: 68.,ili 69., ili 70., ili 97 ili 98. godine.

Eto, tako je stanje ova četiri pomenuta evanđelja kod kršćana, a ni ostale poslanice Novog zavjeta nisu u boljem stanju.

To jasno pokazuje svakoj razumnoj osobi da kršćani ne posjeduju cjelovit lanac prenosilaca knjiga Starog i Novog zavjeta.

Zbog toga oni nemaju osnova tvrditi da su njihove knjige pisane po nadahnuću i Božijoj objavi, jer je ta tvrdnja u osnovi neistinita, na što ukazuju i sljedeći podaci:

a - ove knjige su prepune namjerno i nenamjerno unešenih grješaka i ispravki, a mnogobrojna su i oprečna shvatanja i tumačenja, tako da učenjaci sljedbenika Knjige nemaju osnova da ih poriču. Njihovi istraživači i komentatori su čak bili prinuđeni priznati mnogobrojne izmjene i greške, kao što su priznali da se u nekim oprečnim stavovima za jednu misao tvrdi da je ispravna, a za drugu da je lažna. Određene nelogičnosti su pokušali ispraviti blagim, ali u biti slabim isprikama, koje zdrav razum ne prihvata, jer je apsurd da se u božanskom govoru nađe griješka i iskrivljenost. Kada se božanski govor iskrivi on prestaje biti božanskim (nadahnućem).

Istraživač Horn je rekao: "Piscima je bilo dopušteno da pišu

prema vlastitim htijenjima, običajima i shvatanjima. I niko ne tvrdi da su oni u svim situacijama bili nadahnjivani i da su svaku stvar pisali po nadahnuću i da je svaki propis plod tog nadahnuća.

Sakupljači Komentara Henrya i Scotta[1] tvrde: "Nije obavezno da sve što je napisao vjerovjesnik bude nadahnjujuće ili zakonodavno"

U "Enciclapadia Britannica" se navodi da veliki broj učenjaka kaže: "Nije svaki govor i svaki navedeni opis u Svetoj knjizi stvar nadahnuća. Oni koji tvrde da je svaki govor u njoj nadahnuće to ne mogu lahko dokazati."

U "Rees Enciklopediji" koju su napisali istaknuti istraživači se navodi: "U djelima pisaca ove knjige i u njihovom govorima se nalaze grješke i proturiječja. Apostoli jedni druge nisu smatrali autorima objave i nadahnuća, a prijašnji kršćani apostole nisu smatrali nepogrešivim, jer se u njihovim ponašanjima katkada javi protuslovlje. Isti slučaj je i sa knjigama koje su pisali učenici apostola. Tako su učenjaci po pitanju nadahnuća u Evanđeljima po Marku i Luki uzdržani. Istaknuti protestantski učenjaci tvrde da svaki govor u Novom zavjetu nije rezultat nadahnuća i da su apostoli pogriješili.

b - znanstvenik Norton prenosi riječi Eicharna: "Kršćanski narod je u početku imao kratku poslanicu u kojoj su opisani događaji iz Isusova života i ona se može nazvati originalnim Evanđeljem koje je napisano za vjernike koji nisu čuli Isusove riječi svojim ušima i koji ga nisu vidjeli vlastitim očima. Ovo Evanđelje je bilo osnova svim ostalim, mnogobrojnim, evanđeljima koja su se pojavila u prva dva stoljeća, a među njima i Evanđelje po Mateju, Marku i Luki. Međutim, ova Evanđelja su pala u ruke onih koji su ih proširili, dodavši im nove sadržaje. Tako se u njima postepeno pojavio višak i izmiješali istiniti događaji s lažnim pričama, u kojima će se kroz preduga kazivanja pojaviti loš stil pripovijedanja. I kada god su

1) Komentar Henrya i Iskata je izdat u Londonu. To su prvobitno bila dva zasebna komentara. Svaki od njih dvojice je imao svoj komentar, a objedinila ih je i u skraćenoj verziji izdala grupa njihovih učenjaka, naslovivši ga kao "Komentar Henrya i Iskata".

ove predaje i priče prenošene s usta na usta, postajale su ružnije i nepouzdanije, tako da je crkva, krajem drugog i početkom trećeg stoljeća, bila prinuđena, između mnogobrojinih evanđelja koja su bila u upotrebi i kojih je bilo više od sedamdeset, izabrati četiri. Crkva je htjela da ljudi prihvate ova četiri evanđelja, a odbace ostala. A da je brižnije čuvala originalno Evanđelje od stranih dodavanja bila bi dostojna pohvale, međutim, to je bilo teško zbog dopuna u mnogim primjercima. Nije postojao primjerak bez dodataka, tako da je bilo nemoguće razabrati original od primjesa, te je zbog toga većina prethodnika sumnjala u mnoge odlomke evanđelja i nije bila u stanju izvesti stvar na čistac. Štampa u to vrijeme nije postojala, pa je svaki vlasnik primjerka unosio u njega šta je htio od pripovijedaka i predaja. I kada se ovaj primjerak umnoži i raširi, nije se znalo da li on sadrži samo riječi autora ili ne? Opominjači i upućivači su se uporno žalili da su pisci i vlasnici primjeraka, u veoma kratkom vremenu, izmijenili njihove knjige i da su sotonski učenici u njih unijeli nečist, izbacujući pojedine dijelove, a unoseći druge po vlastitom nahođenju, da Sveta knjiga nije ostala sačuvana i da je iz nje isčezlo svojstvo božanskog nadahnuća. Od dokaza da je iskrivljivanje Svete knjige u to vrijeme postalo uobičajeno su i riječi pisaca na kraju njihovih knjiga u kojima preklinju teškom zakletvom da im se knjige ne iskrivljuju i prizivaju prokletsvo na one koji to urade. Međutim, iskrivljivanje se desilo i u samoj biografiji Isaa a.s. i proširilo se do te mjere da je idolopoklonički naučnik Sulsus zamjerio kršćanima tvrdeći da su njihova evanđelja izmijenjena tri, četiri ili više puta. To nije čudno ako se zna da su se mnogi ljudi, nemoćni da dođu do originala, još od vremena objavljivanja Indžila, uposlili u mijenjanju, dodavajući im ili oduzimajući od njih ili mijenjajući riječ drugom sličnom riječju. Mijenjali su i opis Isaovih a.s. događaja i njegove riječi onako kako je to njima odgovaralo, a običaj mijenjanja koji je zaživio u prvoj generaciji se nastavlja i u drugoj i trećoj, sve dok se nije raširio do te mjere da su oni koji ne slijede kršćansku vjeru veoma dobro upoznali ovaj njihov običaj.

Clement Aleksandar Janus krajem drugog stoljeća napominje da su tada postojali ljudi kojima je mijenjanje

evanđelja bila glavna preokupacija.

Norton je, komentarišući riječi Eichorna dodao da ovo nije mišljenje samo Eichorna nego i mnogih mislioca Njemačke. I pored toga što je Norton poznat kao branilac evanđelja, pomenuo je i podrobno opisao sedam umetnutih dijelova u ova četiri evanđelja i priznao da su iskrivljena. Objasnio je da se laž izmiješala sa opisom nadnaravnih događaja i da je danas veoma teško razlučiti istinu od laži.

Pa može li knjiga u kojoj se istina ispreplela sa laži biti plod božanskog nadahnuća?! Pa da li i dalje, neko od sljedbenika Knjige ima pravo tvrditi da su sve knjige dva Zavjeta ili njihovi odlomci rezultat nadahnuća?!

Mi muslimani čvrsto vjerujemo da su originalni Tevrat koji je objavljen Musau a.s. kao i originalni Indžil koji je objavljen Isau a.s. zagubljeni prije pojave Muhammeda (s.a.v.s.) i da od njih u ovom vremenu imamo samo dvije historijske knjige u kojima su se ispreplele istinite i lažne predaje. I ne kažemo da su one bile očuvane do pojave Muhammeda (s.a.v.s.) i da je njihovo iskrivljene uslijedilo nakon toga. Ni jedan musliman to ne tvrdi.

A što se tiče poslanica Pavla, one su u osnovi neprihvatljive, jer ga mi muslimani smatramo jednim od mnogih lažova koji su se pojavili u prvom stoljeću čiji je zadatak bio iskrivljivanje Isaove a.s, vjere, a apostoli su Isaovi a.s. učenici i njegovi iskreni sljedbenici. Vjerujemo da su bili pobožni, ali ne smatramo da su bili vjerovjesnici. Njihove riječi su za nas kao riječi vrijednih učenjaka koji pokušavaju smaostalno riješiti neka vjerska pitanja, a podložni su i griješenju. Gubljenje originalnog Evanđelja i lanca njegovog prenošenja u prvom i drugom stoljeću skida svaku odgovornost sa riječi apostola, a naročito zbog toga što oni, u mnogim slučajevima, nisu razumjeli šta to Isa a.s. želi da kaže, što se jasno primjećuje u današnjim evanđeljima zbog učestalog uopštavanja njegovih riječi.

A što se tiče Marka i Luke, oni nisu apostoli i ne postoji ni jedan dokaz da im je od Boga dolazila objava, a nisu imali ni

čast vidjeti Isaa a.s.

Tevrat je za nas muslimane nebeska knjiga objavljena Musau a.s., kao što je i Indžil nebeska Knjiga objavljena Isau a.s. Sve što se nalazilo u njima je objava od Uzvišenog Allaha i nije ih bilo dopušteno mijenjati dodavanjem, oduzimanjem ili bilo kojim drugim mijenjanjem njihovih riječi. U sljedećim surama: El-Bekara, 87; Hud, 110; El-Mu'minun, 49; El-Furkan, 35; El-Kasas, 43; Es-Sedžda, 23; Fussilet, 45 su riječi Uzvišenog: **"I Mi smo Musau knjigu dali ..."**

A u suri El-Maida, 46 i suri El-Hadid, 27 Allah Uzvišeni govori o Isau a.s.: **"I Mi smo mu dali Indžil ..."**

U suri Merjem, 30 takođe o Isau a.s.: **"Meni je On knjigu dao i vjerovjesnikom me učinio ..."**

A u suri El-Bekara (136) i u suri Ali 'Imran, 84 su Allahove dž. š. riječi: **"... i (vjerujemo) u ono što je dato Musau i Isau ..."** (tj. knjigu Tevrat i knjigu Indžil).

Znači da ove historijske knjige i poslanice Starog i Novog zavjeta, poznate po imenu Sveta knjiga, nisu Tevrat i Indžil koji su pomenuti u Časnome Kur`anu i ne treba ih smatrati istinitim i božanskim. Ocjena svih knjiga dvaju Zavjeta je sljedeća: svaka predaja u njima koja se slaže s Časnim Kur`anom je za nas prihvatljiva i vjerujemo u nju, a svaka predaja koju osporava Časni Kur`an je za nas neprihvatljiva i u biti je odbacujemo. A ona o kojoj Časni Kur`an ništa ne govori, ne potvrđuje je, ali i ne osporava i mi šutimo, ni mi je ne potvrđujemo a i ne osporavamo. Uzvišeni Allah u suri El-Maida, 48. kaže: **"A tebi objavljujemo Knjigu, samu istinu, da potvrdi knjige prije objavljene i da nad njima bdi."** Kur`an je čuvar ranije objavljenih knjiga i iskren je prema njima. Objelodanjuje i podržava u njima istinu, a laži koje se nalaze u njima iznosi na vidjelo i odbacuje ih.

Islamski učenjaci koji su se suprostavili Tori i Evanđelju i obznanili u njima laži i izvitoperenosti, nisu imali namjeru da se time suprostave Tevratu i Indžilu koje je Uzvišeni Allah objavio Musau i Isau a.s. Namjera im je suprostaviti se ovim historijskim i životopisnim knjigama koje su, u ovih nekoliko

stoljeća, sabrane u dva Zavjeta, a potom proglašene "objavljenim" i putem nadahnuća napisanim knjigama. To su one knjige o kojima Uzvišeni Allah kaže: **"A teško onima koji svojim rukama pišu Knjigu, a zatim govore: 'Evo, ovo je od Allaha' - da bi zato korist neznatnu izvukli. I teško njima zbog onoga što ruke njihove pišu i teško njima što na taj način zarađuju!"** (El- Bekara, 79).

Svi sljedbenici Islama su složni da je istinski Tevrat ono s čime je, od Uzvišenog Allaha, došao Musa a.s. i da je istinski Indžil ono što što je govorio Isa a .s. od objave koju mu je poslao Uzvišeni Allah i da ova skupina knjiga poznata pod imenom Stari i Novi zavjet nije ono što je pomenuto u Časnom Kur`anu, jer današnji Tevrat ima tri, a Indžil četiri različite verzije, a Allah je objavio samo jedan Tevrat Musau a.s. i samo jedan Indžil Isau a.s. Onaj ko porekne Tevrat i Indžil koji su pomenuti u Časnome Kur'anu je nevjernik i otpadnik od Islama. A onaj ko porekne lažne priče, predaje i potvore na Allaha i Njegove časne vjerovjesnike, koje se nalaze u Starom i Novom zavjetu (Svetoj knjizi) nije nevjernik i ne izlazi iz okvira Islama. Naprotiv, opovrgavanje i objelodanjivanje iskrivljivanja i laži koje se u njima nalaze je dužnost islamskih učenjaka kako bi se razlučilo božansko od onoga što ne priliči Njegovoj veličanstvenosti i kako bi se čast Allahovih vjerovjesnika sačuvala od blaćenja.

Ove tri međusobno različite verzije Tevrata su prepune međusobnih proturiječnosti i isključivosti. U njima je, između ostalog, navedena priča o smrti Musaa a.s. i njegovom pokopu u zemlji Moap i po tome sa sigurnošću saznajemo da to nije istinski, od Allaha Musau a.s. objavljeni, Tevrat.

Četiri današnja evanđelja su, takođe, prepuna međusobnih isključivosti i protivriječnosti. Pomenuto je u njima kazivanje o raspeću Isaa a.s (po njihovom tvrđenju), opisano je da je razapet i umro u taj i taj dan, ukopan tada i tada, iz čega izvodimo jasan zaključak da ta knjiga nije stvarni Indžil koji je objavljen Isau a.s.

Treće poglavlje:

Dokazi da je ova Biblija prepuna proturiječnosti, grješaka i iskrivljivanja

Prvi dio:

Objelodanjivanje nekih protivriječnosti

1. Neslaganja u imenima i broju Benjaminovih sinova:

U Prvoj knjizi Ljetopisa (7:6) stoji:

"Benjaminovi sinovi: Bela, Beker i Jediael, njih trojica."

U Prvoj knjizi Ljetopisa (8:1-2):

"(1) Benjamin rodi prvenca Belu drugog Ašbela, trećeg Ahraba, (2) četvrtog Nohu i petog Rafu."

U knjizi Postanak (46:21):

"Sinovi Benjaminovi: Bela, Beker, Ašbel, Gera, Naaman, Ehi, Roš, Mupim, Hupim i Ard."

Prema prvom tekstu Benijamin ima samo tri sina, a prema drugom pet. Tako ova dva teksta isključuju jedan drugoga. Razišli su se u imenima i broju. A slažu se samo u imenu Bela. Dok, prema trećem tekstu on ima deset sinova. Dakle razilazi se u odnosu na prva dva teksta u broju i imenima, a slaže se samo po pitanju dva imena, a sva tri teksta slažu se samo u imenu Bela.

Prva dva teksta su iz iste Knjige i predstavljaju protivurječje u riječima jednog te istog autora, a to je Ezra. Zatim imamo protivriječnost i međusobnu isključivost između onoga što je napisao Ezra u Prvoj knjizi Ljetopisa i onoga što je napisano u knjizi Postanje. Kršćanski učenjaci su se u ovim protivriječjima spleli i bili konačno prinuđeni priznati grješku i pripisati je Ezri. Rekli su: "Rodoslovni listovi iz kojih je Ezra uzimao podatke nisu bili kompletni te zato nije pravio razliku između sinova i unuka"

2. Kontroverza u broju izraelskih i judejskih boraca:

U Drugoj knjizi Samuelovoj (24:9):

"Joab dade kralju popis naroda: Izraelaca bijaše osam stotina tisuća ratnika vičnih maču, a Judejaca pet stotina tisuća ljudi."

U Prvoj knjizi Ljetopisa (21:5):

"Joab dade Davidu popis naroda: Izraelaca bijaše milijun i sto tisuća ljudi vičnih maču, a Judejaca četiri stotine i sedamdeset tisuća vičnih maču".

Prema prvom tekstu broj ratnika u Izraelu je: (800.000), a u Judeji (500.000), a prema drugom tekstu njihov broj u Izraelu je: (1.100.000), a u Judeji (470.000).

Između dva navedena teksta postoji ogromna razlika u zbrajanju ratnika. Razlika u broju ratnika Izraela je (300.000), a razlika u broju boraca Jude dostiže (30.000). Adam Clark[1] je u svome komentaru priznao da je veoma teško odrediti koji je tekst ispravan, jer je u historijskim knjigama bilo jako mnogo korigovanja i izvitoperivanja. Ulaganje truda u to je bezvrijedno pa je najbolje priznati iskrivljavanje jer ovo je činjenica koja se ne može osporiti, a ni prenosioci nisu bili nadahnjivani.

3. Proturječnost u vijesti Gad Eraja:

U Drugoj knjizi Samuelovoj (24:13):

"Gad tako pođe Davidu i javi mu ovo: `Hoćeš li da dođu sedam gladnih godina na tvoju zemlju, ili da tri mjeseca bježiš pred svojim neprijateljem koji će te goniti..."?

U Prvoj knjizi Ljetopisa (21:11-12):

"(11) Došavši Davidu Gad mu reče: Ovako veli Jahve Biraj sebi (12) ili glad za tri godine, ili da tri mjeseca bježiš pred neprijateljima, i mač tvojih neprijatelja da te stiže..."

I između dva teksta postoji razlika u dužini gladovanja. U prvom tekstu sedam godina, a u drugom tri godine. Njihovi komentatori su priznali da je u prvom tekstu grješka. Adam

---

1) Adam Clark: (1675-1729. g.), jedan od najistaknutijih engleskih filozofa, veliki protestantski komentator, učenik i prijatelj Ishaka Newtona. 1851. g. je u Londonu izdat njegov komentar Starog i Novog zavjeta.

Clark kaže: "Zaista je tekst Prve knjige Ljetopisa, bez sumnje, u pravu i on se slaže s grčkim primjerkom."

4. Neslaganje po pitanju starosti kralja Ahazija u vrijeme njegovog ustoličenja:

U Drugoj knjizi o Kraljevima (8:26):

"Ahaziji bijahu dvadeset i dvije godine kad se zakraljio, a kraljevao je godinu dana u Jeruzalemu".

U Drugoj knjizi Ljetopisa (22:2):

"Bile su mu četrdeset i dvije godine kad se zakraljio. Kraljevao je jednu godinu u Jeruzalemu".

I tako se jedan tekst suprostavlja drugome. Razlika je u dvadeset godina. Drugi tekst je, bez sumnje, pogrešan, jer prema onome što stoji u Drugoj knjizi Ljetopisa (21:20 i 22:1-2) njegov otac Joram je umro u četrdesetoj godini života, a Ahazija ga je naslijedio odmah nakon njegove smrti. Prema tome ako drugi tekst nije pogrešan trebalo bi da Ahazija bude stariji od svoga oca dvije godine, što je nemoguće. Da je ovdje pisac pogriješio potvrđuju Adam Clark, Horn, Henry i Scott u svojim komentarima.

5. Neslaganje po pitanju starosti kralja Jojakina u vrijeme njegovog ustoličenja:

U Drugoj knjizi o Kraljevima (24:8-9):

"(8) Jojakinu je bilo osamnaest godina kad se zakraljio, i kraljevao je tri meseca u Jeruzalemu ... (9) On je činio što je zlo u očima Jahvinim"

U Drugoj knjizi Ljetopisa (36:9):

"Osam je godina bilo Jojakinu kad se zakraljio, a kraljevo je tri mjeseca i deset dana u Jeruzalemu; činio je što je zlo u Jahvinim očima."

I između ova dva teksta je razlika u deset godina. Komentatori su objasnili da je grješka, posigurno, u drugom tekstu, jer je dužina njegove vlasti samo tri mjeseca, zatim je odveden kao zarobljenik u Babilon i ostao zajedno sa svojim ženama u zatvoru. Suprotno je običaju da osoba od osam godina ima supruge i suprotno je zakonu da se kaže za nekoga poput

ovog dječaka: "... *činio je ono što je zlo u Jahvinim očima*" Zbog toga učenjak Adam Clark kaže: "Ovaj dio poslanice je iskrivljen".

6. Neslaganje u broju onih koje je jednim udarcem koplja ubio jedan od Davudovih a.s. heroja:

U Drugoj knjizi o Samuelu (23:8):

"... *on je zavitlao svojim kopljem protiv osam stotina i pobio ih najedanput*"

U Prvoj knjizi Ljetopisa (11:11):

"... *on je mahnuo svojim kopljem na tri stotine i pobi ih odjednom*"

Razlika u zbrajanju ubijenih u dva navedena teksta je 500. Adam Clark i dr Kennicott kažu: "U ovom pasusu postoje tri velike grješke"

7. Neslaganje u broju ptica i stoke koja je uzeta u Nuhovu a.s.[1] lađu:

U knjizi Postanak (6:19-20):

"*(19) A od svega što je živo od svih bića uvedi u korablju od svakoga po dvoje, da s tobom preživi, i neka budu muško i žensko. (20) Od ptica prema njihovim vrstama, od životinja prema njihovim vrstama, i od svih stvorova što po zemlji puze po njihovim vrstama: po dvoje od svega neka uđe k tebi, da preživi*"

U istoj knjizi (7:8-9):

"*(8) Od čistih životinja i od životinja koje nisu čiste, od ptica, od svega što zemljom puzi, (9) uđe po dvoje - mužjak i ženka - u korablju s Noom, kako je parovi, sve muško i žensko, kako je Bog naredio Noi*"

U istoj knjizi (7:2-3):

"*(2) Uzmi sa sobom od svih čistih životinja po sedam parova: mužjaka i njegovu ženku. a od nečistih po dvoje, mužjaka i ženku njegovu. (3) Isto tako od ptica nebeskih po sedam parova mužjaka i ženku da im se sjeme sačuva na zemlji*".

---

1) Krš.: Noja.

Ovo su tri teksta jedne, te iste, knjige. Iz prvog i drugog se razumije da je Uzvišeni Allah naredio Nuhu a.s. da ukrca u lađu od svih životinja, ptica i insekata po dvoje, muško i žensko, i razumije se da je to Nuh a.s. i uradio.

A iz trećeg teksta se razumije da mu je Uzvišeni Allah naredio da uzme sedam parova samo od čistih životinja i čistih ptica, a što se tiče stoke koja nije čista, da od nje uzme samo po dvoje, muško i žensko.

U prvom i drugom tekstu se ne pominje broj sedam, dok se riječ "*parovi*" pominje u sva tri teksta. U trećem tekstu je broj dva (po dvoje) rezervisan samo za nečiste životinje, a broj sedam za ptice i ostale životinje, što se ne slaže s prva dva teksta i što predstavlja ogromnu razliku.

8. Neslaganje u broju Davudovih a.s. zarobljenika:

U Drugoj knjizi o Samuelu (8:4):

" *David zarobi od njega tisuću i sedam stotina konjanika i dvadeset tisuća pješaka*".

U Prvoj knjizi Ljetopisa (18:4):

"*David zarobi od njega tisuću bojnih kola, sedam tisuća konjanika i dvadeset tisuća pješaka*".

Dva teksta su se razišla u (1.000) kola i (5.300) konjanika kojih ima više u drugom tekstu.

9. Neslaganje u broju Aramejaca koje je Davud a.s. pobio:

U Drugoj knjizi o Samuelu (10:18):

"*... i David im pobi sedam stotina konja od bojnih kola i četrdeset tisuća pješaka*".

U Prvoj knjizi Ljetopisa (19:18):

"*Ali Aramejci udariše u bijeg ispred Izraelaca i David im pobi sedam tisuća konja od bojnih kola i četrdeset tisuća pješaka*".

I tako se u drugom tekstu nađe (6.300) kola više nego u prvom.

10. Neslaganje u broju Sulejmanovih a.s. konja:

U Prvoj knjizi o Kraljevima (5:6):

"*Salomon je imao četrdeset tisuća konja za vuču i dvanaeset tisuća za jahanje*"

U Drugoj knjizi Ljetopisa (9:25):

"*Salomon je imao četiri tisuće konjskih jasala i bojnih kola, i dvanaest tisuća konjanika ...*".

Razlika između ova dva teksta: (36.000) konja više u prvom nego u drugom tekstu. Komentator Adam Clark je rekao: "Najbolje je da priznamo izvitoperenost broja"

11. Neslaganje u porijeklu Isaa a.s.:

Isaova a.s. loza u Evanđelju po Mateju (1:1-17), i Evanđelju po Luki (3:23-38). Onaj ko napravi uporedbu ove dvije loze naći će šest velikih proturiječja:

a - u Evanđelju po Mateju (1:16), se kaže da je muž Isaove a.s. majke bio Josip sin Jakova, a u Evanđjelju po Luki (3:23), se kaže da je to bio Josip sin Helijev.

b - u Evanđelju po Mateju (1:6) se kaže da Isa a.s. vodi porijeklo od Davudovog a.s. sina Sulejmana a.s., a u Evanđelju po Luki (3:31) da on vodi porijeklo od Davudovog a.s. sina Natana.

c iz Evanđelja po Mateju (1:6-11) se saznaje da su svi preci Isaa a.s. od Davuda a.s. do zatočeništva u Babilonu, bili poznati kraljevi, a iz Evanđelja po Luki (3:27-31) saznajemo da oni nisu bili niti kraljevi niti poznati, izuzev Davuda a.s. i njegovog sina Natana.

d - prema Matejevom Evanđelju (1:12) Salatijel je sin Jehoniev, a prema Lukinom Evanđelju (3:27) Salatijel je sin Nerijeva.

e - prema Evanđelju po Mateju (1:13) Zorobadelovom sinu je ime Abijuda, a prema Lukinom (3:27) Rezin. A čudno je i to da među imenima Zorobadelovih sinova pomenutim u Prvoj Knjizi Ljetopisa (3:19), nema imena Abijud i Rezin.

f - iz Evanđelja po Mateju (1:6-17) se saznaje da u lozi

između Davuda a.s. i Isaa a.s. postoji dvadeset i šest generacija, a iz Evanđelja po Luki (3:23-31) da u toj istoj lozi, između njih, postoji četrdeset i jedna generacija.

Stari kršćanski istraživači i učenjaci su još od trećeg stoljeća nove ere, kada su ova dva Evanđelja postala poznata, naprosto ostali nemoćni pred ovim proturječjima i nisu ih mogli izbrisati. Žudili su da ove proturječnosti isčeznu tokom vremena, ali su njihove nade propale. Ove proturječnosti u lozi su i danas prisutne te i današnjim učenjacima predstavljaju kamen spoticanja.

12. Razlika u broju onih koje je Isa a.s. izliječio:

U Evanđelju po Mateju (20:29-34) se navodi priča o dva slijepca. Navodim samo neke njene odlomke:

"*(29) Kad su izlazili iz Jerihona, pođe za njim silan narod. (30) Kraj puta sjedila dva slijepca ... (34) Isus se sažali te im se dotače očiju. Oni smjesta progledaše i pođoše za njim.*"

U Evanđelju po Mateju (8:28-34) se navodi priča o dvojici ludaka. Navodim samo prve rečenice:

"*(28) Kad stigoše na drugu obalu, u gadarski kraj, dođoše mu u susret dva opsjednuta, što su izašli iz grobova. Oni bijahu tako bijesni da nitko nije mogao proći onim putem*".

U ova dva evanđeljska teksta oni su slijepi i ludi.

Prva priča se navodi i u Evanđelju po Marku (10:46-52), ali se iz nje saznaje da je na putu sjedio samo jedan slijepac kome je ime Bartimej. Druga priča se pominje u Evanđelju po Marku (5:1-20), kao i u Evanđelju po Luki (8:26-39), i u njoj se pominje isti slučaj s tim da se iz posljednje dvije vidi da ga je na putu dočekala samo jedna luda osoba.

13. Pruturiječja po pitanju štapa pomenutog u oporuci Isaa a.s. dvanaestorici apostola:

U Evanđelju po Mateju (10:9-10) stoji:

"*(9) Ne pribavljajte sebi u pojase, ni zlatnog, ni srebrenog, ni bakrenog novca; (10) ni putne torbe, ni dviju haljina, ni obuće, ni štapa ...*"

Ista misao se navodi u Evanđelju po Luki (9:3):

"I reče im: 'Ništa ne uzimajte na put: ni štapa, ni torbe, ni kruha, ni novca! Niti imajte po dvije haljine."

U Evanđelju po Marku (6:8-9):

"(8) Zapovjedi im da na put, osim jedino štapa, ne nose ništa: ni kruha, ni torbe, ni bakrenog novca u pojasu, (9) nego samo sandale na nogama; i da ne oblače dviju haljina"

Imamo tri teksta. U prvom i drugom stoji zabrana Isaa a.s., dvanaestorici učenika koje šalje, da sa sobom na put nose bilo šta, pa čak i štap.

Međutim u trećem tekstu se navodi da im je Isa a.s. dozvolio da sa sobom na put ponesu samo štap.

14. Proturiječje u svjedočenju Isaa a.s. o samome sebi:

U Evanđelju po Ivanu (5:31) stoje ove Isaove a.s. riječi:

"Ako ja svjedočim sam za se, moje svedočanstvo nije vjerodostojno"

U istom Evanđelju (8:14) Isa a.s. kaže:

"I ako ja svjedočim sam za se odvrati im Isus - moje je svedočanstvo vjerodostojno ..."

Prvi tekst znači da ne treba uzimati svedočenje Isaa a.s. o samome sebi, dok drugi znači da se to njegovo svedočenje mora prihvatiti.

15. Neslaganje po pitanju ko je nosio krst do mjesta raspeća:

U Evanđelju po Mateju (27:32):

"Izlazeći sretoše nekog Cirenca, imenom Šimuna, i prisiliše ga da mu ponese križ"

U Evanđelju po Luki (23:26):

"Dok su ga vodili, uhvatiše nekoga Šimuna, Cirenca, koji je dolazio iz polja, te na njega staviše križ da ga nosi za Isusom"

U Evanđelju po Ivanu (19:17):

"... A on, noseći svoj križ, uziđe na mjesto zvano Lubanja, hebrejski Golgota"

Tri teksta o istom događaju. Prvi i drugi (Matejev i Lukin)

tvrde da je križ nosio Šimun Cirenac, a treći (Ivanov) da ga je nosio sam Isa a.s.

16. Da li je Isa a.s. gradio mir ili ga je rušio?

U Evanđelju po Mateju (5:9):
"Blago mirotvorcima, jer će se zvati sinovi Božji!"

U Evanđelju po Luki (9:56):
"... jer sin čovječiji nije došao da pogubi duše čovječije, nego da ih spase".

U Evanđelju po Mateju (10:34):
"Nemojte misliti da sam došao donijeti na zemlju mir! Nisam došao da donesem mir, nego mač"

U Evanđelju po Luki (12:49 i 51):
"(49) Došao sam da bacim oganj na zemlju, pa kako bih želio da se već zapalio! (51) Mislite li da sam došao donijeti na zemlju mir? Ne, kažem vam, nego razdor"

Proturječje je očito. U prva dva teksta pohvala mirotvorcima *"blago mirotvorcima"*, te tvrdnja da *"sin čovječiji nije došao da pogubi duše ljudske, nego da ih spasi"*, da bi, samome sebi, u trećem i četvrtom tekstu osporio miroljubivost i objasnio da je došao s mačem da baci oganj i razdor na zemlju.

I tako se nezaobilazno nameće sud da Isa a.s. nije došao da spasi, nego da uništi i da nije od onih za koje se kaže: *"blago mirotvorcima"*

Drugi dio:

Objašnjenje nekih grješaka

Proturiječja koja su do sada pomenuta se otkrivaju poređenjem različitih knjiga, njihovih prijevoda i poglavlja. Međutim, grješke koje sada navodimo su vidne onda kada se ne slažu sa stvarnošću, razumom, običajima, historijom, matematikom ili bilo kojom drugom naukom, shodno izjavama istraživača, kao što će se vidjeti.

1. Grješka u dužini boravka Izraelaca u Egiptu:

U Poslanici Izlazak (12:40-41) se navodi:

"(40) Vrijeme što su ga Izraelci proveli u Egiptu iznosilo je četiri stotine i trideset godina. (41) I kad se navrši četiri stotine i trideset godina točno onoga dana sve čete Jahvine iziđoše iz zemlje egipatske"

Ovo je grješka, jer dužina boravka Izraelaca u Egiptu je samo dvije stotine i petnaest godina, a period od (430) godina je, ustvari, dužina oba njihova boravka u Kenanu (Palestini) i Egiptu (tj. boravak Izraelaca i boravak njihovih djedova prije njih). Jer je vrijeme od ulazka Ibrahima a.s. u Kenan do rođenja njegova sina Ishaka a.s. (25) godina, a od rođenja Ishaka do rođenja Ja'kuba a.s.[1] (60) godina, a Ja'kub je imao (130) godina kada je ušao u Egipat. Tako je zbir godina od ulaska Ibrahima a.s. u Kenan do ulaska njegovog unuka Ja'kuba u Egipat dvije stotine i petnaest godina (215). (tj. 25 + 60 + 130 = 215 godina).

A dužina boravka sinova Izraelovih u Egiptu, otkako je Ja'kub a.s. u njega ušao do njihovog izlaska sa Musaom a.s., je, također, dvije stotine i petnaest godina (215). Tako su, dakle, oba boravka (sinova i predaka Izraelovih) u Kenanu i Egiptu trajala ukupno četiri stotine i trideset godina, a ne samo jedan od njih. Istraživači, istoričari i komentatori Biblije priznaju ovu grješku, objašnjavajući: "Zaista je tačna verzija samurijskog primjerka Starog zavjeta koji objedinjava ta dva boravka i ta verzija dokida ostale"

Evo teksta samurijskog primjerka Tevrata, knjiga Izlazak

1) Krš.: Jakob

(12:40):

"Boravak sinova Izraelovih i njihovih djedova u Kenanu i Egiptu trajao je četiri stotine i trideset godina".

A evo i njenog teksta u grčkoj verziji Tevrata:

"Izraelci i njihovi djedovi su, u Kenanu i Egiptu, boravili četiri stotine i trideset godina".

Do istog zaključka je došao i autor knjige, "Vodić kroz bogatstvo Svetog Pisma", koju kršćanski istrazivači priznaju i cijene. On navodi da je od Ja'kubaova boravaka u Egiptu do rođenja Isaa a.s. proteklo (1.706) godina, a od vremena kada su Izraelci prešli more i kada je potopljen faraon, pa do rođenja Isaa a.s. (1.491) godina. I ako izračunamo (1706-1491=215) godina, a to je dužina boravka Izraelaca u Egiptu od Ja'kubaova dolaska u njega pa do Musaova a.s. izlaska iz njega, tj. faraonova potopa. I kada znamo da je Ja'kub a.s. četvrti djed Musaov a.s. (jer je Musa a.s. sin Imranov sin Kahatov sin Lavija sin Ja'kuba) dolazimo do čvrstog uvjerenja da je nemoguće da su Izraelci u Egiptu boravili duže od (215) godina. A s tim se slažu i svi jevrejski i kršćanski istraživači, učenjaci i istoričari, dok tvrdnje hebrejskog Tevrata o boravku Izraelaca (samo) u Egiptu, u vremenskom periodu od (430) godina su proglasili netačnim. Zato Adam Clark u svome komentaru kaže: "Svi se, uistinu, slažu da je sadržaj hebrejske Tore veoma sumnjiv, da su Pet Mojsijevih Poslanica iz samirijske Tore ispravnije od ostalih i da historija potvrđuje ono što se navodi u samirijskoj Tori".

Sakupljači Henry-Scottova komentara su rekli: "Zaista je samirijska verzija tačna i dokida svaku sumnju u tekst".

Postalo je sasvim jasno da sljedbenici Knjige, za navode u knjizi Izlazak (12:40) nemaju objašnjenja osim priznanja da su pogrešni.

2. Grješka u zbrajanju Izraelaca koji su sa Musaom a.s. napustili Egipat:

U knjizi Brojevi (1:44-47):

"(44) To su oni koje popisaše Mojsije i Aron ... (45) Bili su popisani svi Izraelci, prema pradjedovskim domovima, od

dvadeset godina i više, svi za borbu sposobni u Izraelu. (46) Bilo je, dakle, svih popisanih šest stotina i tri tisuće i pet stotina i pedeset. (47) Među te nisu se ubrojali Levijevci prema svojem pradjedovskom plemenu"

Iz teksta se razumije da je broj onih koji su sa Musaom i Harunom a.s. izašli iz Egipta, starijih od dvadeset godina i sposobnih za rat, bio (603.550). U taj broj nisu ušli Levijevci (ni njihove žene ni ljudi), zatim sve žene Izraelaca i svi muškarci mlađi od dvadeset godina. Ako se tome broju pridodaju svi koji nisu popisani njihov broj neće biti manji od dva i po miliona, a ovaj broj nije tačan zbog nekoliko činjenica:

a - Jer se u knjizi Postanak (46:27), u knjizi Izlazak (1:5) i u knjizi Ponovljeni zakonik (10:22) pominje da je ukupan broj članova Ja'kubaove a.s. porodice koji su došli u Egipat sedamdeset (70) osoba.

b - Jer je boravak Izrelaca u Egiptu trajao samo dvije stotine i petnaest (215) godina.

c Jeř se u poslanici Izlazak (1:15-22) navodi da su, osamdeset (80) godina prije izlaska Izraelaca iz Egipta, njihova muška novorođenčad bila ubijana, a ženska ostavljana u životu.

I kada se imaju u vidu ove tri činjenice razum zaključuje da je pomenuti broj (603.550) pogrešan. Pa kada bismo zanemarili i ubijanje njihove novorođenčadi, te pretpostavili da se njihov broj svakih dvadeset i pet godina udvostručavao, ustanovili bismo da se broj sedamdeset (70) u dvije stotine i petnaest (215) godina udvostručio devet puta i da on nije veći od trideset i šest hiljada (36.000). Pa kako onda, broj njihovih ratnika, može biti (603.550)?! A ako je broj njihovih boraca bio veći od pola miliona, broj ukupnog stanovništva ne može biti manji od dva i po miliona, a to je apsurd kojeg zdrav razum ne može prihvatiti. Ako tome pridodamo ubijanje novorođenčadi apsurd postaje očitiji i veći. Osporavanju ovoga broja (603.550) je pribjegao i veliki istraživač Ibni Haldun[1] u uvodu svoje historije, jer između Ja'kuba i Musaa a.s. su samo tri oca tj.

---

1) Ibn Haldun, Velijjud-Din Ebu Zejd: Abdurrahman ibn Muhammed ibn Muhammed ibn El Husejn ibn Džabir ibn Haldun El-Hadramavi El-Išbilijj;

četiri generacije i on je prema poslanici Izlazak (6:16-20) i poslanici Brojevi (3:17-19): (Mojsije sin Amramov sin Kehata sin Levija sin Jakoba) i nemoguće je da sedamdeset osoba imaju, samo u četiri generacije, tako velik priraštaj.

Postoje još dvije stvari koje potvrđuju grješku u ovome broju:

a - u poslanici Izlazak se pominje (12:38-42):

- da su sa sobom, imali mnoga stada ovaca i goveda,
  da su more prešli u jednoj noći,
  da su se iseljavali svaki dan,
- i da su im direktne riječi Musaove a.s. bile dovoljne kao naredba za iseljavanje.

Nakon prelaska mora Izraelci su odsjeli kod dvanaest izvora u blizini doline Sinaj. Da su Izraelci bili u broju koji je ranije pomenut bilo bi nemuguće da sa mnoštvom svoje stoke pređu more u jednoj noći, da se iseljavaju svaki dan i da svi čuju direktne riječi Musaove a.s. koje su bile dovoljne kao naredba za iseljavanje, kao što ni mjesto oko doline Sinaj ne bi bilo dovoljno prostrano za sve njih i njihovu stoku.

b U poslanici Izlazak (1:15-22) se navodi da su Izraelci za svoje žene u Egiptu imali samo dvije porodilje i da im je faraon naredio da ubijaju svako njihovo muško novorođenče. Da je broj Izraelaca bio tako velik bilo bi apsurdno vjerovati da su samo dvije babice porađale sve njihove žene.

Naprotiv, bilo bi neophodno da ih bude na stotine. Istina je da je broj Izraelaca bio onoliki koliki je mogao nastati priraštajem (70) osoba u vremenskom periodu od (215) godina. Njima su, uistinu, bile dovoljne dvije babice za porod, bila im je dovoljna samo jedna noć za izlazak sa stokom iz Egipta u Sinaj, tome broju bio je sasvim dovoljan glas Musaa a.s. kao naredba za iseljavanje svaki dan i prostor oko doline Sinaj bio je dovoljan da na njemu odsjednu sa svojom stokom. Zato bez

---

=(1332-1406), roden je u Tunisu, studirao je jezičke znanosti, književnost, vjeru i filozofiju. Volio je položaje i blizinu vladara. Učestovao je u borbama protiv Timurlenka. Mnogo je putovao. Njegovo najpoznatije djelo je "Mukaddima" Ubraja se u osnivače filozofije historije i sociologije.

najmanje sumnje tvrdimo da je broj (603.550) Izraelaca sposobnih za rat, pomenutih u Poslanici Brojevi (1:44-47) pogrešan.

3. Grješka iz koje proizilazi osporavanje Davudove a.s. vjerovjesničke misije:

U knjizi Ponovljeni zakon (23:2) piše:

"*U sabor Gospodnji neće ulaziti onaj koji je rođen iz veze nedozvoljene; ni deseto koljeno njegovo neće ulaziti u sabor Gospodnji.*"

Ovaj navod je netačan, jer se iz njega razumije da Davud a.s. ne ulazi u sabor Gospodnji, i da nije vjerovjesnik, jer je Peres dijete zinaluka. Prema onome što se navodi u knjizi Postanak (38:12-30) njegov otac Juda je učinio blud sa svojom snahom Tamarom koja je iz tog bludnog čina rodila Peresa, a Davud a.s. je, u toj lozi, deveto koljeno iza Peresa, a ako brojimo i Peresa onda je on deseto koljeno, jer loza Davudova prema onome što se navodi u Evanđelju po Mateju (1:1-6), i Evanđelju po Luki (3:31-33) slijedi ovako:

"*David, sin Jesejev, sin Obedov, sin Boozov, sin Salmonov, sin Naasonov, sin Aminabadov, sin Aramov, sin Esromov, sin Faresov, sin Judin, sin Jakovljev, sin Izakov, sin Abrahamov.*"

A prema onome što se navodi u pjesničkoj knjizi Psalmi (89:26-27), Davud a.s. je predsjedavajući na skupu Jahvinom i on je iznad svih kraljeva na Zemlji, te i to potvrđuje činjenicu da je tekst u knjizi Ponovljeni zakon (23:2) pogrešan. U Lukinom Evanđelju koji je izdao Ričard Vats 1825. g. u Londonu i u Lukinom Evanđelju koje je 1826. g. izdao Kilketa u Davudovu a.s. lozu je, između Arama i Esroma, ubačeno ime Jerem (tj. Aram sin Jevrema sin Esroma sin Peresa) te je Davud a.s. prema tome jedanaesto koljeno. Međutim, ljudi koji iskriviše Svetu knjigu dodajući joj ovo ime, zaboraviše ga dopisati u istom izdanju, i istoj lozi, koju navode u Evanđelju po Mateju. I istina o tome izađe na vidjelo, a proturiječje između ova dva Evanđelja po pitanju Davudove a.s. loze osta prisutno i u

današnjim izdanjima. Ime Jevrem, također, nije navedeno u izdanju iz 1844. i 1865. g. kao ni kasnije u Evanđelju po Mateju i Luki. U svima njima je ostalo Aram sin Esroma. Istina je da je navod iz knjige Ponovljeni zakon (23:2) u osnovi pogrešan kao što je i kazivanje o bludu Jude sa snahom Tamarom potvora, jer je apsurdno da ovakav sud bude izrečen od strane Uzvišenog Boga ili Musaa a.s. Komentator Horsley je za riječi "*ni deseto koljeno njegovo neće ulaziti u sabor Gospodnji*" rekao da su pridodate i da je njima izmijenjen tekst.

4. Grješka u broju nastradalih stanovnika Bet Šemesa:

Dovoljno je spomenuti sljedeće dvije misli iz priče o kovčegu navedene u Prvoj knjizi Samuelovoj (6:13 i 19):

"*(13) Stanovnici Bet Šemesa upravo su bili zabavljeni žetvom pšenice u dolini. Digavši oči ugledaše Kovčeg i potrčaše mu s veseljem u susret. (19) Gospod udari stanovnike Bet-Šemesa kad se zagledaše u Kovčeg Gospodnji, i pobi pedeset hiljada i sedamdeset ljudi iz naroda. I narod bi u očajanju, jer ga Gospod udari velikom pogibijom.*" [1]

I ova vijest je, u to nema sumnje, netačna. Adam Clark je, nakon opovrgavanja ove vijesti, rekao: "Hebrejski tekst je u većini slučajeva izvitoperen. Ili su mu neke riječi oduzete ili pridodate. Riječi "*pedeset hiljada*" su dopisane, ili grješkom ili namjerno, jer je nemoguće da jedno malo selo ima toliki broj stanovnika i da tako velik broj ljudi u isto vrijeme žanje žito, a još je apsurdnije da pedeset hiljada ljudi istovremeno vidi kovčeg postavljen na kamenu u sred njive." •

U latinskoj verziji su navedene ove riječi: "*... sedamdeset poglavara i pedeset hiljada običnog naroda*". U grčkom, kao i hebrejskom izdanju: "*... pedeset hiljada i sedamdeset ljudi iz naroda*". Na sirskom i arapskom jeziku:"*... pet hiljada sedamdeset ljudi.*" Kod historičara Josepha[2] samo: "*sedamdeset osoba.*"* Neki istaknuti svećenici su spomenuli i neke druge

---

1) Ovaj citat se nalazi u hebrejskoj verziji Prve knjige Samuelove, a nema ga u zagrebačkom izdanju Biblije iz 1994. g

2) Joseph: (37-95), jevrejski historičar i rabin, vladar pokrajine El-Dželil. 67. g. su ga zarobili Rimljani, ali je u Rimu uživao prava slobodnog građanina te

brojeve. Ove međusobne isključivosti nam jasno potvrđuju da se je ovdje, zaista, desilo iskrivljivanje - dodavanjem ili izbacivanjem nečega.

Henry i Scott u svome komentaru smatraju nevjerovatnim da stanovnici jednog malog sela toliko zgriješe i budu kažnjeni tako surovom kaznom, pa su posumnjali u istinitost vijesti.

Razmotre li se izjave ovih komentatora Biblije vidjet će se kako su ovaj događaj smatrali nemogućim, a vijesti o njemu su porekli te priznali grješku i namjerno iskrivljivanje povećavanjem broja ili njegovim smanjivanjem.

5. Grješka u proračunu visine trijema kojega je sagradio Sulejman a.s.:

U Drugoj knjizi Ljetopisa (3:4) stoji:

"Trijem koji je bio pred Domom, imao je, po širini ovoga potonjega, u dužinu dvadeset lakata, a visok je bio sto i dvadeset lakata."

A u Prvoj knjizi o Kraljevima (6:2) stoji da je visina kuće koju je gradio Sulejman a.s. trideset lakata, pa kako onda visina trijema može biti stotinu i dvadeset lakata?! Adam Clark je priznao da se u Drugoj knjizi Ljetopisa (3:4) radi o grešci, pa su prijevodioci na sirski i arapski jezik izbacili riječ stotinu i rekli: *"njegova visina je dvadeset laktova"* Ispravka u arapskoj verziji je napravljena 1844. godine, pa navedeni pasus sada glasi: *"Prednji trijem odgovaraše širini doma i imaše dvadeset lakata dužine i dvadeset lakata visine."*

6. Netačnost u broju Abijeve i Jeroboamove vojske:

U Drugoj knjizi Ljetopisa (13:3 i 17):

"(3) Abija je izašao u boj s hrabrim ratnicima, sa četiri stotine tisuća izabranih junaka; Jeroboam je svrstao u bojni red protiv njega osam stotina tisuća ljudi, sve biranih junaka. (17) Abija je s narodom učinio velik pokolj među njima, te je od Izraela palo pobijenih pet stotina tisuća izabranih ljudi."

Njihovi komentatori su priznali grješku u broju u ova dva

---

se posvetio pisanju, a najpoznatije knjige su mu: "Rat jevreja", "Stara jevrejska istorija" i "Poslanica protiv Ebijunita"

navoda, jer spomenuti broj je nesrazmjeran broju ovih vladara. Oni nisu u to vrijeme ni izbliza dostigli taj broj. Zato je ovaj broj, u većini izdanja na latinskom jeziku prepravljen, te na prvom mjestu sada stoji: "*četrdeset hiljada*"; na drugom: "*osamdeset hiljada*"; a na trećem: "*pedeset hiljada*" Komentatori su se ovom izmjenom zadovoljili, a sa njom su se složili Horn i Adam Clark, koji su često ukazivali na grješke i iskrivljivanja u historijskim knjigama.

7. Grješka u određivanju jela s drveta i starosne dobi Adema a.s.[1]:

U knjizi Postanak (2:17):

"*... ali sa stabla spoznaje dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti*"

Ovo je netačno, jer je Adem a.s. jeo sa tog drveta i nije toga dana umro, nego je, naprotiv, živio nakon toga više od devet stotina godina.

U knjizi Postanak (6:3):

"*Onda Jahve reče: Neće moj duh u čovjeku ostati dovjeka; čovjek je tjelesan, pa neka mu vijek bude stotinu i dvadeset godina*"

I ovo je netačno, jer su životi u prastara vremena bili veoma dugi. Prema onome što stoji u knjizi Postanak (5:1-31) Adem a.s. je živio 930 godina, Šet[2] 912 g., Enoš 905 g., Kenan 910 g., Mahalalel 895 g., Jerd 962 g., Enoh[3] 365 g., Metušalah 969 g., Lamek 777 g.; a prema navodima iz knjige Postanak (9:29) Nuh a.s. je živio 950 godina.

Tako se iz navedenoga jasno uočava da je ograničavanje životnog vijeka Ademovih a.s. sinova na stotinu i dvadeset godina grješka.

8. Netačno zbrajanje generacija u Isaovoj a.s. lozi:

U Evanđelju po Mateju (1:1-17) se navodi Isaova a.s. loza gdje se između ostaloga kaže:

1) Krš.: Adam.

2) Isl. Šit a.s.

3) Isl.: Idris a.s.

"(17) Svega, dakle: od Abrahama do Davida četrnaest koljena; od Davida do prognanstva u Babilon četrnaest koljena; od prognanstva u Babilon do Krista četrnaest koljena"

Iz teksta se saznaje da je Isaova a.s. loza (od Ibrahima a.s. do Isaa a.s.) podijeljena na tri dijela. Svaki njen dio sadrži (14) koljena. Tako je ukupan broj koljena (od Ibrahima a.s. do Isaa a.s.) četrdeset i dvije generacije, što je u osnovi netačno, jer njegova loza u sebi sadrži (41) generaciju. Tako prvi dio od Ibrahima a.s. do Davuda a.s. ima (14) generacija, drugi dio od Sulejmana do Jehonije (14) generacija i u trećem dijelu od Salatiela do Isaa a.s. ima (13) generacija. Burfri je još u trećem vijeku bio suočen s ovom grješkom, međutim nije za nju pronašao adekvatno rješenje niti odgovor.

9. Grješka u pripisivanju saučesnika i drugova Davudu a.s. kod poglavara svećenstva:

U Evanđelju po Mateju (12:3-4):

"(3) On im odgovori: 'Zar niste čitali što učini David kad sa svojim pratiocima ogladnje? (4) Kako uđe u kuću Božju te jede postavljene kruhove, koje nije bilo dopušteno jesti ni njemu ni njegovim pratiocima, već samo svećenicima?", a sličan navod postoji i u Evanđelju po Luki (6:3-4).

A u Evanđelju po Marku (2:25-26):

"(25) On im odgovori: 'Zar niste nigda čitali što učini David kad bi u nevolji i skupa sa svojim pratiocima ogladnje'? (26) Kako uđe u kuću Božju, u vrijeme velikog svećenika Abijatara, te kako jede postavljene kruhove, koje je dopušteno jesti jedino svećenicima, i kako ih dade svojim pratiocima?"

Riječi: *"i njegovim pratiocima"*, *"ni njegovim pratiocima"*, i *"kako ih dade svojim pratiocima"* su sve netačne zato što je Davud a.s. tada bio sam.

Isto tako su pogrešne i sljedeće riječi: *"u vrijeme velikog svećenika Abijatra"* zato što se veliki svećenik kome je pobjegao Davud a.s. zove Ahimelek. Ove grješke se otkrivaju vraćanjem osnovi priče u Prvoj Samuelovoj Knjizi (21:1-9 i 22:9-23). Zbog toga je gosp. Dževil u svojoj knjizi napisao da

se ovdje radi o grešci, iskrivljavanju pridodavanjem, a u tome su ga podržali i ostali naučnici.

10. Grješka u opisu događaja koji se nisu desili u vrijeme raspeća:

U Evanđelju po Mateju (27:50-53):

"(50) A Isus opet povika jakim glasom i ispusti dušu. (51) I gle! Hramski se zastor razdera na dvoje, od vrha do dna; zemlja se potrese, pećine se raspuknuše, (52) a grobovi otvoriše, te uskrsnuše mnoga tjelesa pravednika što bijahu umrli. (53) Iziđoše iz grobova poslije Isusova uskrsnuća, dođoše u Sveti grad i pokazaše se mnogima."

Cijepanje zavjese u Hramu se pominje i u Evanđelju po Marku (15:38), kao i u Evanđelju po Luki (23:45), ali u njima nisu pomenute neke druge stvari, kao npr.: potresanje zemlje, pucanje pećina, otvaranje grobova, izlazak uskrsnulih, njihov ulazak u sveti grad i pokazivanje pred masom svijeta koje se pominju u Evanđelju po Mateju. O ovim veoma važnim događajima nije pisao ni jedan istoričar toga vremena osim Matej. Zaborav u ovome slučaju je nedovoljan izgovor, jer iako je čovjek sklon zaboravu, nemoguće je da zaboravi događaje poput ovih, a naročito Luka koji je bio najmarivljiji u bilježenju čudnih događaja. Kako shvatiti da svakodnevni nevažni događaji budu pribilježeni, a da ne budu pribilježeni ovi nadnaravni?!

Dakle, ova predaja je lažna. Čak je i istraživač Norton koji je poznat kao pristrani sljedbenik evanđelja, naveo nekoliko dokaza o njenoj netačnosti, te kaže: "Priče poput ove su bile u opticaju kod jevreja nakon rušenja Jeruzalema, i vjerovatno ju je neko od autora zabilježio u fusnoti, a zatim je to neko od njenih prijevodioca uvrstio u sami tekst."

Iz Nortonovih riječi se saznaje da je prijevodioc Evanđelja po Mateju prijevodio nasumice. Nije pravio razliku između sirovog i suhog, prenosio je sve pribilježeno, i istine i grješke, bez provjeravanja lanaca prenosilaca. Pa da li je onda dozvoljeno oslanjanje na prijevode poput ovog?!

11. Grješka u imenu oca Salinova:

U Evanđelju po Luki (3:36):
"Salin (Šalah) sin Kainamov, (sin) Arfaksadov"

Ime Kainam koje se nalazi između imena Salin i Arfaksad je, bez imalo sumnje, na pogrešnom mjestu. U knjizi Postanak (10:24):

"Arpakšad rodi Šalaha"

U istoj knjizi (11:12-13) stoji:

"(12) Kad je Arpakšadu bilo trideset i pet godina, rodi mu se Šelah. (13) Po rođenju Šelahovu Arpakšad je živio četiri stotine i tri godine ...".

Po pitanju ovog teksta slažu se hebrejsko i samirijsko izdanje kao i Prva Knjiga Ljetopisa (1:18). U sve tri navedene knjige se kaže da je Šalah (Salin) sin Arpakšadov, a ne njegov unuk i to dokazuje da je ono s čime je došao Luka grješka. Ime Kainam se još pominje samo u grčkom prijevodu Starog zavjeta (lat. Septuaginti). Postoji velika vjerovatnoća da su neki kršćani izmijenili grčki Stari zavjet kako bi ga uskladili sa Evanđeljem, kako se grješka ne bi pripisala njihovom izdanju Evanđelja.

Treći dio
Dokazi da je tekst iskrivljen mijenjanjem, dodavanjem ili oduzimanjem

1. Iskrivljivanja po pitanju dužine života velikana prije potopa:

U knjizi Postanje (5:1-32) određuje se vremenski period koji je protekao od stvaranja Adema a.s. do Nuhovog a.s. potopa, kao i starost velikana koji su živjeli između njih dvojice. Pa da vidimo koliko je trajao taj period? Prema samirijskom Tevratu od stvaranja Adema a.s. do potopa je 1307 godina; prema hebrejskoj 1656 godina, a prema grčkoj 2262 godine. Razlika između tri izdanja iste knjige je ogromna. Tri izdanja iste knjige, a ne slažu se. Oni se slažu jedino u tome da je Adem a.s. umro u 930. godini života, Postanak (5:5), kao i u tome da je Nuh a.s. imao 600 godina u vrijeme potopa, Postanak (7:6). Ako sada od vremena potopa 1307 g. oduzmemo onoliko godina koliko je Adem a.s. živio tj. 930 g. to iznosi 377 g. Prema tome Adem a.s. je umro 377 godina prije potopa.

Sad od 600 g. koliko ih je imao Nuh a.s. kada je nastupio potop oduzmimo 377 g. (prije potopa, tj. do vremena kada je umro Adem a.s.), i vidjet ćemo da je Nuh a.s. prema ovoj računici iz samirijskog Tevrata živio u vrijeme Adema a.s. 223 godine. Ovo mišljenje je u cijelosti neosnovano i poriču ga svi historičari, a oprečno je i hebrejskom i grčkom Tevratu, jer, ako saberemo broj godina koliko ih je imao Adem a.s. kada je umro 930 sa 600 godina koliko ih je imao Nuh a.s. u vrijeme potopa, dolazimo do broja 1530 g.

Prema računanju hebrejskog Tevrata 1656-1530 = 126; tj. Nuh a.s. je rođen 126 godina nakon smrti Adema a.s.

A prema onome što se navodi u grčkom Tevratu 2262-1530=732, tj. Nuh a.s. je rođen 732 godine nakon smrti Adema a.s.

Zbog velikog razilaženja između ove tri knjige, poznati jevrejski historičar Joseph, koga poštuju i svi kršćani, ne oslanja se na tri pomenute knjige i daje prednost mišljenju da je od stvaranja Adema a.s. do potopa proteklo 2256 godina.

2. Iskrivljivanje knjiga u pitanjima životne dobi velikana poslije potopa:

U Postanku (11:10-26) su donoseni podaci o vremenskom periodu između Nuhova a.s. potopa i rođenja Ibrahima a.s., kao i koliko je koji velikan u tome vremenu živio. Tako je dužina perida između potopa i rođenja Ibrahimova a.s. prema hebrejskom Tevratu 292 godine, samirijskom 942 godine, a prema grčkom 1072 godine. Uočava se ogromno neslaganje između ove tri knjige. Jedino se slažu u tome da je Nuh a.s. živio poslije potopa 350 godina, Postanak (9:28).

I ako od 350 godina koliko je Nuh a.s. živio poslije potopa oduzmemo 292 godine tj. broj godina od potopa do Ibrahimovog a.s. rođenja, vidjet ćemo da je Ibrahim a.s. prema hebrejskom Tevratu, u vrijeme Nuha a.s., živio 58 godina. Naravno, ovo je neistina i sa ovim se ne slaže niko od historičara a to osporavaju i samirijski i grčki Tevrat. Samirijski Tevrat nam donosi sljedeći račun: 942-350=592, tj. Ibrahim a.s. se rodio 592 godine poslije Nuhove a.s. smrti.

Dok grčki Tevrat ima treći račun: 1072-350=722, tj. Ibrahim a.s. se rodio 722 godine poslije Nuhove a.s. smrti.

Zbog ovako velikih razilaženja između tri verzije jedne te iste knjige jevrejski historičar Joseph, koga cijene i mnogi kršćani, se ne oslanja na pomenute knjige i pribjegava mišljenju da su od Nuhova a.s. potopa do Ibrahimovog a.s. rođenja protekle 993 godine.

Henry i Scott, u svome komentaru Biblije, navode izjavu Ekstajna[1]: "Jevreji su 130. godine izvitoperili hebrejsku verziju Knjige izmijenivši mjesta koja govore o tome koliko su živjeli

1) (354-430) Veliki učenjak, filozof i orator, rođen u Alžiru. Kršćanstvo je prigrlio u 34. godini života, nakon čega je slovio kao njegov najveći pobornik. Nastojao je povezati Platonovu filozofiju s kršćanskom vjerom. Najpoznatija djela su mu: "Božiji grad", "Priznanja" i "Trojstvo" Ostavio je značajan trag u odgojnom i obrazovnom procesu u kršćanskom svijetu.

velikani prije i poslije potopa, kako bi prijevod Knjige na grčki jezik osvanuo nevjerodostojan. Uradili su to za inat kršćanima koji su tada više cijenili grčku verziju Knjige nego jevrejsku.

Horn u svome komentaru navodi da je Hales jakim dokazima utvrdio izopačivanje hebrejske verzije Knjige, a Kennicott je utvrdio da su Jevreji svoju Knjigu iskrivljivali namjerno.

Dakle, priznavanje namjernih korekcija u historijskim knjigama, dodavanjem ili oduzimanjem od njihovih sadržaja, je jedino objašnjenje i izlaz kome su pribjegli komentatori i istraživači Svete knjige. A na to ih je navelo slijepo slijeđenje vlastite sekte i lični prohtjevi.

3. Preinaka imena brda odabranog za podizanje kamena:

U hebrejskom primjerku knjige Ponovljeni zakon (27:4) piše:

"Kada, dakle, prijeđeš preko Jordana, onda to kamenje, kako ti danas zapovijedam, podigni na brdu Ebalu, i okreči ga krečom."

Ova misao je u samirijskoj veziji Tevrata formulisana ovako:

"Kada budete prešli preko Jordana, podignućete na brdu Gerizimi te kamenove, koje vam ja danas savjetujem da podignete, i omalterišite ih malterom".

Iz knjige Ponovljeni zakon (27:12-13 i 11:29) se razumije da se brda Gerirzim i Ebel nalaze jedno nasuprot drugoga u Napolisu u Palestini. Taj tekst u Ponovljenom zakonu (11:29) glasi:

"Kad te Jahve, Bog tvoj, uvede u zemlju u koju ideš da je zaposjedneš, tada nad gorom Gerizimom izreci blagoslov, a prokletstvo nad gorom Ebalom"

Između jevreja hebrejskog i jevreja samirijskog porijekla, u prastara vremena pa i danas, se vode žučne polemike i postoje poznate razmirice po pitanju imena blagoslovljenog brda na kome je Musa a.s. podigao kamen. Svaka strana optužuje onu

drugu za iskrivljivanje Tevrata promjenom imena brda. Protestantski se istraživači i komentatori u tome i danas spore. Jedni tvrde da je tačna samirijska, a drugi hebrejska verzija. Prema Adamu Clarku i Keniju bliža je istini samirijska verzija, zato što su jevreji hebrejskog porijekla ovaj tekst namjerno izmijenili i to iz neprijateljstva prema jevrejima samirijskog porijekla koji brdo Garizim smatraju čistim i svetim, jer je bogato izvorima, rastinjem i parkovima, te mu u potpunosti odgovara izraz "*blagoslovljeno*" A što se tiče brda Ebal, ono je kamenito, na njemu nema rastinja, i sasvim mu odgovara naziv "prokleto" Istaknuti poznavaoci kršćanstva i na ovom mjestu priznaju iskrivljivanje hebrejske verzije Tevrata.

4. Korekcija u imenu kraljevine:

U hebrejskom primjerku Druge knjige Ljetopisa (28:19) se kaže:

"*Jahve je počeo ponižavati Judejce zbog Ahaza kralja Izraelovog...*"

Riječ "*Izraelovog*" je, u to nema sumnje pogrešna. Ahaz je kralj Jude - Južne Kraljevine čija je prijestolnica Izrael, a ne kralj Sjeverne Kraljevine čija je prijestolnica Napolis. Ispravno je staviti riječ Juda na mjesto riječi Izrael. Tako stoji i u grčkoj i latinskoj verziji Knjige: "*Jer Jahve ponizi Judu zbog Ahaza kralja Jude...*" Hebrejska knjiga je, dakle, na ovome mjestu prepravljena.

5. Smetenost i kolebanje između negacije i potvrde:

U hebrejskim Psalmima (105:28) stoji:

"***I ne protiviše se riječi Njegovoj***"

A ova rečenica u grčkim Psalmima glasi ovako:

" ***i oni se usprotiviše riječi Njegovoj***"

I tako u hebrejskim Psalmima imamo demantovanje protivljenja a u grčkim njegovu potvrdu, tako da se, posigurno u jednoj od njih nalazi greška, što su i njihovi učenjaci priznali. Pokušavali su razlučiti istinu od laži, međutim, grešku nisu uspjeli definisati. Henry i Scott navode u svome komentaru da su istraživanja o tom proturječju potrajala veoma dugo i da se greška desila dodavanjem ili ispuštanjem jednog slova.

6. Dokaz da je današnji Tevrat pisan poslije Musaa a.s.:

U knjizi Postanak (36:31) se navodi:

"Evo kraljeva koji su kraljevali u edomskoj zemlji prije nego je zavladao kralj sinova Izraelovih".

Zatim slijede rečenice u kojima se pominju imena edomskih kraljeva koji su vladali prije prvog izraelskog kralja Taluta (Šaula), kojega je naslijedio Davud a.s. a prije njih su Izraelom vladale sudije. Ovi odlomci iz knjige Postanak (36:31-39) se u istoj formi nalaze i u Prvoj knjizi Ljetopisa (1:43-50) i njihova suglasnost s Prvom knjigom Ljetopisa je očigledna, jer oni jasno ukazuju na to da je njihov autor živio nakon vladavine Izraelaca u Palestini. Njihov prvi kralj je bio Talut (Šaul), a to je bilo 356 godina nakon Musaa a.s. Nema nikakve osnove da ove riječi budu sastavnim dijelom prve tevratske knjige Postanak. Pa kako je, onda, mogla ući u njen osnovni tekst?!

Tačan je sud Adama Clarka koji kaže da ovo uopšte nisu riječi Musa a.s., nego su, zapravo, komentar pisan ispod teksta nekih verzija knjige Postanak. Prenosioc teksta je smatrao da se radi o osnovnom tekstu, te ih je unio u njega.

Ovaj komentator otvoreno priznaje da ovih devet pasusa ne pripada Tevratu, već su pridodati osnovnom tekstu jednog od njegovih izdanja. Zatim je taj dodatak ušao u sve kasnije verzije Knjige. Eto iz ovog njegovog priznanja saznajemo da su njihove knjige bile izložene iskrivljivanju i korigovanju umetanjem stranog teksta.

7. Korekcija dodavanjem riječi *"još i danas"*:

U knjizi Ponovljeni zakon (3:14) se kaže:

"Manašeov sin Jair zauzeo je svu argopsku krajinu do međe Gešurovaca i Maakinovaca. On ta bašanska mjesta nazva svojim imenom, pa se još i danas zovu Jairova Sela".

Čitav ovaj odlomak nije Musaov a.s. govor. Onaj ko ga je izrekao je posigurno živio mnogo vremena nakon Jaira sina Manašeova. Na to ukazuju njegove riječi *"... pa se još i danas*

zovu Jairova Sela". A ovakvi izrazi se koriste samo za davno prošlo vrijeme.

Horn je kategorički osporio mogućnost da su ova dva odlomka (navedeni pod brojem 6 i 7) riječi Musaa a.s.; jer odlomak (36:31) pomenut u knjizi Postanak ukazuje na to da je njegov autor živio poslije osnivanja jevrejske države u Palestini, a drugi odlomak upućuje na zaključak da je taj autor živio poslije dolaska jevreja u Palestinu. Oba vremenska perioda su poslije Musaa a.s. Ova dva odlomka nisu beznačajna, naprotiv oni su teški teret osnovnom tekstu knjige, jer da je Musa a.s. autor knjige Ponovljeni zakon ne bi rekao: "*... pa se još i danas zovu ...* " Horn smatra da je ove riječi, nekoliko vjekova nakon Musaa a.s., dopisao neki od autora, ispod teksta, kako bi se znalo da ime koje je tome mjestu dao Jair postoji i danas. Zatim je, u kasnijim izdanjima, ovaj kratki kometar ušao u osnovni tekst. Onaj ko sumnja u riječi Horna neka pogleda grčku verziju, pa će se uvjeriti da se pridodate riječi koje nalazimo u osnovnom tekstu nekih izdanja nalaze u nekim drugim izdanjima, ali kao komentar ispod teksta. Horn priznaje da su komentatori ispod teksta u osnovni tekst Knjige ubačeni nekoliko vjekova poslije Musa'a a.s., da bi kasnije postali njenim sastavnim dijelom. Potom su se raširili u poznim knjigama. Treba li jačeg dokaza da su njihove knjige bile izložene iskrivljivanju?

Zato sakupljači Komentara Henry i Scott kažu da su umetnute riječi poput ovih, koje je neko od autora unio u osnovni tekst Knjige poslije Musaa a.s., bile ostavljene da se ne bi unio nered u sadržaj Knjige.

Cio navedeni odlomak se ne može pripisati Musau a.s. Isti slučaj je i sa rečenicom u knjizi Brojevi (32:41):

"A Manašeov sin Jair ode te zauzme njihova sela pa ih prozva "Jairova Sela".

Međutim, otvorimo li Prvu knjigu Ljetopisa (2:22), suočićemo se sa iskrivljivanjem drugačije prirode. Saznaćemo da Jair, ustvari, nije sin Manašijev nego Segubov:

"Segub rodi Jaira, koji je imao dvadeset i tri grada u gileadskoj zemlji".

Tako se greška u imenu njegovog oca desila u jednoj od navedenih knjiga Brojevi i Ponovljeni zakon, (a već je utvrđeno da su one, ustvari, umetnute u tekst nakon Musaa a.s.) ili pak, u Prvoj knjizi Ljetopisa.

Stoga autori "Kamusul kitabil mukaddes"[1], štampanog u Americi, Engleskoj i Indiji kažu: "Neke rečenice 'Pet Mojsijevih knjiga' jasno ukazuju da nisu riječi Musaove a.s. U njima postoje izrazi koji ne odgovaraju njegovom stilu i njegovom načinu govora." Zatim su priznali da nisu u stanju utvrditi ko je ove rečenice pridodao.

Sakupljači Komentara Henry i Scott kažu da se riječi "*...još i danas*" nalaze u većini knjiga Starog zavjeta. Presudili su da je svaka rečenica slična ovoj, pridodata i dopisana rukama autora. Iz knjige Jošua su naveli osam odlomaka da posluže kao primjer tome. Daljnja pretraga i detaljno nabrajanje sličnih navoda u ostalim knjigama Starog zavjeta bi potrajala.

8. Izvitoperivanje dodavanjem predgovora nekim poglavljima:

Ko pomno isčita početak knjige Ponovljeni zakon (1:1-5) sa sigurnošću zna da tih pet odlomaka nisu Musaove a.s. riječi, jer pisac o Musau a.s. govori u trećem licu. Npr.:

"*(1) ... ovo su riječi što ih je Mojsije upravio svemu Izraelu ... (3) ... Mojsije reče Izraelcima sve što mu je Jahve za njih naređivao. (5) ... dakle s onu stranu Jordana, u zemlji moapskoj, poče Mojsije razlagati ovaj Zakon ...*".

Adam Clark je potvrdio da su ove rečenice pridodate kao predgovor Ponovljenom zakonu i da 34. poglavlje knjige Ponovljeni zakon nije govor Musaa a.s. Njegov govor se završava sa 33. poglavljem i nije dopušteno tvrditi da je Musa a.s. napisao ovo poglavlje. To je daleko od istine. Adam Clark tvrdi da je 34. poglavlje bilo poglavlje Jošuine Knjige. Mnogi komentatori tvrde da je ovo poglavlje napisalo sedamdeset duhovnih vođa, nakon Musaove a.s. smrti i da je ono bilo prvim poglavljem Jošuine Knjige da bi kasnije bilo svrstano u knjigu Ponovljeni zakon.

Ali, za ovu konstataciju ne postoji dokaz. Sakupljači Dav-

1) "Riječnika Svete Knjige"

olijevog i Rodžmentovog i Henryjeva-Scottovog komentara kažu: "Ovo poglavlje je dodao Jošua, Samuel ili Ezra ili neka druga nepoznata osoba, a možda i nakon Izraelovog povratka iz babilonskog ropstva"

Pogledaj koliko sumnje i kolebljivosti u njihovim riječima!

U sljedećim redovima navodimo odlomke iz 34. poglavlja knjige Ponovljeni zakon:

"(1) Poslije toga ode Mojsije s Moapskih poljana na brdo Nebo ... gdje mu Jahve pokaza svu zemlju: Gilead do Dana. (4) Potom mu reče Jahve: ... (5) I Mojsije, sluga Jahvin, umrije ondje u zemlji moapskoj po Jahvinoj zapovijedi. (6) I ukopa ga on u dolini u zemlji nasuprot Bet Perou. Do dana današnjega nitko nije doznao za njegov grob. (7) Mojsiju bijaše sto i dvadeset godina kad umrije ... (8) Izraelci oplakivahu Mojsija ... (10) Ne pojavi se više prorok u Izraelu ravan Mojsiju ..."

Pa zar da nebeska Knjiga objavljena Musau a.s. sadrži opis njegove smrti, pokopa, naricanja za njim, brisanje svakog traga njegovom mezaru sve do danas i odbijanje mogućnosti da se pojavi njemu ravan prorok?!

Mi muslimani čvrsto vjerujemo da 34. poglavlje Ponovljenog zakona kojim se završava pet Musaovih a.s. Knjiga nije njegovo djelo. I ne samo to, nego osnovano tvrdimo da ni jedno djelo od pet Knjiga koje se pripisuju Musau a.s. nije on napisao, i nije ih dozvoljeno njemu pripisivati. Sve ove nesuglasice, pogreške i iskrivljivanja su naši neoborivi dokazi. Nebeska Knjiga objavljena vjerovjesniku ne može sadržavati ovakve greške. To je vrijeđanje, blaćenje i potvaranje vjerovjesnika. A i dio sljedbenika Knjige se, također, slaže s onim što smo iznijeli i prihvata navedene dokaze.

9. Iskrivljivanje radi potpore trojstva:

U nekim izdanjima Prve Ivanove Poslanice (5:7-8) stoji:

"Oni koji svjedoče (7) (na nebu su troje: Otac, Riječ i Duh Sveti, i ovo troje su jedno. (8) A i oni koji na Zemlji svjedoče) su troje: Duh, voda i krv, i ovo troje je u jednome"

Njihovi učenjaci kažu da je ova misao prvotno glasila ovako:

"Oni koji svjedoče su troje: Duh, voda i krv, i ovo troje je u jednome".

Ovo je tekst izdanja iz 1865. g. i u njemu nema u zagradi navedenih riječi.

A u izdanju iz 1825/1826. godine stoji ovako: *"Jer je troje što svedoči: Duh, voda i krv; i ovo troje se ujedinjuje u jednome"*.

Dva teksta su slična pa su oni koji vjeruju u trojstvo dodali u osnovni tekst sljedeće riječi: *"(na nebu su troje: Otac, Riječ i Duh Sveti i ovo troje su jedno, a i na Zemlji svjedoče)"*. Međutim, ova rečenica je danas temelj učenja o trojstvu i pored toga što se zna da je posigurno naknadno unešena u osnovni tekst, što su potvrdili i mnogi kršćanski istraživači, izjavljujući da je treba izbaciti iz Knjige. U tome se ističu: Krisbah, Šulz, Horn, Adem Clark i skupljači Henryjeva i Scottova komentara.

A što se tiče Ekstajna, najpoznatijeg kršćanskog učenjaka četvrtog vijeka, a koji je i danas autoritet sljedbenika trojstva, on je vodio dijalog sa strankom Irin koja odbacuje učenje o trojstvu. Napisao je deset pisama u kojima komentariše Prvu Ivanovu Poslanicu, a da ni jedanput nije naveo pomenutu rečenicu, niti ju je uzeo kao dokaz protiv negatora trojstva, nego je neubjedljivo pokušao potkrijepiti ideju o trojstvu tako što je u fusnoti prokomentarisao da se pod riječju "voda" misli na Oca, riječju "krv" ma Sina, a riječju "Duh" na Duha Svetoga", i to je njegov najveći korak i istup. A da je ova rečenica u to vrijeme bila sastavnim dijelom Poslanice, naveo bi je kao dokaz u svojim pismima polemišući sa poricateljima trojstva. Međutim, zagovornici trojstva, poslije Ekstajna, su iskoristili taj njegov čudni komentar i na temelju njega izmislili ovu, za svoje krivovjerstvo, korisnu potporu. Zatim su je unijeli u osnovni tekst Prve Ivanove Poslanice.

•

U poznatom dijalogu koji se vodio u Indiji godine (1270.h./1854. g.n.e.), između Eš-Šejha Rahmetullah El-Kiranija s jedne strane i svećenika doktora Fondera i Ferencha s

druge strane, ta dvojica sveštnika su priznali da je ova rečenica umetnuta. Također su priznali sedam drugih izmjena.

Studirajući ovu rečenicu, Horn je o njoj napisao 12 stranica. Sakupljači Henryjeva i Scottova komentara su tu studiju donijeli u skraćenom obliku, navodeći sljedeće dokaze za lažnost ovih riječi:

1. One ne postoje ni u jednom grčkom izdanju napisanom prije šesnaestog vijeka.
2. Ne postoje u štampanim primjercima koji su naučno obrađeni i studiozno pripremani u prvo vrijeme.
3. Nema ih ni u većini starih latinskih izdanja kao ni u starim prijevodima na ostale jezike, izuzev latinskog.
4. Ni jedan od prethodnika i crkvenih historičara se nije oslanjao na ovu rečenicu.
5. Većina prvaka protestantske sekte i obnovitelja njihove vjere su ovu rečenicu izbacili iz teksta, a samo mali dio njih ju je obilježio znakom sumnje.

Navedeni dokazi jasno ukazuju da su kršćani svoje Knjige namjerno prepravljali i iskrivljivali kada su u tome vidjeli vlastitu korist i trijumf svog vjerovanja. Korigovanju Knjige su bila vrata širom otvorena prije izuma štamparije, ali je čudno da se ona nisu zabravila njenim izumom, nego se iskrivljivanje i dalje nastavlja. Osnivač protestantizma i njegov prvi vođa Luther[1] je preveo Svetu knjigu na njemački jezik kako bi bila od koristi njegovim sljedbenicima. Taj prijevod je štampan, nekoliko puta, za njegova života. U tim izdanjima nema ranije pomenute,

1) Martin Luther Saksonac: (1483-1546), osnivač i vođa protestantskog pokreta koji se borio protiv nereda u katoličkoj crkvi. Suprostavio se tadašnjem papi Lijunu (X) okačivši na vrata crkve 95 tekstova kao dokaz protiv pape, od stvari u kojima mu se suprostavio je i prodaja indulgencija (oproštajnica za grijehe) i zabrana čitanja evanđelja, zbog čega ga je papa 1521. g. isključio iz crkve. 1525. g. je oženio kaluđericu Katarinu Fon, a 1537. g. je uz pomoć nekih ministara proširio svoje učenje. Pridobio je među protestantima svoje pristalice koji se nazivaju luteristi. Za svoje sljedbenike je preveo Svetu knjigu na njemački jezik. Stari zavjet je preveo s hebrejskog jezika izdatog 1494. g. Taj prevod je štampan dva puta. Drugo izdanje je bilo neposredno pred njegovu smrt 1546. g. Oporučio je svojim sljedbenicima da ne prepravljaju njegov prijevod, što su oni (nakon 30 godina) prekršili 1574. g. iskrivivši ga u novom izdanju.

umetnute rečenice. Zadnje izdanje, za njegova života, je izašlo 1546. g., a u predgovoru tog štampanog izdanja Luther je oporučio da niko ne mijenja njegov prijevod. Međutim, po običaju sljedbenika Knjige, a naročito kršćana, brzo je zaboravljena i prekršena njegova oporuka. I nije proteklo ni trideset godina od smrti njihovog vođe, a građani Frankfurta u Njemačkoj 1574. g. su ponovo štampali njegov prijevod Knjige i u njega dodali ovu lažnu rečenicu. Nakon toga su je, u nekoliko narednih izdanja, ponovo izbacili bojeći se za vlastiti ugled. Godine 1596. i 1599. ponovo štampaju Lutherov prijevod Knjige u Vitnbergu i dopisuju ovu rečenicu, a 1596. g. su ih u tome slijedili i stanovnici Hamburga. Izdavači Knjige u Vitenbergu su se bojali različitih izdanja jedne te iste Knjige pa su tu rečenicu iz novog izdanja ponovo izbacili. Sljedbenici Luthera nisu bili zadovoljni ovom neodlučnošću te su zauzeli jedinstven stav: rečenicu treba unijeti u sva naredna izdanja i time iznova prekršili oporuku svoga vođe! Pa kako, onda, očekivati da osude mali broj prepisivača koji su, prije izuma štamparije, samovoljno prepravljali izdanja Knjige kada isto to rade i oni, nakon ovolikog mnoštva štamparija?!

Također, i poznati filozof Isaoc Newton[1], u pismu od pedeset stranica, tvrdi da je ova rečenica, a i neke druge, izmišljena i lažna.

Ta rečenica je, u izdanjima iz 1865. i 1983. godine, stavljena između dvije velike polumjesečaste zagrade. Njen tekst je glasio:

"Jer oni što svjedoče (na nebu su troje: Otac, Riječ i Duh sveti i ovo troje je jedno, a i oni koji svedoče na Zemlji) su troje: Duh, voda i krv; i ovo troje je u jednome".

Izdavači i lektori ta dva izdanja su na prvoj stranici napisali: "Riječi i rečenice koje ne postoje u starim, najvjerodostojnijim izdanjima stavljene su u polumjesečaste zagrade".

Međutim, ista rečenica opet nije pomenuta u latinskoj

1) Isaoc Newton: (1643-1727) engleski naučnik, jedan od najpoznatijih učenjaka u svoje vrijeme u oblasti matematike, prirodoslovnih nauka i astronomije, profesor na kembridžskom univerzitetu od 1669-1701. g. Otkrio je nekoliko zakona u oblasti svjetlosti, kretanju tijela i gravitacije. Postojanje svemira je smatrao dokazom postojanja Stvoritelja.

verziji Novog zavjeta kojeg je, 1982. g. izdala katolička štamparija "Darul-Mašrik" u Bejrutu, kao što nije pomenuta ni u izdanju Slobodne štamparije u Bejrutu 1983. g. pod nadzorom Džan Avna.

10. Korekcija s ciljem dokazivanja da je Isa a.s. sin Božiji:

U Djelima Apostola (8:37)[1] se kaže:

"Filip mu reče: Ako veruješ od svega srca svoga, možeš. A evnuh odgovori: Verujem da je Isus Hristos Sin Božiji"

Rečenicu: "*A evnuh odgovori: Verujem da je Isus Hristos Sin Božiji*" je izmislio i dodao neko od zagovornika trojstva, a s tim, da je ova rečenica potvora i laž, slažu se i učenjaci Krisbah i Šulz.

11. Korekcija opisa bludnog čina Rubena s očevom robinjom (priležnicom):

U hebrejskoj verziji Postanka (35:22) se navodi:

"Dok je Izrael boravio u onom kraju, ode Ruben i legne s Bilhom, priležnicom svoga oca. Sazna za to Izrael"

Ovaj tekst je, bez sumnje, prepravljen, a i sami jevreji su priznali da mu nešto nedostaje. Sakupljači Henryjeva i Scottova komentara su rekli sljedeće: "Jevreji su priznali da su ove misli krnjave, pa su ih prenijeli iz grčkog jezika ovako, a bio je u njegovim (Izraelovim) očima ružan (pokuđen)"

Zašto su herejski jevreji ove riječi izbacili iz svojih Knjiga?!

11. Korigovanje čina krađe pehara:

U hebrejskoj verziji Postanka (44:5) piše:

"Zar iz onog pehara ne pije moj gospodar ... ?"

Ovaj tekst je izmijenjen. Nepotpun je, u to nema sumnje. Komentator Horsley je to potvrdio i naredio da se misao dopuni prema grčkoj verziji, te je nakon ispravke misao ovako glasila: *"Zašto ste ukrali moju kupu? Ovo nije ona iz koje pije moj gos-*

---

1) Ove rečenice u Bibliji izdatoj 1944. g. nema, ali zato ne postoji ni njen redni broj (37), nego nakon broja 36, dolazi broj 38, i time kao da se želi ukazati da tu nešto nedostaje.

podar ...?"

12. Korigovanje izbacivanjem imena Merjeme kćeri Imranove[1], sestre Musaove:

Hebrejska verzija knjige Izlazak (6:20) kaže:
"Amram se oženi svojom tetkom Jokebedom, koja mu rodi Arona i Mojsija".

Korigovanje izbacivanjem teksta, ovdje je očito ako rečenicu uporedimo sa samirijskom verzijom.
A u grčkoj verziji stoji ovako: *"... i ona mu rodi Arona i Mojsija i Mariju sestru im".*

Adam Clark veli: "Većina israživača smatra da su riječi: *"i Mariju sestru im"*, bile prisutne u hebrejskom tekstu"

To znači da su ih hebrejski jevreji izbacili za inat Samirijama koji su se oslanjali na samirijski Tevrat ili kršćanima koji su slijedili grčki Tevrat.

Iz teksta se, također, razumije da je Amram sin Kahatov sin Lavija oženio Jokebedu, kćerku Lavijevu, tj. tetku po ocu (očevu sestru). U ovom kontekstu, riječ "tetka" pominje se:
- u samirijskom i ibrijskom Tevratu;
- u njegovim prijevodima na arapski jezik iz 1811., 1865., 1970. i 1983.g;
- u perzijskim izdanjima iz 1839., 1845. i 1856. g;
- kao i u indijskim izdanjima iz 1822., 1829. i 1842. g. a s obzirom da je brak s tetkom zabranjen po Tevratu, što se vidi iz Levitka (18:12 i 20:19), prilikom štampanja arapskog prijevoda, u vrijeme pape Erpeniusa (I)[2] (umro 1644. g.) riječ *"tetka"* je zamijenjena riječju *"amidžišna"*, pa je tekst nakon toga glasio ovako: *"Amram se oženi Jokebedom, kćerkom svoga amidže".* Ovaj pasus s riječju *amidžišna"*, nalazimo u prijevodima na arapski jezik izdatim 1625., 1671., 1844., 1848. g. Zaključak je

1) 'Imran: kršć. Amram

2) Erbanijusa (I): Erpenius: (1568-1644. g.), rodom iz grada Florensa u Italiji, papa u vrijeme od (1623-1644). U njegovo vrijeme se vodio rat između katolika i protestanata u vremenskom razdoblju od trideset godina u kojemu katolicima nije pružio nikakvu značajnu pomoć. Bio je aktivan u uređivanju crkvenih poslova.

jasan i na ovome mjestu su izmijenili tekst svojih Knjiga.

13. Korigovanje Zebura (Psalama) dopunjavanjem ili dokidanjem:

Između trećeg i četrvtog odlomka četrnaestog Psalma latinske, arapske i vatikanske (jedna od grčkih verzija) verzije Knjige, postoje sljedeće rečenice:

"grob otvoren grlo je njihovo,
jezikom se svojim za prevare služe,
i jed gujin je pod usnama njihovim.
Usta su im puna kletve i gorčine,
brze su im noge da krv proliju,
pustoš je i rasap na stazama njihovim.
Puta mira ne poznaju,
nema straha od Boga pred očima njihovim"

Ovih stihova nema u hebrejskoj verziji, ali se nalaze u Pavlovoj poslanici Rimljanima (3:13-18). Korigovanje je očito. Pitanje je samo da li su ove stihove izbrisali jevreji iz hebrejske verzije za inat kršćanima koji koriste grčki prijevod ili su ih kršćani umetnuli podupirući njima učenje Pavla u pomenutim verzijama. Dakle, iskrivljivanje se je, uistinu, desilo u jednoj od verzija knjige, dodavanjem ili dokidanjem.

14. Korigovanje Lukinog Evanjđelja dokidanjem:

U Evanđelju po Luki (21:32-34) stoji:

"(32) Zaista kažem vam, ovaj naraštaj sigurno neće proći dok se to sve ne dogodi. (33) Nebo će i zemlja proći, ali riječi moje sigurno neće proći. (34) Pazite sami na se da vam srca ne otvrdnu od razuzdanosti ..."

Horn je rekao: "U Evanđelju po Luki, između trideset treće i trideset četvrte rečenice, nedostaje čitava rečenica. Svi komentatori i istraživači su pred tom manjkavošću zatvarali oči, sve dok istraživač Hales nije ukazao na to. Horn se odvažio i naredio da se u Evanđelje po Luki doda rečenica iz Markova i Matejeva Evanđelja, kako bi sva tri bila u suglasju

Da bi se lakše uočilo namjerno korigovanje izbacivanjem teksta iz Evanđelja po Luki, evo navoda iz dva druga evanđelja:

Evanđelje po Mateju (24:34-36):

"(34) Zaista, kažem vam, ovaj naraštaj neće proći dok se sve to ne zbude. (35) Nebo će i zemlja proći, ali riječi moje neće proći. (36) Što se tiče onog dana i časa, o tome nitko ništa ne zna; ni anđeli nebeski, ni Sin, već jedino Otac."

Evanđelje po Marku (13:30-32):

"(30) Zaista, kažem vam, ovaj naraštaj neće proći dok se sve ovo ne zbude. (31) Nebo i zemlja proći će, ali riječi moje neće proći. (32) Što se tiče onog dana i časa, o tome nitko ništa ne zna; ni anđeli na nebu, ni Sin, već jedino Otac."

I tako je, rečenicu koja je izbačena iz Lukinog Evanđelja, a koja se još uvijek nalazi u Evanđelju po Mateju (24:36); i u Evanđelju po Marku (13:32), dužnost vratiti na njeno mjesto i u Lukino Evanđelje, nakon priznanja Horna i Halesa.

15. Korekcije zbog međusobnog inata između jevreja i kršćana:

U Evanđelju po Mateju (2:23) stoji:

"Tamo dođe i nastani se u gradu zvanom Nazaret, da bi se ispunilo ono što su rekli proroci: 'Zvat će ga Nazarećanin'."

Riječi: "... *da bi se ispunilo ono što su rekli proroci: 'Zvat će ga Nazarećanin'* ", spadaju u poznate greške ovog Evanđelja; jer ovih riječi nema ni u jednoj knjizi koja se pripisuje vjerovjesnicima. Ove su riječi unijeli kršćani za inat jevrejima, što predstavlja iskrivljivanje dodavanjem, ili su ih pak, jevreji izbacili iz svojih knjiga za inat kšćanima, što predstavlja iskrivljivanje dokidanjem.

Istraživač Chrysostom kao i katolički učenjaci vjeruju da su ove riječi bile sastavnim dijelom vjerovjesničkih knjiga, ali su te knjige zagubili jevreji iz nemara i odsustva čvrste vjere. Jedne su pocijepali, a druge spalili.

A kada su uvidjeli da su ih apostoli ozbiljno prigrlili i uzeli dokazom za svoje vjerovanje neke od njih su namjerno zagubili kako bi opovrgli vjerovjesništvo Isaa a.s. To se saznaje iz njihovog spaljivanja knjiga iz kojih je građu prenosio Matej.

Džasten je u dijalogu sa jevrejem Tarifunom rekao:

"Jevreji su mnoge knjige preinačili i izbacili ih iz Starog zavjeta, kako bi postalo vidno da je Novi zavjet u kontradikciji sa Starim zavjetom." Ovo pokazuje, kako je u stara vremena prepravljanje bilo lahko. Jasno je kako su s lica zemlje iščezle i zauvijek nestale mnoge knjige iz inata jednih prema drugima?! A ima li većeg falsifikovanja od toga da njihove frakcije namjerno i iz ličnih prohtjeva unište nebeske knjige.

Kada su jevreji preinačavali svoje knjige da bi osporili poslaničku misiju Isaa a.s., a kršćani da bi utvrdili učenje o trojstvu, božanskoj prirodi Isaa a.s. ili njegovom poslanstvu, onda nije čudno što su iskrivljivali radosne vijesti koje ukazuju na poslanstvo Muhammeda (s.a.v.s.).

Naprotiv, oni u tome prednjače. Preinačavali su i još uvijek preinačuju svaku riječ korisnu za muslimane.

Kršćanske zablude i odgovori na njih

Prva zabluda:

Kršćani smatraju da su samo muslimani ti koji njihova dva Zavjeta proglašavaju iskrivljenim i time neuke odvode u zabludu.

Odgovor na ovu zabludu slijedi u tri naredne tačke:

1. Navođenje izjava onih koji nisu kršćani:

a - idolopoklonički učenjak Selsus je još u drugom vijeku izdao knjigu kao odgovor kršćanima. Evo jednog od citata iz te knjige, koji nam je prenio njemački učenjak Eichorn: "Kršćani su svoja evanđelja obnavljali tri, četiri i više puta. I izgleda da je njihov sadržaj u potpunosti izmjenjen zbog čestih iskrivljivanja."

Ovaj idolopoklonički učenjak nas obavještava da su kršćani svoja evanđelja izmijenili četiri puta do vremena u kome je on živio.

b - američki svećenik i obnovitelj Parker (umro 1860. g.) koji je u očima kršćana otpadnik i ateista je rekao: "U kršćanskim knjigama postoji trideset hiljada različitosti i proturiječja."

c - jedan heretik je načinio tabelu knjiga koje se pripisuju Isau a.s., Merjemi r.a. i apostolima, a koje kršćani danas odbacuju. Na tabeli se nalaze 74 knjige. Potom je rekao: "Kako možemo znati koje knjige su božanska objava, da li one u Novom zavjetu, koje prihvataju kršćani ili ove koje oni odbacuju?! A kada znamo da su i priznate knjige, prije pronalaska štamparije, bile izložene korekcijama, sumnja postaje još veća."

2. Navođenje mišljenja starih kršćanskih struja koje današnji kršćani smatraju (i)novatorskim:

a Sekta ebioniti:

Ova sekta se pojavila u prvom stoljeću, u vrijeme Pavla

kome se žestoko suprostavljala i proglasila ga otpadnikom od vjere. Iz Starog zavjeta je prihvatala samo Tevrat, a iz Novog samo Evanđelje po Mateju. Međutim, to njihovo Evanđelje se bitno razlikuje od ovog današnjeg koje se pripisuje Mateju i koje slijede sljedbenici Pavla. U njemu ne postoje dva prva poglavlja, jer oni smatraju da su ona na mnogim mjestima iskrivljena. Ova sekta je odbacila učenje o božanstvenosti Isaa a.s., tvrdeći da je on samo čovjek.

b - Sekta marcioniti:

Ovo je, također, jedna od starih kršćanskih sekti. Odbacivala je sve knjige Starog zavjeta govoreći: "One nisu božanske" Također je odbacivala sve knjige Novog zavjeta osim Evanđelja po Luki i dest Pavlovih poslanica koje se razlikuju od njegovih danas priznatih poslanica. A od Evanđelja po Luki je odbacivala dva prva poglavlja, kao i mnoge druge odlomke, od kojih je Lardner[1] u svome komentaru pomenuo 14. Bil navodi u svojoj historiji da ova sekta vjeruje da postoje dva boga, bog dobra i bog zla. Tvrdili su da su Tevrat i ostale knjige Starog zavjeta djelo boga zla, jer se ne slažu sa knjigama Novog zavjeta.

c - Sekta manichanes:

Najpoznatiji učenjak ove sekte je Faustus koji je živio u četvrtom stoljeću. Lardner u svome komentaru prenosi od Ekstajna sljedeće riječi: "Faustus je rekao: "Odbacujem sve što su vaši očevi i djedovi prevarom unijeli u Novi zavjet. Ukaljali su njegovu čistotu i oskrnavili mu dobrotu. Ovo je provjerena stvar. Današnji Novi zavjet nije napisao ni Isus niti njegovi učenici. Napisala ga je anonimna osoba, a zatim ga pripisala njegovim učenicima i njihovim prijateljima iz straha da ga ljudi ne odbace, uvidjevši da ona piše o događajima koje ne poznaje. Time je sljedbenicima Isusa učinio veliku nepravdu jer je napisao knjige prepune grešaka i proturiječja."

Vođa ove sekte je isticao nekoliko stvari od kojih su najpoznatije:

1. Kršćani su u Novi zavjet unijeli ono što mu ne pripada.

2. Današnji Novi zavjet nije napisao Isa a.s.; niti njegovi učenici; niti oni koji iza njih dolaze, nego ga je napisao čovjek

1) Lardner: Izdao, u 10 tomova, komentar Biblije, 1825. g. u Londonu.

kome se ni ime ne zna.

3. U ovom Novom zavjetu ima mnogo grešaka i kontradikcija.

Lardner u svome komentaru kaže: "Historičari se slažu u tome da sekta manichanens nije nikada prihvatila Stari zavjet . Naprotiv, oni tvrde da ga je sotona izdiktirao Mojsiju i zabludio vjerovjesnike Izraela, te ih zato opisuje kao kradljivce i lopove."

Iz prethodne dvije tačke se vidi da su oni koji se ne slažu sa kršćanima, kao i stare kršćanske sekte koje današnji kršćani smatraju otpadničkim, još od prvih stoljeća na sav glas ukazivali na iskrivljivanje Starog i Novog zavjeta.

3. Navođenje riječi fanatičnih kršćanskih komentatora i historičara prihvaćenih od strane svih kršćana:

a - Adam Clark tvrdi: "Većina opisa koje su historičari napisali o Gospodu (misli na Isaa a.s.) su neistiniti, jer su pisali o izmišljenim događajima kao da su se zaista desili. A griješili su, namjerno ili nenamjerno, i na drugim mjestima. Tako je većina evanđelja raširenih u prvim kršćanskim stoljećima lažna. Broj takvih evanđelja bio je veći od 70. Sabrao ih je Fabricius i štampao u tri toma.

b - Musau a.s. se, osim njegovih pet poznatih knjiga (Postanak, Izlazak, Levitski zakon, Brojevi i Ponovljeni zakon) pripisuju i šest sljedećih knjiga, koje su danas poznate kao Tora:

1 - Otkrivenje
2 - Knjiga malog Postanja
3 - Knjiga Uzdignuća
4 - Knjiga Tajni
5 - Testament
6 - Knjiga Priznanja

Horn kaže: "Pretpostavlja se da su ove knjige izmišljene u samim početcima kršćanstva, tj. u prvom kršćanskom vijeku.

c - Historičar Mevsim je rekao: "Egipatski jevreji su još prije pojave Isusa naučili poznatu filozofsku uzrečicu: "Laž i prevara su ne samo dozvoljeni radi uvećanja iskrenosti i odanosti Bogu, nego su i pohvalni", te se njihov rad u skladu sa ovim

pravilom jasno ogleda u mnogim starim knjigama. Epidemija ove nevaljale poslovice se ubrzo raširila među kršćanina, što se da vidjeti u mnogim knjigama koje su lažno pripisali svojim velikanima.

Ali ako su laž i prevara bili kod jevreja pohvalni prije Isaa a.s., a kod kršćana nakon njegove pojave, pa da li ta laž, falsifikacija i iskrivljivanje imaju granicu kod koje će stati?!

d Lardner u svome komentaru navodi: "Zaključeno je da sveta evanđelja nisu dobra i ispravna jer su njihovi autori bili neznalice. Neznanje autora je iznudilo zaključak da sveta evanđelja nisu ispravna i dobra, pa su po naredbi vladara Enastitusa[1] (koji je vladao između 491-518.) drugi puta ispravljena. Da su ta evanđelja tada imala stabilan i pouzdan lanac prenosioca ne bi tadašnji vladar naredio njihovo korigovanje. Učinio je to jer su autori Indžila bile nepoznate osobe. Tako su njegovi korektori greške i proturiječja ispravili prema stepenu svoga znanja. Taj slučaj je u potpunosti dokazao iskrivljivanje kao i to da su lanci njihovih prenosioca zagubljeni.

e Ekstajn, Hales i mnogi drugi kršćanski prethodnici su rekli: "Jevreji su 130. g. namjerno izvitoperili hebrejski Tevrat za inat kršćanima koji su koristili Tevrat na grčkom jeziku, kako bi ovaj prijevod postao slabim i nepouzdanim osloncem" A Kennicott je naveo neoborive dokaze da su jevreji svoj hebrejski Tevrat iskrivili iz neprijateljstva prema Samirijama koji su imali vlastiti Tevrat i nisu slijedili hebrejski.

f - komentator Harsli kaže: "Nema sumnje da je sveti tekst izmijenjen. To je očito u različitostima knjiga i međusobnoj isključivosti njihovih odlomaka i rečenica. Gotovo sa sigurnošću možemo reći da su u osnovni tekst ušle veoma odvratne misli, a hebrejska verzija Tevrata je bila u najgroznijem stanju."

---

1) Enastitus: Rimski imperator od (491-518). Bio je, prije ženidbe imperatorkom Zejnunom, beznačajni radnik na dvoru pa mu je ona dala vlast. U početku je vladao pravedeno. U njegovo vrijeme su se raširile vjerske rasprave što je dovelo do odcjepljenja Perzije i Bugarske od njegove kraljevine i rušenja mnogih gradova.

g - Vatsun veli: "Urudžen[1] se tužio na različitosti za koje je navodio raznovrsne razloge poput nemara autora, njihove pokvarenosti ili nepažnje. I kada je Jerome htio prevesti Novi zavjet sabrao je njegove različite verzije i suočio se s mnoštvom ogromnih razlika". Adam Clark u svome komentaru kaže: "U vrijeme Jeromea su postojali mnogobrojni prijevodi na latinski jezik od različitih prijevodioca. Neki od njih su bili iskrivljeni do krajnje granice. Određeni dijelovi su bili u potpunom protuslovlju sa drugima, što je potvrdio i sam Jerome".

h - svećenik Filips Kvadinlus je 1649. g. napisao i štampao jednu knjigu kao odgovor nekim muslimanima i nazvao je "Fantazije". On u njoj kaže: "U Starom zavjetu je korigovanje veoma često i mi kršćani smo sačuvali ove knjige kako bi bile dokaz jevrejskih iskivljivanja, a mi se ne slažemo sa njihovim lažima."

i - od protestantske sekte je pristigla kralju Jamesu (I)[2] (umro 1625,) peticija u kojoj kažu: "Psalmi koji su sastavni dio naše molitve se razlikuju od hebrejskog teksta. Na oko dvije stotine mjesta im je nešto pridodato, oduzeto ili izmijenjeno".

j - engleski historičar Mr. Tomas Karlajl[3] (umro 1881. g.) je rekao: "Engleski prijevodioci su iznevjerili očekivano. Oma-

1) Urudžen: Učenjak koji je prenio riječi idolopoklonika Selsusa i dozvolio da se apokrifne knjige pripišu poznatim autorima.

2) James (I): James: (1566-1625), sin lorda Dar Nelii Marije kraljice Škotske Iako je bio vladar Britanije, poznat je i kao James (VII) vladar Škotske i taj naziv je dobio u prvoj godini svoga života. Njegova stvarna vlast Britanijom počinje 1603. g. te dobiva naziv James (I) vladar Britanije. U njegovo vrijeme je održan vjerski kongres u kraljevskom dvoru Himton 1604. g. i na tom kongresu je donešena službena verzija Tevrata na engleskom jeziku, poznata kao Tekst Kralja Jamesa, službenim pečatom ovjeren i štampan 1611. g. Taj tekst je ispravljan 1881. g. te je nazvan Ispravljena verzija Knjige, zatim je iznova prepravljan 1952. g. nakon čega je nazvan (R.S.V.) Takođe je mijenjan 1971. g. Kralj James je vodio prevrtljivu politiku pa su protiv njega ustali katolici i protestanti. U njegovo vrijeme je počela kolonizacija Sjeverne Amerike.

3) Tomas Karlajl: (1795-1881. g.), engleski pisac i historičar, studirao je teologiju i zakon. Slijedio je romantički pravac. U svoje vrijeme je slovio kao jedna od najpoznatijih osoba. Napisao je nekoliko knjiga.

lovažili su istinu i u zabludu odveli neznalice. Cilj evanđelja je bio dobar, a oni su ga iskrivili. Tama im je draža od svjetlosti, laž istinitija od istine"

k - gospodin Breton, ključna ličnost u skupštini za novo prevođenje u Britaniji je rekao svećenicima: "Postojeći engleski prijevod je, uistinu, prepun grešaka, a vaš poznati prijevod na engleski jezik je iskrivio tekst Starog zavjeta na 848 mjesta, i postao uzrokom odbacivanja i Novog zavjeta od strane ogromnog broja ljudi"

Uzroci nastanka različitih jezičkih izraza u dva Zavjeta

Horn je u svome komentaru rekao: "Za nastanak različitih jezičkih varijanti postoje četiri uzroka :

1. Nemar i zaborav autora:

Pretpostavka je da se desio na sljedeće načine:

1. Da onaj ko prepisivaču čita tekst pogriješi u čitanju ili, pak, pisar pogrešno razumi njegove riječi te ih napiše onako kako on misli.

2. jska i grčka slova su slična jedna drugima, te pisar napiše jedna umjesto drugih.

3. Pisaru su se znak na slovu ili crta na kojoj piše učinili slovom ili, pak, nije razumio šta se rečenicom želi reći, pa je rečenicu, po vlastitom mišljenju, ispravio i tako pao u grešku.

4. Da pisar nenamjerno pređe iz poglavlja u poglavlje, a kada to primijeti ne izbriše odmah ono što je napisao, da bi prilikom sljedećeg pisanja nastavio tamo gdje je stao i tako nehotice ostavio ono što je ranije napisao na pogrešnom mjestu.

5. Da pisar zaboravi jedno, a počne pisati nešto drugo, pa kada se sjeti zaboravljenoga upiše ga na mjestu na kome je trenutno zastao. I tako prebaci misao sa njenog pravog mjesta na

drugo mjesto.

6. Da pogled pisara u toku prepisivanja padne na rečenicu koja nije na redu i tako izostavi dio teksta.

7. Da pisar pogriješi u razumijevanju određenih izraza te ih upiše prema vlastitom shvatanju i tako pogriješi.

8. I najčešći uzrok grešaka je neukost pisara koji nisu razlikovali osnovni tekst od fusnota i komentara, pa su sve unosili u osnovni tekst knjiga.

2. Manjkavost u knjizi iz koje se prepisuje:

Pretpostavlja se da je do tog došlo na sljedeće načine:

1. Brisanje oznaka na slovima.

2. Dio objašnjenja teksta nije ubilježen na istoj strani, pa je pisar mislio da su to riječi glavnog teksta i tu ih i ubilježio.

3. Zaboravljeni tekst je naknadno zapisan u fusnoti bez obilježavanja stranice kojoj pripada, tako da sljedeći prepisivač nije znao njegovo pravo mjesto, te ga je stavio na neko od mjesta, po vlastitoj procjeni, i u tome pogriješio.

3. Zamišljene ispravke:

One su se dešavale na sljedeće načine:

1. Po procjeni pisara određeni tekst je bio manjkav ili nije shvatio šta se njime želi reći ili je, pak, za sasvim ispravnu rečenicu mislio da je pogrešna.

2. Neki istraživači se nisu zadovoljili samo ispravljanjem pogrešaka, nego su stilski nedotjerane misli zamijenili ljepšim književnim izrazima. Tako su izbacili suvišne riječi i izraze koji se ponavljaju, ako njima nisu vidjeli nikakvu razliku.

3. Ukalupljavali su rečenice u stihove respektirajući njihova značenja i praveći ih jednakima. Suviše kratke rečenice su povećavali, a dugačke smanjivali. Ovo je naročito zadesilo evanđelja, pa je zato dodavanje česta pojava u Pavlovim Poslanicama koji je nastojao da rečenice koje prenosi iz Starog zavjeta, uskladi sa duhom grčkog jezika. I ovo je najčešći način isk-

rivljivanja.

4. Neki komentatori su se trudili da izraze i rečenice Starog zavjeta usklade sa latinskom verzijom.

4. Namjerno izvitoperivanje:

Knjige su na ovaj način izvitoperivali i ekstremisti i novatori u vjeri. Od novatora se, u namjernom preinačavanju, najviše isticao Marsijun, dok su ekstremisti namjerno mijenjali tekst kako bi potvrdili ionako prihvatljivu postavku ili kako bi izbjegli prigovore. Tim korekcijama se kasnije davala prednost. Horn je za ovu vrstu namjernih iskrivljivanja od strane vjerskih fanatika, koji su u svome narodu bili poznati kao vjerski ljudi, naveo mnogo primjera.

I kada se zna da je komentar ili sadržaj fusnota ušao u tekst zbog neznanja i nemara pisara, da su prepisivači lično popravaljali one rečenice koje su smatrali pogrešnim, da su loše sročene odlomke mijenjali biranim i lijepim književnim izrazima; da su brisali suvišan i ponovljen govor, da su govor nastojali pretočiti u međusobno jednake ili slične rečenice (što je čest slučaj u evanđeljima), da su neki istraživači Novi zavjet usklađivali sa latinskim prijevodom, da su novatori namjerno vršili korekcije, da su vjerski fanatici preinačavali tekst da bi njihovo učenje bilo prihvatljivo i da bi bili pošteđeni prigovora i napada i da su ovakva iskrivljivanja kasnije preovladala, pa šta to oni, onda, od korekcija nisu učinili?! I na koja to vrata iskrivljivanja nisu ušli?! Pa zar da se i dalje čini nevjerovatnim ako kažemo: "Zaista su kršćani, obožavaoci križa, nakon pojave Islama namjerno promijenili ona mjesta koja su išla u prilog muslimanima, da bi kasniji naraštaji te korekcije učinili preovladavajućim učenjem?!" I ne samo to, oni su za korekcije teksta protiv muslimana zainteresovaniji nego za korekcije kojima se međusobno jedni drugima suprostavljaju.

Druga zabluda:

Kršćani misle da je Isa a.s., zaista, živi svjedok knjiga Starog zavjeta, a da su bile iskrivljene ne bi ih uzimao kao osnovu, nego bi bio dužan da jevreje optuži za iskrivljivanje.

Ovaj pogrešan zaključak zahtijeva odgovor, jer ni jedna od knjiga Starog ili Novog zavjeta nije prenošena doslovno i neprekidnim slijedom; ni jedna od njih nema lanac penosioca do njenog autora; njih su zadesili svi oblici iskrivljivanja; dokazano je da su ih vjerski ekstremisti prepravljali da izbjegnu kritike i dokažu ispravnost svoga učenja, pa su nam zbog toga sve postale sumnjive. Nije dozvoljeno neke dijelove njihovog teksta uzimati kao dokaz protiv nas, jer uvijek postoji mogućnost da su upravo ti dijelovi teksta dopisani rukama fanatičnih kršćana, u drugom i trećem stoljeću, kao odgovor sektama ebionit, Marcionit ili manichanes koje su Stari zavjet odbacivale u cijelosti ili njegov veći dio, da bi kasnije bili opšteprihvaćeni i priznati kao što su uradili protiv sekte irin.

Zatim, kada bi smo zažmirili pred umetnutim i toj knjizi stranim rečenicama za koje ne znamo ni lanac prenosioca, niti njihova imena i broj, pa kako da onda saznamo je li broj knjiga Starog zavjeta 39 kao što to danas tvrde protestanti ili pak 46 kao što tvrde katolici?!

Jevrejski historičar Joseph koji je živio poslije Isaa a.s. i koji je bio veoma odan vjeri, čije knjige cijene i kršćani, je u svojoj historiji napisao: "Mi jevreji nemamo stotine međusobno različitih knjiga. Imamo ih samo 22 od kojih je pet Mojsijevih"

Dakle, pored Pet Musaovih knjiga u sastav Tore ulazi i sedamnaest drugih knjiga. Međutim, kod protestanata je broj tih pridodatih knjiga 34, a kod katolika 41. Pa koje od tih pridodatih knjiga spadaju u tih 17, a koje ne?!

Već smo čitali tvrdnje istraživača Chrysostoma i katoličkih učenjaka da su jevreji, nepažnjom i pomanjkanjem vjere, svoje knjige zagubili. Jedne su pocijepali, a druge spalili. Postoji vjerovatnoća da baš neke od tih knjiga ulaze u sastav 17 pomenutih. Istraživači su potvrdili da se tako zameo trag dvadeset knjiga koje su pomenute, a danas ne postoje.

Thomas Inglis je rekao: "Svijet je složan u tome da broj zagubljenih knjiga koje tvore Svetu knjigu nije manji od 20"

Svjedočenja Josepha pokazuju da postoji pet knjiga koje se pripisuju Musau a.s. Međutim, ne zna se jesu li ove današnje

te koje mu je Joseph pripisao?

Očevidno je da nisu, jer se Joseph u svojoj historiji na ove današnje knjige nije nikada oslanjao.

Kada bismo se i složili s time da su današnje knjige Starog zavjeta iste one koje su bile raširene u vrijeme Isaa a.s., i da su ih potvrdili on i njegovi učenici, morali bismo se pomiriti i s time da su ih u to vrijeme posjedovali i jevreji, bez obzira pripadaju li one osobama kojima se pripisuju ili ne, i bez obzira na to jesu li događaji koje donose istiniti ili su pak samo neki od njih istiniti, a drugi lažni; opet se iz tog svjedočenja ne razumije da neka od tih knjiga pripada osobi kojoj se pripisuje; kao ni to da je svaki njihov dio potpuno istinit. Da su Isa a.s. i njegovi učenici i prenijeli nešto iz tih knjiga, to samo po sebi ne znači da ta knjiga zaista pripada osobi kojoj se pripisuje i ne znači da ih ne treba provjeriti. Da je Isa a.s. iznio svoj sud o svakoj toj knjizi i da se izjasnio o svakom njenom propisu, potvrdivši da je od Allaha i da je potom to njegovo svjedočenje preneseno preko, nama poznatih i pouzdanih ljudi, to bi bio valjan dokaz njene autentičnosti i ujedno i osnov za sumnje u preostale knjige. Međutim, takve izjave od Isaa a.s., o bilo kojoj knjizi Starog zavjeta, se nigdje ne pominju i nisu dokazane.

Istraživač Bili u svojoj knjizi kaže da je Isus za Tevrat rekao da je od Boga. Ali te njegove riječi nisu dokaz da je cio Stari zavjet ili da su svaki njegov odlomak i svaka njegova knjiga originalni, niti da su provjera i utvrđivanje njihovih autora izlišni. Isaovi a.s. učenici, kao i jevreji koji su živjeli u njegovo vrijeme, su, uistinu, prihvatali te knjige i koristili ih kao udžbenike iz čega se razumije da su tada bile poznate i prihvaćene. Međutim, prenošenje odlomka iz Starog zavjeta u Novi ne potvrđuje njegovu istinitost i ne isključuje potrebu njegove provjere.

Pretpostavimo li da je i Isa a.s. priznao knjige Starog zavjeta, to njegovo priznanje ne isključuje kasnija iskrivljivanja i korekcije. Jevreji su ih korigovali prije Isaa a.s., a to su radili i poslije njega. Već smo vidjeli da je ogromna većina učenjaka, istraživača, komentatora i historičara potvrdila da su jevreji 130. g. nakon Isaa a.s., namjerno i za inat kršćanima, izmijenili svoje

knjige. Eventualno svjedočenje Isaa a.s., dakle, ne isključuje mogućnost da te knjige nakon njega budu iskrivljene.

Treća zabluda:

Kršćani vjeruju da je korigovanje Svete knjige bilo nemoguće, jer su njeni primjerci bili razasuti na istoku i zapadu i niko ih nije bio u stanju izmijeniti.

Odgovarajući na ove pogreške i zablude navodimo nekoliko stvari koje eliminišu tvrdnje da je njihovo iskrivljivanje bilo nemoguće:

1 Musa a.s. je napisao primjerak Tevrata i predao ga rabinima (svećenicima) preporučivši im da ga čuvaju u sanduku (tabutu) kojega je lično napravio. Taj Musaov a.s. Tevrat je stavljen u taj sanduk i prva generacija ga je tako sačuvala. Nakon nje se stanje u izraelskom narodu izmijenilo. Nekada su Tevrat prihvatali, a nekad ga odbacivali i od vjere se odmetali. Tako su radili sve do vladavine Davuda i Sulejmana a.s. kada se njihova vjera ispravila. Međutim, Tevrat koji su stavili u sanduk se zagubio prije pojave Sulejmana a.s. zbog česte kolebljivosti u vjeri i njenog odbacivanja, i ne zna se tačno kada je zagubljen, pa kada je Sulejman a.s. otvorio tabut nije u njemu našao ništa osim dvije ploče na kojima su bili ispisani samo propisi (deset zapovijedi), kao što se to jasno kaže u Prvoj knjizi o Kraljevima (8:9). Prema njihovim svetim knjigama krajem Sulejmanove a.s. vladavine se desilo veliko otpadništvo (ovo je bez sumnje potvora na Sulejmana a.s. Oni kažu da se Sulejman a.s. pred smrt odrekao vjere, obožavao kipove i sagradio im mnogo hramova kako bi udobrovoljio svoje supruge (Prva knjiga o Kraljevima: (11:1-11). Ali, ako je, prema njihovim prljavim izjavama, pred kraj svoga života Sulejman a.s. postao heretik i idolopoklonik, pa kakvu on onda korist ima od Tevrata?

Nakon smrti Sulejmana a.s., 931 g.p.n.e. dešava se velika hereza. Jevrejska plemena su od jedne kraljevine formirala dvije. Jerboam Nabatov je postao kraljem deset plemena u sjevernom dijelu Palestine. Svoju kraljevinu je nazvao Kraljevina

Izrael, a za prijestolnicu je izabrao Tirset koji se nalazi u blizini Napolisa. A Rehbuam sin Sulejmana a.s. je postao kraljem dvaju plemena na jugu Palestine. Svoju državu je nazvao Kraljevina Juda, a za prijestolnicu uzeo Uršlim (Kudus). U tim dvjema kraljevinama se raširilo bezboštvo. Ono je u Izraelu bilo izrazitije i žešće, jer se njegov kralj Jerboam, nakon ustoličenja, preobratio u idolopoklonika. Napravio je telad od zlata i naredio da se obožavaju, a u tome ga je slijedilo njegovih deset plemena. Počeli su obožavati kipove, a ko je od njih ostao u monoteističkoj vjeri odselio je u Kraljevinu Judu.

U Kraljevini Izrael se na vlasti smijenilo 19 kraljeva, ali se njihovo stanje nije izmijenilo i svih deset plemena, od njihovog prvog do zadnjeg kralja, je odbacivalo vjeru u Boga. Obožavali su kipove i zanemarili Tevrat, pa ih je Uzvišeni Allah uništio tako što je, 722. g.p.n.e., dopustio Ašurijama[1], predvođenim Serdžunom (I), da zavladaju nad njima. Veći dio ih je pao u ropstvo ili je likvidiran, dok je drugi dio raseljen po drugim kraljevinama, te ih je u njihovoj Kraljevini Izrael ostalo veoma malo. Zatim su u Kraljevinu Izrael nastanili idolopoklonike, te se ova mala izraelska skupina izmiješala s njima. Ženili su se njihovim djevojkama i množili, a njihovi potomci su prozvani Samirije. Od vremena prvog izraelskog kralja Jerboama, pa do njihovog uništenja protekla su dva stoljeća i u tom periodu oni nisu uopšte marili za Tevrat. Njegovo prisustvo u Kraljevini je bilo kao prisustvo zmaja iz bajki o kome se priča, a koji u stvari i ne postoji. U Kraljevini Juda koja je obuhvatala dva jevrejska plemena, nakon Sulejmanove a.s. smrti se smijenilo 20 kraljeva, od kojih je broj otpadnika od vjere bio veći nego broj vjernika (monoteista). Čak je i Sulejmanov a.s. sin Redžan širio paganstvo, pa su kipovi stavljani ispod svakog drveta i obožavani. Allah je učinio da nad njima zavlada egipatski kralj Sisek koji je napao kraljevinu Judu te uništio temelje hrama i kraljevog dvora. Zatim je Allah vlast nad njima i njihovim trećim kraljem dao idolopokloniku Baši, sinu trećeg kralja Kraljevine Izrael. I on je,

1) Ašurije su stari narod koji je živio u dolini rijeke Ed-Didžle, tj. današnjem iračkom dijelu Kurdistana (sjevero-istočni dio Iraka). Obožavali su zvijezde. Njihova vlast je trajala 10 stoljeća. Ratovali su protiv Babilonaca na jugu, i Hajsijina na sjevero-zapadu. Neki kraljevi Jude i Izraela su im plaćali danak.

takođcr, bio idolopoklonik i otpadnik, koji je došao u Kuds i opljačkao hram i kraljevski dvorac. U vrijeme Ahzije, sedmog kralja Jude, na svakom kraju grada Kudsa su sagrađeni oltari za prinošenje žrtava kipu Ba'lu, tako da su time bila blokirana sva vrata Bejtul-Makdisa. U vrijeme Manasije, četrnaestog kralja Jude zavladao je pravi ateizam. Većina stanovnika Kraljevine se preobratila u idolopoklonike. U predvorju Bejtul Makdisa su izgrađeni oltari za prinošenje žrtava kipovima, a kip koga je Manasije lično obožavao je stajao u Bejtul-Makdisu. Isto stanje je bilo i u vrijeme njegova sina Amona.

638. g.p.n.e. vlast je naslijedio Jošua sin Amona koji se iskreno pokajao i vratio Allahu. Naredio je da se oživi vjera Musaova a.s., srušio je crteže i simbole ateizma i idolopoklonstva, za savjetnika je imenovao svećenika Hilkiju, a svome pisaru Safanu je naredio da od naroda sakuplja porez za obnovu Hrama. Tevrat mu je jako nedostajao, međutim, niko nije čuo da njegova verzija postoji do 621. g.p.n.e. tj. do 17. godine nakon njegova ustoličenja. U 18. godini njegov savjetnik, svećenik Hilkija, je izjavio da je u Bejtul-Makdisu, dok je brojao za gradnju Hrama prikupljeno srebro, pronašao rukopis Ponovljenog zakona i skup drugih zakona. Ovu knjigu je dao Safanu da je pročita kralju Jošui. Kada je Jošua saslušao njen sadržaj, od žalosti za griješnim Izraelcima, pocijepao je svoje odijelo. (Druga knjiga o Kraljevima 22:1-11 i Druga knjiga Ljetopisa 34:1-19).

Međutim, na ovu knjigu i na riječi Hilkije se ne može osloniti zato što je prije Ahazije Hram pljačkan dva puta, a u njegovo vrijeme preuređen u Hram za kipove, pa su u njeg svakodnevno ulazili vratari i zvonari. U toku dva stoljeća, tj. od početka Ahazijine vladavine (843. g.p.n.e. pa sve do 621. g.p.n.e. (tj. sedamnaeste godine (17.-te) vladavine Jošuine, niko nije ni čuo za ime Tevrata, niti ga je vidio. Znamo da su Jošua i njegovi velikodostojnici ulagali ogromne napore na oživljavanju Musaovog zakona i učenja, a i kaluđeri su svakodnevno ulazili u Hram, pa je čudno da Ponovljeni zakon bude u Hramu, a da ga niko ne vidi tokom 17 godina. Istina je, međutim, to da ga je Hilkija lično napisao. Kada je vidio da su Jošua i njegovi velikani jako zainteresovani za uspostavljanje Musaovog a.s. zakonika

napisao je knjigu, po predajama koje su svećenici ili obični ljudi prepričavali, ne gledajući jesu li one istinite ili lažne. Čitavih 17 godina je radio na njihovom prikupljanju i bilježenju. I kada je okončao posao, pripisao ih je Musau a.s. tvrdeći da ih je pronašao u Hramu. Ovakve laži i potvore, radi širenja vjere, su bile vjerom pohvalne kod poznih jevreja i kršćanskih prethodnika.

I bez obzira na ono što je uradio Hilkija, Zakonik kojega je predao kralju Jošui 620. g.p.n.e., u 18. godini njegove vladavine, on je nastavio raditi na njemu do kraja svoga života, tj. 13 narednih godina. Nakon smrti Jošue na vlast je došao njegov sin Jehvahaz, koji je otpao od vjere i u zemlji ponovo raširio nevjerstvo. Allah je htio da nad njima zavlada egipatski kralj Neho[1], koji ga je zarobio, a zatim na njegov kraljevski tron postavio njegovog brata Jojakima sina Jošuina koji je, također, bio jeretik i idolopoklonik kao i njegov brat. Nakon njegove smrti vladao je njegov sin Jojakin sin Jojakima, koji je isto tako bio ateişta i idolopoklonik kao i njegov otac i amidža. Allahovom odredbom nad njim je zagospodario Bahtansir (Nebuhiznasr) kralj Babilona. Zarobio je i njega i ogroman broj Izraelaca, opljačkao Hram, Kuds i kraljev dvor, a potom na vlast postavio njegovog amidžu Sidkiju sina Jošuina, koji je, takođe, bio idolopoklonik kao i njegova dva brata, a koji je vladao 11 godina pokoravajući se Nebuhiznasru. 587. g.p.n.e. došao je Nebuhiznasr, uhapsio Sidkiju, na njegove oči ubio svu njegovu djecu, zatim mu iskopao oči, okovao ga i sa preostalim Izraelćanima poslao u ropstvo u Babilon, te spalio Hram, kraljev dvor i sve kuće u Kudsu, uništivši ga do temelja i konačno srušivši Kraljevinu Judu, 587. g.p.n.e., tj. 135 godina nakon što je Sargon (II) Ašurijac uništio Kraljevinu Izrael.

Znači, lanac prenosilaca Tevrata kod jevreja je prekinut prije Jošuina vladavine (638-608 g.p.n.e.), a na knjigu koju je on

---

1) Neho sin faraona Bismatika (I). Drugi faraon dvadeset i šeste faraonske porodice koju je osnovao njegov otac. Vladao između (609-583. g.p.n.e.). Okupirao Palestinu i Siriju, porazio ga Nabukodonozor.

pronašao se ne može oslanjati, jer za nju ne postoji lanac prenosilaca i po njoj se radilo samo 13 godina, nakon čega joj se zameo svaki trag. Očigledno je nestala u vrijeme povratka ateizma, hereze i idolopoklonstva u toku vladavine Jošuinih sinova, dakle, prije Bahtansira. A da je i sačuvana prije Bahtansira u događajima vezanim za njega bi posigurno nestala, jer su i sve ostale knjige Starog zavjeta, napisane prije tog događaja, u tom periodu nestale sa lica zemlje. Ovu činjenicu priznaju i kršćani i jevreji, te su zato prinuđeni reći: "Ezra je po drugi puta napisao Stari zavjet u Babilonu".

Autori Riječnika Svete Knjige pominju da je većina svetih knjiga upropaštena i zagubljena u vrijeme jeresa i progona, a naročito u vrijeme pedesetpetogodišnje vladavine Menesijine (693-639. g.p.n.e.) i uvjereni su da je primjerak koji je pronašao Hiklija uništen u toku oskrvnuća Hrama.

2. Pošto je Ezra (prema njihovom mišljenju) po drugi put napisao Stari zavjet, dogodila se druga velika nesreća koja se pominje u Prvoj knjizi o Mekabejcima, historiji Josephovoj, kao i u nekim drugim knjigama. Naime, kada je Entijuks (IV) osvojio Urešlim htio je da uništi jevrejsku vjeru, te je spalio sve knjige Starog zavjeta koje je uspio pronaći. Zatim je naredio da se ubije svako kod koga se pronađe primjerak Starog zavjeta i ko ukaže na sprovođenje Zakonika. To je rađeno svaki mjesec u toku tri i po godine, a to se odvijalo oko 161. g.p.n.e. Ubijen je ogroman broj jevreja i uništene su sve knjige koje je napisao Ezra. Zato je John Milner rekao: "Učenjaci su saglasni u tome da su primjerak Tevrata i primjerci Starog zavjeta uništeni rukama Bahtansirovih vojnika. A kada su se pojavile Ezrine predaje uništene su u događajima Entijuksa. Zatim su se jevrejima desile i druge nesreće u kojima su zagubljene i Ezrine predaje i predaje kojima se ni broj ne zna, a u te događaje spada i događaj Tita[1] Rimljanina 70. g.n.e. O tome opširno piše historija Josepha kao i druge historije. U toku ovog događaja je u Kudsu i okolini, sabljom, raspećem na križu, vatrom ili glađu ubio milion i stotinu

1) Tito, Titus: Ime mu je Flafijus Sebabinus. Rođen je 39. g., a u Kuds ga je, kao vojskovođu s velikom vojskom, poslao njegov otac 70. g. Ubio je oko 70.000 jevreja, a Kuds sravnio sa zemljom. Imperator je od 79. 81. g. (El-Mevsu'a El-'Arebijje: str. 568.

hiljada osoba. Zarobio je, i u raznim pokrajinama prodao, devedeset i sedam hiljada ljudi. Zatim je velike mase stanovništva uništio u predjelima Palestine i Sirije. Zato, ako je nešto od Starog zavjeta i sačuvano od spaljivanja u vrijeme Entijuksa, sigurno je spaljeno ili zagubljeno u ovim događajima[1].

3. Stari kršćani nisu priznavali jske verzije Starog zavjeta. Vjerovali su da su iskrivljene pa su, sve do kraja drugog stoljeća, koristili grčki prijevod. A u jevrejskim bogomoljama se grčki prijevod upotrebljavao sve do konca prvog stoljeća. I kod jednih i kod drugih je broj primjeraka jske verzije bio veoma mali. Jevreji su, odlukom savjetodavnog vijeća, dokinuli sve knjige pisane u sedmom i osmom stoljeću, jer su se u mnogome razlikovale od knjiga na koje su se oni oslanjali. Tako ni jedna verzija knjige pisana u ova dva stoljeća nije došla u ruke onih koji su kasnije pokušali ispravljati greške u njima. Pošto su jevreji uništili sve primjerke, izuzev onih sa kojima su oni bili zadovoljni, pred njima su se otvorile sve predispozicije za mijenjanje knjiga kako je to njima odgovaralo.

4. Događaji koji su, u prva tri stoljeća, zadesili kršćanski svijet su učinili da kod njih preostane samo mali broj primjeraka, te je iskrivljivanje malog broja knjiga bilo veoma lahko. Njihova historija potvrđuje da su oni u toku ova tri stoljeća bili izloženi mnogim nesrećama. Mnogobrojni periodi prepuni nasilja i terora nad njima su bili dovoljno dugi da zagube originalnu verziju Indžila i ostalih svetih knjiga. Sljedećih deset razdoblja su bila najstrašnija u cijeloj njihovoj historiji:

Prvi period:

64. g., period vladavine Nerona[2] koji je toliko bio poznat po nasilju i grubosti, da je spalio grad Rim, a zatim za to optužio kršćane i žestoko ih zlostavljao. Piznavanje pripadnosti kršćanstvu je bio ogroman grijeh. Ubio je Pavla, njegovu supru-

---

1) Vidi broj 1. na 21. strani.

2) Neron Klaudijus Kajser, rimski imperator rođen 37. g., postao imperatorem 54. g., poznat po nasilju. Ubio je majku, suprugu, brata i učitelja, a zatim, 64. ili 67. g. spalio cio Rim. Dok je Rim gorio stajao je na krovu svoje zgrade i lično nadzirao spaljivanje. Potom je za palež Rima optužio kršćane i nemilosrdo ih kažnjavao. Ubio je Pavla i Petra. Kada je osjetio da ga narod

gu i masu drugog svijeta, a ubijanje se nastavilo i u drugim gradovima sve do njegove smrti, tj. do 68. g.

Drugi period:

Period vladavine rimskog imperatora Dumisjana (Dumitjanusa)[1], Titovog brata koji je 70. g. izvršio veliki masakr nad jevrejima. On je bio veoma silan, ohol i neprijateljski je, poput Nerona, postupao s kršćanima. Ubio je apostola Ivana, naredio opšti masakr kršćana, opljačkao im imetke i nad njima počinio zločine kakve nije počinio nitko od njegovih prethodnika. I malo je trebalo pa da u korijenu uništi kršćanstvo. Ovako stanje je potrajalo sve do 96. godine, kada je ubijen.

Treći period:

U vrijeme vladavine Trajana[2], koji je postao rimski imperator 98. g., nastavlja se teror nad kršćanima. Teror se nastavlja 101. g., a nesnošljiv postaje 108. g. kada naređuje smaknuće svakog ko pripada Davudovoj a.s. lozi. Oficiri su vršili pretrage i ubijali svakog koga su od njih pronašli. Mnogi episkopi su ubijeni raspećem, udarcem ili utapanjem u moru. Ovo je potrajalo tokom cijelog njegovog života, sve dok ga nije iznenadila smrt 117. g.

Četvrti period:

Period vladavine Marcusa Antoniusa koji je postao rimskim imperatorom 161. g. On je bio krvoločni, idolopoklonički, ekstremni filozof. Za kršćane iznova počinju crni dani. Ubijani su i na istoku i na zapadu i taj neviđeni teror je trajao oko deset godina. Od episkopa je zahtijevao da budu zajedno sa čuvarima kipova, a onaj ko bi to odbio stavljan je na željeznu stolicu ispod koje je ložena vatra. Zatim bi njegovo tijelo trgali kukama od željeza.

---

prezire i radi na njegovom smaknuću ubio je sam sebe 68. g.

1) Dumisjana (Dumitjanusa), Domicijan: Živio od (51-96), rimski car (81-96). On je Titov brat koji je počinio nezapamćene zločine nad kršćanima, otrovala ga je njegova supruga.

2) Tradžana, Trojanusa, Trajan: (53-117), rođen u Španiji, jedan od najboljih rimskih vojskovođa, zakraljio se 98. g., učvrstio granice rimske imperije. Kršćane je bez milosti mučio. (El-Mevsu'a: str. 502.).

Peti period:

U vrijeme vladara Severusa[1] koji imperatorom Rima postaje 193. g. a počinje s progonom kršćana 202. g. On je naredio da se oni posvuda ubijaju. Pomor je bio najveći u Egiptu, Kartagi i Francuskoj gdje su na najzvjerskiji način ubijene hiljade ljudi, tako da su kršćani mislili da je došlo vrijeme Dedžala.

Šesti period:

Vrijeme vladavine Maximina koji je postao rimskim imperatorom 235. g. Oživio je idolopoklonstvo i naredio mučenje, progon i ubijanje kršćana 237 godine. On je izdao naredbu o ubijanju svih njihovih učenjaka vjerujući da će mu neuki ljudi, nakon toga, biti slijepo pokorni. Zatim je naredio ubijanje svakog kršćanina bez istrage i suda. Mnogo je skupina od pedeset-šezdeset ljudi završavalo život u zajedničkim grobnicama. Međutim, nije se time zadovoljio, već je planirao pobiti i sve stanovnike Rima. Nad njim je, konačno 238. g., izvršio atentat jedan od njegovih vojnika.

Sedmi period:

Vrijeme Di Sesa (Denisa) koji je zlodjela nad kršćanima počeo vršiti 253. g. On je radio na potpunom iskorjenjivanju kršćanstva. Svojim namjesnicima je izdao naredbu da to urade i oni su to sprovodili sa velikom surovošću. Tragali su za kršćanima i ubijali ih posvuda, nakon žestokog mučenja. Nasilje je bilo najžešće u Egiptu, Africi, Italiji i istoku (Maloj Aziji), i predjelima Sirije, Palestine i Jordana, tako da su se mnogi kršćani u tim mjestima preobratili u idolopoklonike.

Osmi period:

Period vladara Vilijana (Valjiranusa-Falrijana), koji teror nad kršćanima počinje sprovoditi 257. g. kada izdaje smrtnu presudu svim episkopima i slugama vjere. Naredio je da se upokore i unize svi ugledni kršćani i da se konfiskuje sva njihova imovina. Njihove žene su prognane van domovine nakon što im je sav nakit otet. Ko je od njih i nakon toga ostao kršćanin i od-

1) Svirjusa (Sifirus) Severus: (164-211), rođen u Africi, rimsko prijestolje prigrabio 193. g. upokorio sve pobune, ustanke protiv njega i revolucije u svoje vrijeme, u Aziji i Evropi. Veliko je nasilje vršio nad kršćanima.

bio prinijeti žrtvu njihovom kipu Džubitru, ubijen je, spaljen ili bačen tigrovima da ga rastrgaju. Tako je ubijeno nekoliko hiljada kršćana, dok su preostali okovani u lance i kao roblje korišteni za državne poslove.

Deveti period:

Vrijeme vladara Urlina[1] koji je, 274. g. izdao razne akte protiv kršćana. Međutim tada nije stradao veliki broj kršćana jer je i on sam ubrzo ubijen.

Deseti period:

Vrijeme Dioklecijana (Dekledjanus)[2] koji je postao imperatorem Rima 284. g. Teror nad kršćanima je počeo provoditi 286. g. kada ih je ubio 6 600. Vrhunac mučenja je trajao od 302. do 313. g. On je, 302. g. spalio čitav grad Fridžija, tako da u njemu nije ostao ni jedan kršćanin. Također je, ogroman trud uložio na uništavanju kršćanskih svetih knjiga. U martu 303. g. je naredio rušenje svih crkava, spaljivanje svih knjiga i zabranio okupljanje kršćana radi zajedničke molitve. Njegovi namjesnici su naredbu revnosno sproveli. Crkve su uništene u svim mjestima, spaljena je svaka knjiga koju su pronašli i žestoko kažnjen svak na koga se sumnjalo da je sakrio neku od knjiga. Kršćani su prestali obavljati zajedničku molitvu. Jusi Bis[3] kaže, da je svojim očima vidio rušenje crkava i spaljivanje svetih knjiga na pijacama.

Dioklecijan je svome namjesniku za Egipat naredio da pri-

1) Orlin: Urlin: (Nasitus), imperator Rima, vladao samo četiri mjeseca, ubijen 274. g.

2) Dioklecijana (Dekledjanus): (imper. 284.g.) Diocletian: (245- 317), roditelji su mu bili veoma skromni, bio je vojskovođa a od 284 g. rimski imperator. Uspio je upokoriti Perziju i neke druge pokrajine. Zlostavljao je kršćane više od deset godina, i na istoku i na zapadu. Namjesniku Egipta je naredio da prisili Kopte na klanjanje kipovima, a da se sabljom ubije svak ko to odbije. Ubijeno ih je oko 800 000. Živio je u raskošnoj tvrđavi u Salunu.

3) Jusi Bis: Grčki historičar rođen u Palestini. Od 314-339. g. je bio kajserski biskup za područje Palestine. Nije se slagao s odlukama nikejskog skupa koji je održan 325. g. Napisao je "Et-Tarihal Kenesijj" (Crkvenu istoriju) u 10 tomova, i to djelo je najveće djelo napisano u toj oblasti kod katolika i protestanata. Štampana je 1847. g. (El-Mevsu'a: str. 265.)

sili Kopte na obožavanje kipova i da sabljom odsiječe glavu svakome ko se usprotivi. Ubijeno ih je 800.000, pa je njegovo vrijeme nazvano "vrijeme mučenika" Svaki dan je ubijano oko 30-80 kršćana.

Teror, duži i žešći od svih prethodnih, je trajao 10 godina i smrt se širila istokom i zapadom.

U ovim zbivanjima i nesrećama opisanim i u njihovim historijskim knjigama, nezamislivo je prisustvo velikog broja svetih knjiga i njihova rasijanost na istoku i zapadu, kao što to oni tvrde. I ne samo to, nego je nezamisliva i sama mogućnost da bilo koji primjerak, koji su imali u svojim rukama, očuvaju. Nisu ih mogli proučavati niti u njima greške ispraviti, jer se ispravnim originalima, u ovakvim situacijama, zameo svaki trag. Tako se pisarima knjiga ukazala velika mogućnost da ih iskrive prema vlastitim prohtjevima.

Zbog navedenih, a i mnogih drugih objektivnih okolnosti zagubljeni su lanci prenosioca knjiga dvaju Zavjeta. Danas postojeća dva Zavjeta su samo izmišljene potvore. Ni jevreji ni kršćani ne posjeduju lanac prenosioca ni za jednu od njihovih knjiga. Šejh Rahmetullah je u dijalogu s dvojicom svećenika, Fonderom i Ferenchom, to od njih tražio, a oni su se ispričavali, objašnjavajući da je razlog gubitka cjelovitog lanca prenosioca bio period velikih kušnji, smutnji i nesreća, koje su trajale sve do 313. g.

Ovim je potvrđeno da ne postoji valjan dokaz da su njihove knjige napisane u određenom stoljeću. Na kraju poslanica nije zabilježeno da je autor završio njihovo pisanje u toj i toj godini, kao što je slučaj s većinom islamskih knjiga. Sljedbenici Knjige samo nagađaju, pretpostavljaju i govore: vjerovatno je napisana tada i tada, u tom i tom stoljeću. A pretpostavke nisu nikakav dokaz protiv onoga koji se s tim ne slaže.

Mi muslimani ne tvrdimo da knjige jevreja i kršćana nisu izvitoperene prije pojave Muhammeda (s.a.v.s.) i da su tek nakon njegove pojave izmijenjene, nego su svi muslimani saglasnu u tome da su te njihove knjige iskrivljene i prije pojave Muham-

meda (s.a.v.s.), da su svi lanci njihovih prenosioca zagubljeni, da su mnoga mjesta u njima izmijenjena i nakon Muhammeda (s.a.v.s.), i mnogobrojni primjerci nisu valjan dokaz da one nisu iskrivljene. Naprotiv, brojnost starih izdanja samo potvrđuje izvitoperivanje s obzirom da one sadrže patvorene i lažne knjige i ogromne međusobne isključivosti. To je jedan od najvećih dokaza da su njihovi preci te svoje "Svete knjige" mijenjali, a ako je nešto staro ne znači i da je istinito.

Konačno su - hvala Allahu - dokazani svi oblici iskrivljivanja u knjigama jevreja i kršćana i dokazano je da oni nemaju lanac prenosioca ni za jednu svoju knjigu, i da oni samo nagađaju i pretpostavljaju. A istina od sumnji i pretpostavki nema nikakvu korist.

Četvrto poglavlje

Utvrđivanje derogacije (nesha) u dva Zavjeta

Arapska riječ "nesh" ima dva značenja:

1 . Onemogućavanje, ukidanje, poništavanje, anuliranje, obesnaživanje i brisanje. U duhu arapskog jezika ovu riječ koristimo u sljedećim kombinacijama: Sunce je **izbrisalo** hlad; Vjetar je **izbrisao** trag; Sudac je **dokinuo** presudu.

Riječ s istim značenjem nalazimo, u Allahovom govoru, u suri El-Bekara, ajet 106.:

"Mi nijedan propis ne dokinemo, niti ga u zaborav potisnemo, a da bolji od njega ili sličan njemu ne donesemo."

Kao i u suri El-Hadždž, ajet 52.:

"Allah bi ono što je šejtan ubacio uklonuo, a zatim bi riječi Svoje učvrstio". (tj. odstranio bi ih i obesnažio tako da od njih ne ostane nikakav trag).

2 - Prenijeti, prevesti, transportirati, premjestiti, presaditi, (is)pisati, prekopirati, popraviti, mijenjati, preobražavati, pretvarati, transformirati ...

U arapskom jeziku se kaže: **Prepisao** je knjigu; Pčela je **prenijela** med; a pominje se i u suri El-Džasije:

"... jer smo naredili da se zapiše sve što ste radili".

"Nesh" u islamskoj terminologiji: određivanje koliko traje konačna izvršna presuda uz određene šarte, ili "oslobađenje od zakonski donesene presude zbog naknadnog dokaza"

Kod nas muslimana derogacija ne postoji:

u pričama i vijestima,

u jasnim razumskim (aksiomima) činjenicama kao npr: u tome da Allah opstoji i da je jedan;

- u pitanjima akaida (vjerovanja) (npr: obaveznost vjerovanja i zabrana nevjerovanja i pripisivanja Bogu druga);

u vječno važećim propisima (npr: riječi Uzvišenog Allaha: "... **i nikada njihovo svjedočenje ne prihvatajte**"), (En-Nur, 4);

- u vremenski određenim propisima prije njihovog vremena; niti u dovama.

Kod nas derogacija postoji samo u praktičnim propisima relativne prirode, koji se mogu desiti a i ne moraju, i koji nisu vječno važeći niti vremenski ograničeni, dakle samo u opštim propisima.

Muslimani pod "neshom" u terminološkom značenju ne podrazumijevaju isto što i jevreji koji Uzvišenom Allahu pripisuju **privid**, jer značenje privida je otkrivanje ili shvatanje nečega nakon što je bilo skriveno i nepoznato. Tako je po njima Bog donosio naredbe i zabrane, a da nije znao kakve će biti njihove posljedice, te je nakon što je to saznao dokidao raniju odluku. Tako su oni Bogu pripisali neznanje da nas Allah sačuva od ovako izopačenog vjerovanja - a Allah je iznad toga i Uzvišen je.

Značenje "nesha" u terminologiji muslimana je da Uzvišeni Allah zna da određeni propis, naredba ili zabrana ostaju aktuelnim i obaveznim za one radi kojih je donešena sve do određenog, Njemu poznatog vremena, da bi ga zatim dokinuo. Tj. kada dođe određeno vrijeme, o kome je Allah oduvijek sve znao, On pravnim subjektima propisuje drugi zakon u kome se propiše dodatna obaveza ili olakšica u odnosu na prethodni propis ili se pak on potpuno dokine. Tako je ovaj drugi propis, ustvari, samo objašnjenje da treba prekinuti rad po onom ranijem. Međutim, mi smo određenim propisom zaduženi, jer za drugi nismo ni znali, kao što nismo znali ni vrijeme njegovog propisivanja. Za nas prvi propis nije privremen i mi smo ga smatrali vječnim. Kada je drugi propis donešen, zbog ograničenosti naših umova, mislimo da se radi o obnovi i promjeni prvog propisa. Međutim, on kod Allaha nije obnova i promjena nego samo obznana da rad po prvom propisu prestaje. U ovome je velika mudrost i korist koju Allah zna, svejedno otkrila se ona nama ili ne, jer su svi zakoni koje je Allah propisao Svojim robovima korisni za njih. To se ogleda u zadobijanju koristi ili u njenom upot-

punjenju, te u odstranjivanju zla ili njegovom umanjivanju. Mudrosti i koristi postoje u odnosu na stanje zaduženih ljudi ili vrijeme i mjesto i to je nešto što ne zna niko osim Allaha (hvaljen neka je On). Zato je "nesh" isključivo Njegovo pravo. Tu ne postoji privid kojeg je Allahu nemoguće pripisati jer je Njegovo znanje iskonsko i vječno. On sve zna prije nego što se desi, a privid je svojstven samo nama ljudima.

Nakon pojašnjenja termina "derogacije" u Islamu kažemo: "Za nas u Starom i Novom zavjetu ne postoji ni jedna derogirana priča, nego su neke od njih, nesumnjivo, lažne", kao:

1. da je Lut a.s.[1] počinio blud sa svoje dvije kćeri, i da su obje zanijele s njim; (Postanak 19:30-38).

2. da je Juda sin Ja'kuba a.s. učinio blud sa snahom (ženom svoga sina) Tamarom i da je ona iz tog odnosa zatrudnila i rodila blizance - Pereza i Zeraha: (Postanak 38:12-30); i da su vjerovjesnici Davud a.s., Sulejman a.s. i Isa a.s. vanbračna djeca Perezova: (Evanđelje po Mateju 1:3-16).

3. da je Davud a.s. počinio blud sa suprugom Urija, te je iz tog odnosa zanijela. Zatim je on na prevaru ubio njenog muža i uzeo je sebi za ženu; (Druga knjiga o Samuelu 11:2-27)

4. da je Sulejman a.s. koncem svoga života postao otpadnik od vjere, robovao idolima i sagradio im hramove u kojima će ih obožavati. (Prva knjiga o Kraljevima 11:1-13)

5. da je Harun a.s. napravio tele Izraelcima, da ga je lično obožavao i njima naredio da mu se klanjaju; (Izlazak 32:1-6).

Za ove priče i slične tvrdnje ne kažemo da su derogirane, nego da su, nesumnjivo, laž i potvora na vjerovjesnike Uzvišenog Allaha.

Prema ovom stručnom značenju riječi - za nas - Zebur ne dokida Tevrat niti njega dokida Indžil, jer je Zebur skup dova a dove se ne dokidaju.

Nama je zabranjena upotreba Zebura i drugih knjiga dvaju Zavjeta, Starog i Novog, jer su sve te knjige krajnje sumnjive, svi lanci njihovih prenosica zagubljeni i u svima je utvrđeno ko-

1) Krš.: Lot (prorok).

rigovanje svih vrsta.

Postoje opšti propisi prikladni za dokidanje i mi priznajemo da se neki od njih nalaze i u Tevratu. Islamski šeriat je dokinuo neke od njih. Ne kažemo da je islamski šeriat dokinuo svaki propis u Tevratu, jer neki od njih, zaista, nisu dokinuti, kao npr.: zabrana krivokletsva, ubistva, bluda, homoseksualnosti, krađe, lažnog svjedočenja, varanje komšije u njegovom imetku i časti, sklapanje braka s mahremima (zabranjenim osobama) i zlostavljanje roditelja. Navedene zabrane su ostale zabranjenim i u islamskom zakoniku, dakle, nisu dokinute.

Ponekad se derogirajući propis nalazi u zakonu novog vjerovjesnika, a derogirani u zakonu ranijeg vjerovjesnika, a nekada se obadva propisa - i derogirani i derogirajući - nalaze u zakonu istog vjerovjesnika. Primjera za ovo u dva Zavjeta, Novom i Starom, ima jako mnogo. A evo nekih, gdje se derogirajući propis nalazi u zakonu novog vjerovjesnika, a derogirani u zakonu ranijeg vjerovjesnika, i do nekih od njih dolazimo logičkim zaključkom, kao npr.:

1. Brak sa sestrom je bio dozvoljen zakonom Adema a.s.:

Njegovi sinovi su se ženili svojim sestrama, što je kasnije postalo strogo zabranjenim u zakonu Musaa a.s. U Levitskom zakoniku (18:9) se navodi:

" Ne otkrivaj golotinje svoje sestre, kćeri svoga oca ili kćeri svoje majke, - bila rođena u kući ili izvan nje!"

U Levitskom zakoniku (20:17) stoji:

"Čovjek koji bi se oženio svojom sestrom, kćerju svoga oca ili kćerju svoje majke, te vidio njezinu golotinju, a ona vidjela njegovu - pogrdno je to djelo! - neka se istrijebe pred očima naroda. Otkrio je golotinju svoje sestre pa neka snosi i posljedice svoje krivnje."

U Ponovljenom zakonu (27:22) je pomenuto:

"Proklet bio koji legne sa svojom sestrom, bila ona kći njegova oca ili kći njegove majke."

Da brak sa sestrom, u zakonu Adema a.s., nije bio dozvoljen, prema ovome tekstu bi sva njegova djeca bila bludnici i trebalo bi ih kazniti smrtnom kaznom i proklesti ih. Činjenica je da je taj brak bio dozvoljen a zatim u zakonu Musaa a.s. zabranjen.

2. Meso svih životinja u vrijeme Nuha a.s. je bilo dozvoljeno:

U Postanku (9:3) piše:

"Sve što se kreće i živi neka vam bude za hranu; sve vam dajem kao što vam dadoh zeleno bilje".

Tako su sve životinje po zakonu Nuha a.s. bile dozvoljene, kao i svo bilje. Musaov šeriat je dokinuo neke, pa su postale zabranjenim kao što se navodi u Levitskom zakoniku (11:4-8). A sličan odlomak postoji i u Ponovljenom zakoniku (14:7-8):

"(7) Samo od preživača ili od životinja s razdvojenim paporcima ne možete jesti ove: devu, arnebete i svisca. Te, naime, iako preživaju, nemaju razdvojenih papaka; neka su za vas nečiste. (8) A svinja, premda ima papke razdvojene, ne preživa: neka je za vas nečista. Njezina mesa nemojte jesti niti se njezina strva doticati".

3. Po Ja'kubovom a.s. šeriatu je bilo dozvoljeno sastaviti dvije sestre u braku:

To je učinio i sam Ja'kub a.s. Istovremeno je oženio dvije sestre, Leu i Rahelu, kao što se navodi u Postanku (29:15-35). Zatim je Musaov a.s. šeriat to zabranio. U Levitku (18:18) se kaže:

"Ne uzimaj sebi koju ženu u isto vrijeme kad i njezinu sestru, da je ljubomorom žalostiš otkrivajući golotinju ovoj preko nje za njezina života!"

I da nije bilo dozvoljeno sastaviti u braku dvije sestre u vrijeme Ja'kuba a.s. njegova djeca bi bila vanbrančna - Allahu se utječemo - a većina izraelskih vjerovjesnika vode porijeklo od njegovih sinova.

4. Brak sa raspuštenicom:

Prema Musavom a.s. šeriatu bilo je dozvoljeno razvesti se

od žene iz bilo kojeg razloga. Nakon njenog izlaska iz kuće svakom čovjeku je bilo dozvoljeno da je oženi, kao što se navodi u Ponovljenom zakonu (24:1-4). Međutim, u Isaovom a.s. zakonu nije bio dozvoljen razvod osim zbog bluda i nije bilo dopušteno drugom čovjeku da oženi tu raspuštenicu. Brak sa raspuštenicom je bio ravan bludu, kao što je pojašnjeno u Evanđelju po Mateju (5:31-32):

"(31) Također je rečeno: 'Tko otpusti svoju ženu, neka joj da otpusni list!' (32) A ja vam kažem: Svaki onaj koji otpusti svoju ženu - osim zbog bludništva - navodi je na preljub, i koji se oženi takvom otpuštenicom, čini preljub."

U Evanđelju po Mateju (19:8-9) stoji odgovor Isaa a.s. Farisejima:

"(8) On im odgovori: 'Mojsije vam je zbog vašeg okorjelog srca dopustio da možete otpustiti svoje žene. Ali u početku nije bilo tako. (9) A ja vam kažem: tko otpusti svoju ženu - osim zbog bludništva - te se oženi drugom, čini preljub; i tko se oženi otpuštenicom, preljub čini."

Ovime je potvrđeno da se dokidanje propisa desilo dva puta. To se razumije iz osme tačke. Tj. prije Musaa a.s. je razvod braka bio zabranjen, zatim je u njegovom šeriatu dopušten, a u šeriatu Isaovom a.s. je ponovo zabranjen, i ne samo to nego je postao ravan bludu.

5. Dokidanje svih propisa Tevrata:

U Musaovom a.s. Tevratu su svi propisi izraelskog zakona. I svim njihovim vjerovjesnicima je bilo naređeno da po njemu rade. Tu spadaju propisi o životinjama, šta je od njih dozvoljeno jesti, a šta zabranjeno. Isa a.s. je, takođe, jedan od Izraelaca. On slijedi šeriat Musa a.s. i nije došao da ga dokine, što je on lično potvrdio u Evanđelju po Mateju (5:17-18):

"(17) Nemojte misliti da sam došao ukinuti Zakon i Proroke! Ne dođoh da ih ukinem, već da ih ostvarim. (18) Jer, zaista, kažem vam, dok opstoji nebo i zemlja, ni jedna jota, ni jedna kovrčica slova iz Zakona sigurno neće nestati, a da se sve ne ostvari."

Svećenik Dr Fonder je, na 24. strani svoje knjige Mizanul-hakk, ova dva odlomka, uzeo kao dokaz da propisi Tevrata nisu derogirani i tako odbacio postavku da je Isa a.s. nešto dokinuo od njegovih propisa, jer on nije došao da ruši i dokida već da dopunjava.

Međutim, sve zabrane u Tevratu su postale dozvoljenim Pavlovim pravnim rješenjem. U njegovom zakonu ne postoje zabranjene stvari, osim za one koji su nečisti. Tako su čiste stvari nečiste nečistima, a nečiste stvari čiste čistima. Ovo je vrlo čudnovato mišljenje. U Pavlovoj poslanici Rimljanima (14:14) stoji:

"Ja znam i uvjeren sam u Gospodinu Isusu, da ništa nije nečisto po sebi, nego samo onome koji nešto drži nečistim, nečisto je"

A u Pavlovoj poslanici Titu (1:15) piše:

"Čistima je sve čisto, a onima koji su okaljani i nevjernici ništa nije čisto, nego su im okaljani i razum i savjest"

Iz prethodna dva teksta se razumije da Musa a.s. i ostali izraelski vjerovjesnici, sve do Isaa a.s. i njegovih sljedbenika, nisu bili čisti pa im je prema tome sve bilo zabranjeno. I tako. Isa a.s. nije bio u stanju dokinuti zakon Musaov. ali pošto su sljedbenici Pavlovi čisti sve zabranjene stvari i sva zabranjena jela su im postale dozvoljenim. Tako je njihov poglavar Pavle uspio u potpunosti dokinuti Musaov a.s. zakon. Uložio je veliki trud da dokaže kako su svi propisi Tevrata derogirani i kako je sve postalo dozvoljeno. U Prvoj poslanici Timoteju (4:1-7) Pavle je napisao:

"(1) Duh izričito veli da će u posljednja vremena neki otpasti od vjere i pristati uz prijevarne duhove i đavolske nauke, (2) podmukle lašce, koji su ožigosani u vlastitoj savjesti, (3) koji zabranjuju ženidbu i (naređuju) uzdržavanje od jela koja Bog stvori da ih vjernici oni što potpuno upoznaše istinu - uzimaju sa zahvalnošću. (4) Svako je stvorenje Božje dobro, i ništa ne treba odbaciti ako se uzima sa zahvalnošću; (5) posvećuje ga, naime, Božja riječ i molitva. (6) Ako ovo izložiš braći, bit ćeš dobar službenik Krista Isusa, othranjen zasadama vjere i dobre

nauke koju vjerno slijediš. (7) Izbjegavaj svjetovne i babama svojstvene priče ...".

6. Dokidanje izraelskih praznika i subote:

Propisi vezani za praznike i subotu su opširno doneseni u knjizi Levitski zakonik (23:1-44). U odlomcima: (14, 21, 31 i 41) se pominje da su to stroge obaveze važeće za sva vremena i sve generacije Izraelaca i obaveza ih je sprovoditi u svim njihovim kućama.

Veličanje subote je bio vječni propis u Musaovom a.s. šeriatu. Svak ko bi radio u subotu kažnjavan je smrću.

Njeno štovanje se ponavlja na više mjesta u Starom zavjetu, a evo nekih navoda:
Knjiga Postanka (2:2-3);
Knjiga Izlaska (20:8-11; 23:12; 34:21);
Levitski zakonik (19:3; 23:3);
Ponovljeni zakonik (5:12-15);
Jeremija (17:19-27);
Izaija (56:1-8; 58:13-14);
Nehemija (9:14);
Ezekiel (20:12-24).

A kažnjavanje smrću svakog ko radi u subotu je pomenuto u: Knjizi Izlaska (31:12-17; 35:1-3). U vrijeme Musaa a.s. su pronašli čovjeka koji u subotu sakuplja drva. Izveli su ga iz toga mjesta i kamenovali ga dok nije umro, kao što se navodi u knjizi Brojevi (15:32-36).

Pavle je sve propise o štovanju subote dokinuo. U svojoj Poslanici Kološanima (2:16) je napisao:

"Prema tome, neka vas nitko ne osuđuje zbog jela ili pića, ili zbog godišnjih blagdana, ili mlađaka, ili subota!"

U komentaru Devalija i Džerdementa se ističe sljedeći navod dvojice učenjaka - komentatora - Biblije: "Kod jevreja su postojale tri vrste praznika: Jedan godišnji, jedan mjesečni i jedan sedmični. Svi ovi blagdani su ukinuti pa, čak i subota. Umjesto nje kršćani su, za svoj blagdan, uzeli nedelju.

7. Derogacija propisa o sunećenju (obrezivanju):

Propis o obrezivanju postoji još u Ibrahimovom a.s. zakonu kao vječna obaveza, kao što to on javno obznanjuje u knjizi Postanak (17:9-14). Izdvajamo samo nekoliko rečenica:

"*(12) Svako muško među vama, kroz vaša pokoljenja, kad mu se navrši osam dana, neka bude obrezano ...*" *(13) ... Tako će moj Savez na vašem tijelu ostati vječnim Savezom.*"

I ta odredba je ostala na snazi u vrijeme Ismailova i Ishakova a.s. potomstva, kao i u zakonu Musaa a.s. U Levitku (12:3) se specijalno za muško novorođenče kaže:

"*Osmoga dana neka se dijete obreže.*"

I Isa a.s. je obrezan. Evanđelje po Luki (2:21) nam to potvrđuje:

"*Kad prođe osam dana, i kad je Dijete trebalo obrezati, nadjenuše mu ime Isus...*".

U obredima kršćana i danas postoji određena molitva koja se obavlja na dan kada je obrezan Isa a.s. u znak sjećanja na taj dan. Obaveznost obrezivanja je ostala važećom tokom cijelog njegovog života. Međutim, Pavle je bio uporan u nastojanju da ovaj obred dokine. To se jasno uočava u njegovim sljedećim poslanicama:
- Poslanici Rimljanima (2:25-29);
- Poslanici Galaćanima (2:3-5; 5:1-6; 6:11-16);
  Poslanici Filipljanima (3:3); i u
  Poslanici Kološanima (2:11).

Zadovoljićemo se sa dva navoda iz njegove Poslanice Galaćanima (5:2 i 6):

"*(2) Pazite! Ja, Pavao, velim vam: primite li obrezanje, Krist za vas neće imati više nikakva značenja. (6) Uistinu, u Kristu Isusu nema vrijednosti ni obrezanje ni neobrezanje ...*"

Kršćani su ovaj svoj vječiti propis napustili, a Isa a.s. ga nikada nije osporio. Povjerovali su da im ga Pavle može dokinuti.

8. Vrijednost Tevrata u očima Pavla:

U Pavlovoj poslanici Hebrejima (7:18) se kaže:

"Tim se ukida prijašnja zapovijed zbog njezine nemoći i beskorisnosti ..."

U izdanju iz 1825. i 1826. g. ova misao je formulisana ovako:

*"Dokidaju se ranije došli propisi, jer su izloženi slabosti i beskor*isnosti."

Ova rečenica je u izdanjima iz 1671.; 1823. i 1844. godine navedena ovako:

"Bezvrijednost prve oporuke je bila u njenoj slabosti i beskorisnosti", a u izdanju 1882. g. stoji:

"Dakle, raniju oporuku odbacujemo zbog njene slabosti i beskorisnosti."

U Poslanici Hebrejima (8:7 i 13) se veli:

"(7) Da je zbilja onaj prvi bio besprijekoran, ne bi se tražilo mjesto za drugi ... (13) A kad veli: 'novi', time je prvi proglasio zastarjelim. A što stari pa zastarjeva, blizu je isčeznuća."

Te dvije rečenice su u izdanjima iz 1823. i 1844. godine glasile:

"(7) Da je prvi bio bez pokude, ne bi se, umjesto njega, tražio drugi. (13) A kad veli: nov savez, prvi načini starim, a onaj što je ostario i zastarijeva blizu je pogrešnosti."

Isti tekst u izdanjima iz 1825. i 1826. godine glasi:

"(7) A da prvi propis nije bio oprečan, ne bi drugi imao mjesta. (13) I njegovom riječju prvi propis je zamijenjen novim, a nešto staro i raspadajuće je blizu iščeznuću".

U Poslanici Hebrejima (10:9) stoji:

"Tako ukida prvo da uspostavi drugo"

U izdanju iz 1825. i 1826. godine taj tekst glasi ovako:

"Ja ukidam prvo da bi se učvrstilo drugo".

U prethodnim navodima Pavle je za Tevrat rekao da je slab, beskoristan, loš, zastario, da je oprečan, da je blizu pogrešnosti, da treba da iščezne, da je za odbaciti, da je u raspadanju, blizu prolaznosti, odstranjen i dokinut.

Komentatori Devali i Rodžerment prenose riječi Bajla

"Sasvim je vidno da Bog stari krnjavi propis, želi dokinuti novim i boljim. Tako je dokinuo i jevrejski, a umjesto njega osnovao kršćanski pravac. U njemu je vijest o žrtvi jevreja bila nepotpuna, te je Isus izabrao smrt da ispravi tu njihovu manjkavost. Eto, tako je praktično jedan pravac dokinut drugim."

Iz navedenih primjera proističe sljedeće:

1. Postojanje deogiranih propisa u ranijim zakonima i derogirajućih u kasnijim zakonima, nije specifično samo za Islam, nego se to nalazi i u drugim zakonima.

2. Pavle je dokinuo sve propise Tevrata, bili oni vječni ili privremeni, kao i sve stroge obaveze i zabrane. Prema onome što je napisao u svojim poslanicama sve je derogirano, a njegovi sljedbenici su od svega toga oslobođeni.

3. Pojam derogacije Tevrata i njegovih propisa, se pominje i u Pavlovom govoru, kao i u izjavama njegovih komentatora i učenjaka.

4. Pavle tvrdi da je ono što je staro i raspadajuće blizu prolaznosti, nestanka, da je slabo, beskorisno, ružno, loše, pred iščeznućem, odbačeno, nepohvalno, oprečno i dokinuto. Dakle, nije čudno što je Islam dokinuo propise sljedbenika Knjige. Naprotiv, to je bilo neophodno prema riječima Pavla, jer su propisi sljedbenika Knjige zastarjeli u odnosu na nove propise Islama. A kako i ne bi bila neophodna njihova derogacija, kada su njihov Pavle i komentatori o Tevratu, koji je po njihovom ubjeđenju Božiji govor, dali takve neprilične izjave?!

Dokidanje propisa Tevrata i Evanđelja propisima Časnoga Kur`ana je stvar u koju nema sumnje. Za to postoje primjeri i u prošlim narodima. A kada se ukinu njihovi propisi ukida se i rad po njima i zamjenjuje se radom po Časnome Kur`anu.

U narednim redovima su primjeri i dokidajućih i dokinutih propisa u šeriatu jednog vjerovjesnika do nekih od njih dolazimo logičkim zaključivanjem, kao npr.:

1. Ukidanje propisa o klanju:

U knjizi Postanak (22:1-14) se navodi da je Bog naredio

Ibrahimu a.s. da zakolje sina Ishaka[1] (međutim, radi se o Ismailu a.s.[2]). I kada se odazvao i pomirio s odrebom Bog je tu naredbu ukinuo prije nego je postupljeno po njoj. Zamijenio ju je klanjem velikog ovna koji je spušten s nebesa.

2. Dokidanje naredbe izrečene Ezekielu prije nego je i radio po njoj:

U poslanici Ezekiel (4:10, 12 i 14 i 15) se veli:

"(10) Jelo što ćeš ga jesti bit će izmjereno: dvadeset šekela na dan; a jest ćeš ga u određeno vrijeme ... (12) A jest ćeš pogaču od ječma, što ćeš je pred njima ispeći na ljudskim izmetima ... (14) Ja mu odgovorih: 'Jao, Jahve Gospode, gle, moja duša nije okaljana, jer se od djetinjstva još ne okusih ničega uginulog ni rastrganog, niti u moja usta ikad uđe meso nečisto. (15) A on će: 'Gle, dajem ti kravlju balegu umjesto ljudskih izmetina, da na njoj ispečeš kruh."

Iz teksta se razumije da je Bog naredio Ezekielu da ispeče hljeb na ljudskom izmetu i kada je zavapio Ezekiel, Bog dokida odredbu prije rada po njoj i naređuje da hljeb bude pečen na goveđoj baljegi.

3. Ukidanje naredbe o klanju na za to predviđenom mjestu:

Navodi se u knjizi Levitski zakonik (17:1-6) da je Bog naredio Musau a.s. i Izraelcima da kolju žrtve svoje: vola, jagnje ili kozu, na određenom mjestu, blizu šatora za sastanke (Kupole vremena, Kupole zavjeta, Kupole svjedočenja) kako bi žrtve bile kurbani Gospodu. Onaj ko zakolje van tog mjesta biće istrijebljen iz naroda svoga ili ubijen.

Zatim je ovaj propis dokinut poslanicom Ponovljeni zakon (12:15-22) te im je postalo dozvoljeno klati na bilo kojem mjestu, bez ograničavanja na određeno mjesto. Horn u svome komentaru, nakon citiranja navoda iz knjige Levitski zakonik i poslanice Ponovljeni zakon, koji ukazuju na ovo, kaže: "Na ova dva mjesta je jasna proturiječnost, međutim, ako se uzme u ob-

---

1) Krš.: Izak.

2) Kršć.: Jišmael.

zir da se mojsijevski zakonik povećavao i smanjivao shodno potrebi izraelskog naroda i da je bio izložen izmjeni, stvar postaje veoma jasna. Musa a.s. je, nakon četrdeset godina lutanja, pred ulaz u Palestinu, zamijenio propise knjige Levitski zakonik poslanicom Ponovljeni zakon, što predstavlja čestu derogaciju. Tako je njima nakon ulaska u Palestinu dozvoljeno da kolju krave, ovce i koze na bilo kome mjestu i da jedu njihovo meso"

Tako je on priznao da u Musaovom a.s. zakonu postoji derogacija i da se taj zakon povećavao i smanjivao shodno stanju u kome se nalazio narod Izraelov. Ali čudno je da sljedbenici Knjige kritikuju druge zakone zbog postojanja derogacije, umanjivanja i dodavanja u njima, i govore da dokidanje znači pripisivanje Bogu neznanja. Međutim, ovo se ne odnosi na derogaciju o kojoj govore muslimani tvrdeći da je propis o dokidanju isključivo pravo Allaha dž.š. , nego se to odnosi na vjerovanje u privid čije postojanje oni priznaju u svojim knjigama i o kome otvoreno govori Pavle u svojim poslanicama.

4. Propis o starosnoj dobi Levijinih sinova koji mogu vršiti službu:

U knjizi Brojevi (4:3, 23, 30, 35, 39. 43, 46) se kaže da dob lavijinskog rabina određenog da služi u šatoru za sastanke ne može biti manja od trideset i veća od pedeset godina.
"*... od trideset godina naviše, sve do pedeset godina ...*",
da bi se u istoj Knjizi (8:24 i 25) kasnije reklo da starost lavijinskih rabina određenih za službu ne može biti manja od 25 godina, niti veća od 50.

Ova razlika je ili međusobno proturiječje i isključivost koja je nastala iskrivljivanjem, ili pak dokidanje prvog propisa drugim. Jedno od ovo dvoje se mora priznati.

5. Višak godina u starosnoj dobi Ezekiela:

U Drugoj knjizi o Kraljevima (20:1-6) se tvrdi da je Bog naredio vjerovjesniku Isaiji sinu Amosovom da ide Ahazju kralju Kraljevine Juda i obavijesti ga o njegovoj smrti kako bi ostavio oporuku svojim ukućanima. Kralj Ahazja se okrenuo zidu, pomolio se i gorko zaplakao. I nakon što je Izaija prenio poruku i izašao, Bog je odluku promijenio i, prije nego je došao kući,

naredio Izaiji da se ponovo vrati Ahazji i obavijesti ga da je Bog čuo molitvu njegovu, vidio suze njegove, izliječio ga i dodao vijeku njegovome 15 godina života.

Oba propisa, i dokinuti i dokidajući, su dostavljeni Božijom Objavom, posredstvom vjerovjesnika Izaije.

6. Isaova a.s. poslanica između posebnog i opšteg:

U Evanđelju po Mateju (10:5-6) se kaže:

"(5) Tu dvanaestoricu posla Isus i naredi im: Ne idite k poganima, ne ulazite ni u jedan samarijski grad!" (6) Nego idite radije k izgubljenim ovcama doma Izraelova."

U Evanđelju po Mateju (15:24) stoji:

"On odgovori: Ja sam poslan samo k izgubljenim ovcama doma Izraelova."

U ove dvije poruke Isa a.s. je ograničio svoju misiju samo na Izraelce.

U Evanđelju po Marku (16:15) piše da je Isa a.s. rekao apostolima:

"... Idite po svem svijetu i propovijedajte Radosnu vijest svakom stvorenju".

Kršćani vjeruju da ovaj tekst ukazuje na univerzalnost misije. Tako ovaj tekst derogira pomenutu osobenost. Prva odredba je, dakle, dokinuta. Tj. Isa a.s. je prvotno ograničio svoju misiju samo na Izraelćane, a potom je to ograničavanje dokinuo i naredio da se čitav svijet pozove. Ako oni prihvate derogaciju, onda smo postigli što smo htjeli. Utvrdili smo da derogacija u njihovim knjigama, ipak, postoji i da one nisu od toga pošteđene. A ako se pak ne slože s time dokazali smo međusobne isključivosti i iskrivljivanje njihovih knjiga. Tačno je, ustvari, to da navedenu rečenicu u Markovom Evanđelju nije rekao Isa a.s.

I ovi primjeri su sasvim dovoljni. Sumnja u postojanje obje vrste derogacije u knjigama kršćana i jevreja više ne postoji. Sada je sasvim jasno da je njihova tvrdnja o nepostojanju derogacije u njihovim knjigama, potpuno neosnovana. A kako uopšte mogu tako nešto tvrditi kada se potrebe Božijih robova

razlikuju shodno vremenu, mjestu i onima na koje obaveza pada. Neke obaveze su zaduženi ljudi u stanju izvršavati u nekim vremenima, dok u drugim vremenima nisu. Neki propisi u jednom vremenu ljudima odgovaraju, dok im u drugom ne odgovaraju. Božiji robovi ne znaju u čemu je njihova istinska korist, međutim, Allah koji ih je stvorio to bolje od njih zna. Polazeći od toga, sljedbenicima Knjige nije dopušteno proizvoljno i isprazno tumačenje i nijekanje postojanja derogacije od strane sveznanog i o svemu obaviještenog Allaha dž.š.

DRUGA GLAVA

Opovrgavanje trojstva

Sadrži uvod i tri poglavlja:

Uvod: Pojašnjenja koja daju uvid u poglavlja.

Prvo poglavlje: Opovrgavanje trojstva razumskim dokazima.

Drugo poglavlje: Opovrgavanje trojstva riječima Isaa a.s.

Treće poglavlje: Opovrgavanje božanske prirode Isaove a.s. ličnosti tradicionalnim dokazima

Uvod

Pojašnjenja koja daju uvid u poglavlja

Prvo:

Stari zavjet govori da je Allah jedan i jedini. Da nema suprugu, niti dijete. Živ je i besmrtan. U stanju je da radi sve što hoće. Ništa nije slično ni Njegovom biću niti Njegovim svojstvima. Ova stvar je tako jasna i za nju postoji toliko dokaza da ih je suvišno navoditi.

Drugo:

Obožavati nekoga ili nešto mimo Allaha je strogo zabranjeno, zabrana se nalazi na mnogo mjesta u Tevratu. Evo samo nekih od njih: Knjiga Izlaska (20:3, 4, 5, 23; 34:14, 17); Ponovljeni zakon (13:1-11; 17:2-7).

Tevrat naređuje da se ubije svako ko poziva obožavanju nekoga mimo Allaha, pa kada bi bio i vjerovjesnik kome su date veličanstvene mu'džize[1]. Tevrat jasno govori da se mora kamenovati svako ko se klanja nekome ili nečemu drugome mimo Allaha ili na to nekoga navraća, bio on muško ili žensko, bio bliski rod ili prijatelj.

Treće:

U Tevratu se navode odlomci koji nedvosmisleno kazuju da je Uzvišeni Bog čist od svake manjkavosti i da mu ništa nije slično. U Ponovljenom zakonu (4:12, 15) stoji:

"*(12) Isred ognja Jahve je govorio vama; čuli ste zvuk riječi, ali lika niste nazreli. (15) ... Onoga dana kad vam je Jah-*

1) Natprirodna i nesvakidašnja Allahova djela koja se dešavaju na molbu nekog Njegovog poslanika ili vjerovjesnika. Svaki vjerovjesnik je imao mu'džize. Razlika između mu'džize i kerameta je u tome što se keramet može desiti i ljudima koji nisu vjerovjesnici, a mu'džiza se dešava samo vjerovjesnicima i poslanicima Uzvišenog Allaha, kojom dokazuju istinitost svoje misije.

ve, Bog vaš, govorio isred ognja na Horebu, niste vidjeli nikakva lika...".

I Novi zavjet potvrđuje da je, na ovome svijetu nemoguće vidjeti Boga. Pogledaj tekst Evanđelja po Ivanu (1:18):

"Boga nitko nikada nije vidio."

U Prvoj Pavlovoj poslanici Timoteju (6:16) stoji:

"... kojega nitko od ljudi nije vidio i ne može vidjeti".

U Prvoj Ivanovoj Poslanici (4:12) se kaže:

"Boga nikad nitko nije gledao ...".

Prethodnim riječima je dokazano da Uzvišenom Allahu nema ništa slično, da Ga je na ovome svijetu nemoguće vidjeti i da onaj ko u sebi ima ljudsku dimenziju nikako ne može biti Bog, pa kada bi se i u "božijem" govoru ili govoru vjerovjesnika ili apostola za njega upotrijebio izraz "bog" ili "gospod". Jer, međusobno oprečne riječi se ne mogu uzimati kao razumski dokazi, a istovremeno ostavljati prethodno navedene koje su u potpunom suglasju sa razumskim dokazima. Na mnogim mjestima se, u knjigama dvaju Zavjeta, riječju "bog" oslovljavaju: kralj, Mojsije, sudije Izraelaca, dobri ljudi, mnogobrojni pojedinci, pa čak i prokleti šejtan (đavo). To je zato što ova riječ, ako se koristi u bilo kojem značenju mimo njenog pravog, u svakoj novoj upotrebi poprima i novo značenje. I kako se kod čitaoca, na samom početku, ne bi pojavila zbrka treba napomenuti da sam kontekst jasno ukazuju na to značenje. Zato razumnom ne priliči da oslovljavanje nekih ljudi ovom riječju smatra dokazom da je on, zaista, Bog ili sin Božiji, a da istovremeno zanemaruje sve razumske i ispravne tradicionalne dokaze.

Četvrto:

S vjerom u trojstvo nije došao ni jedan vjerovjesnik i trojstvo nije objavljeno ni u jednoj nebeskoj knjizi, a da ono nije pomenuto u Tevratu ne treba pojašnjavati, jer u njemu ni danas, ni na jednom mjestu, ne postoji jasan tekst, niti aludiranje na to.

Jevrejski učenjaci, od vremena Musaa a.s. do danas, ne priznaju trojstvo i nisu zadovoljni da se ono pripiše njihovim

knjigama. Da je trojstvo istina, Musa a.s. i ostali jevrejski vjerovjesnici, i njihov posljednji poslanik Isa a.s., morali bi ga podrobno objasniti, jer im je bilo naređeno da pojasne i mnogo nebitnije propise u vjeri i šeriatu. Pobornici i sljedbenici trojstva vjeruju da je to njihovo vjerovanje ključ uspjeha i spasa i da nitko neće biti spašen bez njega, bio on Božiji vjerovjesnik ili ne. Kako je, onda, moguće da su svi vjerovjesnici otišli s ovog svijeta, a da tu vjeru nisu dostavili i detaljno je objasnili?! U isto vrijeme su podrobno objasnili manje bitne propise, a o nekima su govorili i više puta ukazujući na potrebu njihovog čuvanja i rada po njima i dužnosti da se ubije onaj ko neke od njih zapostavi. Veoma je čudno da je Isa a.s., posljednji vjerovjesnik iz naroda Izraelova i jedan od stubova trojstva kod kršćana, podignut na nebesa, a da svojim sljedbenicima nije objasnio to vjerovanje riječima tako jasnim, da im ne treba nikakav komentar. Zašto nije rekao: "Bog je troje: Otac, Sin i Sveti Duh. Sin drugi bog je sa mnom vezan na ovaj ili onaj način ili vezan je sa mnom vezom koja je van dometa vaših umova." Ili zašto nije, na bilo koji drugi način, objasnio to vjerovanje?!

Činjenica je, da sljedbenici trojstva nemaju u rukama ni jedan dokaz za svoje vjerovanje. Oni samo donose komentare koji su daleko od jasnih govora, koji ne trebaju nikakva pojašnjenja.

Autor knjige Mizanul-hakk, svećenik dr Fonder u svojoj knjizi Miftahul-esrar, pita: "Zašto se Isus o svojoj bogolikosti nije jasno izrazio? Zašto nije kratko i jasno rekao: "Ja sam bog"? Da bi potom sam odgovorio na ovaj upit riječima: "Zaista, nitko nije bio u stanju razumjeti bit ove veze i sjedinjenost, prije njegovog vaskrsnuća između mrtvih i uspona na nebo. Da je otvoreno rekao: "Ja sam bog", oni bi razumjeli da je on bog i svojim ljudskim tijelom, a to nije tačno. Postoje mnoge stvari koje je rekao samo svojim učenicima, kao što stoji u Evanđelju po Ivanu (16:12): *"Imao bih vam još mnogo reći, ali sada ne možete nositi."* Zato su ga jevrejski učenjaci više puta pokušali kamenovati, iako im je on samo na tajanstven i zagonetan način pokušavao objasniti svoju bogolikost."

Odgovarajući dr Fonderu kažemo sljedeće:

Prvo:

Tvoj odgovor je veoma slab. Jer Isa a.s. je svojim sljedbenicima i jevrejima, za nemogućnost shvatanja vjere u trojstvo i njegove bogolikosti prije vaskrsenja iz mrtvih i uspona na nebo, mogao reći: "Moje tjelesno sjedinjenje s drugim elementom božanstva (Sinom) je vama nemoguće razumjeti. Zato se okanite proučavanja toga i vjerujte da sam ja bog. Nisam bog u tjelesnom smislu, nego u smislu moje sjedinjenosti čije je shvatanje van dometa vaših umova".

Također je čudno da je pomenuta sjedinjenost i nakon 'Isaovog a.s. uspona na nebo ostala nejasna.

Nitko od kršćanskih učenjaka, ni danas, nije u stanju da objasni kakvoću te veze. Njihove knjige su prepune priznanja da je to tajna čije je razumijevanje van dometa ljudskog razuma. Ko se želi u to uvjeriti neka konsultuje Riječnik svete knjige u čijem je pisanju učestovalo više od dvadeset njihovih učenjaka, teologa, pa će vidjeti kako nejasno objašnjavaju značenje riječi "trojstvo".

Drugo:

Zašto se 'Isa a.s. bojao jevreja i o svojoj bogolikosti im govorio samo na tajanstven način?! Ta, vi tvrdite da je 'Isa a.s. došao samo zato da iskupi ljudske grijehe, tako što će ga jevreji razapeti. I tvrdite da je on sa sigurnošću znao da će ga razapeti. Pa kakvog onda smisla ima strah od jevreja u objašnjavanju vjere koja je nužna za spas?! I kako to da se "veličanstveni stvoritelj" nebesa i zemalja plaši od najuniženijeg naroda na Zemlji, kada se zna da su neki izraelski vjerovjesnici istinu objasnili bez straha, pa su jedni svirepo mučeni, a drugi ubijeni?!

A 'Isa a.s. je žestoko oslovljavao pisare i farizeje. Opisao ih je kao licemjere, predvodnike slijepaca, neznalice i zmije. Pred svjedocima je na vidjelo iznosio njihovu poganost, pa su se neki žalili da ih grdi. Vidi Evanđelje po Mateju (23:13-37) i Evanđelje po Luki (11:37-54). 'Isa a.s. je jevrejskim učenjacima objasnio njihove pogreške, zbog njih ih je oslovljavao osoro i

bez straha, opisao ih grubim opisima. Pa kako povjerovati da on u sebi nosi strah od njih koji ga sputavaju da im objasni vjeru neophodnu za spas?! Bože sačuvaj da njegov plemeniti moral bude na tako niskom nivou.

Prvo poglavlje

Opovrgavanje trojstva razumskim dokazima:

Kršćani vjeruju da su i trojstvo i vjerovanje u Jednog Boga istina. Međutim, ako postoji istinsko trojstvo, postoji i istinsko mnoštvo. A ako se utvrdi stvarno trojstvo i mnoštvo, istovremeno iščezava istinska jednoća (tevhid) i nemoguće ju je utvrditi. U suprotnom bi trebalo spojiti dvije sušte suprotnosti? To je nemoguće, jer to podrazumijeva mnoštvo nužno postojećih bitaka, što je također, apsurd. Tako onaj ko vjeruje u trojstvo ne vjeruje istinski u Jednog Boga. Istinska jednoća ne posjeduje pravu trećinu i ona nije skup jedinki. A troje ima svoj stvarni treći dio i ono je skup tri jedinke, iz čega se razumije da je jedno dio troga. I ako se ovo dvoje sjedini na jednome mjestu, to zahtijeva da dio postane cjelinom, a cjelina dijelom i da cjelina bude trećinom same sebe, što su u stvari tri cjeline jednoga. Troje bi bilo trećina jednog, što je opet tri puta veće od jednoga, a i taj jedan bi u tom slučaju bio tri puta veći od samoga sebe. Sve to razum ne prihvata.

Istinsko trojstvo je, na temelju toga, isključujuće u pitanju Allahovog uzvišenog bića. I ako se u knjigama kršćana nađe govor koji svojom vanjštinom ukazuje na trojstvo, on se mora prokomentarisati tako da se slaže sa razumom i tradicionalnim dokazima, jer razum i tradicionalni dokazi ukazuju na apsurdnost trojstva bića Uzvišenog Boga.

Džordžis Sal, u svome Prijevodu značenja Kur`ana na engleski jezik, štampanom 1836. g . svojim sunarodnjacima upućuje nekoliko savjeta, te između ostalog kaže: "Ne podučavajte muslimane temama koje su u oprečnosti s razumom. Oni nisu glupi, pa da ih u ovim pitanjima nadmudrite. U takva pitanja spada obožavanje kipa i božanstvena večera, jer oni o ovim temama znaju mnogo. Svaka crkva ima ovakvih tema, a nije u stanju tim temama pridobiti ih."

Pogledaj kako ovaj svećenik priznaje da u njegovoj vjeri postoje teme koje se ne slažu s razumom. A ustvari, radi se o tome da su sljedbenici takve vjere pravi idolopoklonici. Islamski učenjaci su rekli: "Nismo, na ovome svijetu, vidjeli nerazboritijeg i od razuma udaljenijeg učenja od kršćanskog učenja i lošijih i očiglednije lažnih izjava od njihovih izjava."

Drugo poglavlje

Opovrgavanje trojstva riječima Isaa a.s.:

Prvi citat:

U Evanđelju po Ivanu (17:3) se navodi 'Isaov a.s. razgovor s Bogom:

"A ovo je vječni život: spoznati tebe, jedino pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista."

Eto, tako je 'Isa a.s. objasnio da se vječni život zadobija vjerom u Božije jedinstvo i poslanstvo njegovog vjerovjesnika 'Isaa a.s. On nije rekao: "Vječni život se zadobiva vjerom u božije trojstvo ili vjerom da je Isus Bog i sin Božiji." Pošto se ovdje radi o razgovoru 'Isaa a.s. s Bogom, izlišan je svaki strah od jevreja. Da je vjera u trojstvo i bogolikost 'Isaa a.s. put spasenja, on bi ga objasnio. Međutim, put ka spasenju i vječnom životu je u vjeri u stvarnu Božiju jednoću i poslasničku misiju "Isaa a.s. Suprotno ubjeđenje je vječita propast i jasna zabluda, jer je Božije jedinstvo sušta suprotnost trojstvu, kao što je 'Isaovo a.s. postojanje u svojstvu vjerovjesnika sušta suprotnost 'Isau kao Bogu! Onaj koji šalje nije isti kao i poslani.

Drugi citat:

U Evanđelju po Marku (12:28-34) se kaže:

"(28) Tada se približi neki književnik koji je čuo njihovu prepirku. Videći da im je dobro odgovorio, upita ga: 'Koja je prva od svih zapovijedi?' (29) Isus odgovori: 'Prva glasi: 'Čuj, Izraele: Gospodin Bog naš jest jedini Bog. (30) Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom pameti svojom i svom snagom svojom!" (31) Druga je ova: 'Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!' Druge zapovijedi veće od ovih nema. (32) Dobro, učitelju, rekao si prema istini - dočeka književnik. On je jedini i nema drugoga osim njega. (33) Njega ljubiti svim srcem, svim razumom i svom snagom, a

bližnjega ljubiti kao samoga sebe, to više vrijedi nego sve paljenice i druge žrtve. (34) Videći da je pametno govorio, reče mu Isus: 'Nisi daleko od kraljevstva Božjeg' "

Isti tekst se nalazi i u Evanđelju po Mateju (22:34-40), ali se zadovoljavamo navođenjem sljedećih 'Isaovih a.s. riječi:

"*(40) O tim dvjema zapovijedima ovisi sav Zakon i Proroci.*"

Prethodni citati potvrđuju da je prva i najvažnija oporuka, u Tevratu i knjigama ostalih vjerovjesnika, zapovijest koja vodi ka spasenju sadržana u vjeri da je Bog jedan i da mimo Njega drugog Boga nema. Da je vjera u trojstvo i bogolikost 'Isaa a.s. istinita, bila bi pomenuta i objašnjena u Tevratu i knjigama ostalih vjerovjesnika, a 'Isa a.s. bi na pitanje odgovorio: "Prva zapovijed je vjera u jednog Boga koji je sjedinjen od troje, a ja sam drugi član tog božanskog saveza i Sin Božiji." Međutim, 'Isa a.s. to nikada nije rekao, i ne samo to, nego, u Tevratu i knjigama ostalih vjerovjesnika za takvo vjerovanje ne postoji ni aludiranje, nego se, naprotiv, tvrdi da je put spasenja istinska vjera u jednog Boga, oprečna vjeri u trojstvo i vjeri da Bog ima sudruga i sina.

Knjige Starog zavjeta su prepune jasnih tekstova o vjeri u jednog Uzvišenog Boga, a primjera radi pogledaj Ponovljeni zakon (4:35,39, i 6:4-5); Poslanicu Izaija (45:5-6, i 46:9).

Treći citat:

U Evanđelju po Marku (13:32) se kaže:

"*Što se tiče onog dana i časa, o tome nitko ništa ne zna, ni anđeli na nebu, ni Sin, već jedino Otac.*"

Ova izjava pobija učenje o trojstvu i bogolikosti 'Isaa a.s., zato što 'Isa a.s. ograničava znanje o Sudnjem danu samo na Allaha, isključujući da on ili bilo ko od stvorenja posjeduje znanje o njemu. On se, dakle, u neznanju izjednačava sa ostalim stvorenjima. Da je 'Isa a.s. Bog znao bi kada će se desiti Sudnji dan i ne bi svoje znanje o tome demantovao.

Četvrti citat:

U Evanđelju po Mateju (27:46 i 50) se kaže:

"(46) Oko devetog sata povika Isus jakim glasom: Eli, Eli! Lema sabakthani' - a to znači: Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio? (50) A Isus opet povika jakim glasom - i ispusti dušu."

U Lukinom Evanđelju (23:46) stoji:

"Tada Isus viknu jakim glasom: Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!"

Ove riječi, koje je po njihovom ubjeđenju izustio 'Isa a.s. u posljednjim momentima svoga života, demantuju njegovu božansku prirodu, jer da je on bio Bog, ne bi tražio pomoć od drugog Boga. Istinski Bog je čist od manjkavosti, kao što su bespomoćnost, posustalost, zamor, vapljenje, traženje pomoći, malaksalost i smrt. On je živ i preuzvišen. U poslanici Izaija (40:28) se veli:

"Zar ne znaš? Zar nisi čuo? Jahve je Bog vječni, krajeva zemaljskih stvoritelj: On se ne umara, ne sustaje."

Postoji mnogo odlomaka poput ovoga iz Izaijine Poslanice. Pogledaj: Izaiju (44:6), Jeremiju (10:10), Habakuk (1:12) i Prvu Pavlovu Poslanicu Timoteju (1:17). Svi ovi citati ukazuju na to da je istinski Bog vječan, živ, presvet, da ne umire, da osim Njega nema drugog Boga, da je čist od slabosti, umora i nesposobnosti. Pa kako onda slabi i prolazni smrtnik može biti Bog?! Oni vjeruju da je Bog koga je 'Isa a.s. tada prizivao pravi Bog, i u to ne sumnjaju.

Čitaocu pada u oči odlomak (1:12) iz knjige Habakuk koji je u starim izdanjima Knjige glasio ovako: "*Bože moj, Sveče moj? Ti koji ne umireš.*"

U njemu se pominje arapska riječ (la temutu لاتموت) sa značenjem (ti nećeš umrijeti) kojom se negira smrt Uzvišenog Boga. Međutim, u novijim izdanjima je toj riječi izbrisana samo jedna tačka što je potpuno izmijenilo njeno značenje. Tako je, sada, umjesto slova (t ت) upisano slovo (n ن) = (la nemutu, لانموت) što znači (mi nećemo umrijeti). Uradili su to zbog uvje-

renja da je 'Isa a.s. ubijen. Riječ (la nemutu) "nećemo umrijeti" u ovom kontekstu nema nikakvog značenja i nije joj ovdje mjesto. Vidimo kako ih odbrana krivovjerstva navodi na iskrivljavanje vjerskih knjiga.

Peti citat:

U Evanđelju po Ivanu (20:17) se prenosi da je 'Isa a.s. rekao Mariji Magdaleni:

"Isus joj reče: Nemoj me dulje držati, jer još nisam uzišao k Ocu, nego idi k braći mojoj i reci im: 'Uzlazim svome Ocu i vašem Ocu, svome Bogu i vašem Bogu'."

Ovom izjavom se 'Isa a.s. poistovijetio sa ostalim ljudima u tome da je Bog i njegov i njihov Bog i Otac, kako na njega ne bi slagali i rekli da je on Bog i Sin Božiji. I kao što su njegovi učenici Allahovi robovi, a ne istinski Božiji sinovi, jer se ovdje radi o prenesenom značenju riječi, tako je i 'Isa a.s. Božiji rob, a ne Božiji sin u doslovnom smislu riječi. Tako, njihovo "sinovstvo" u odnosu spram Boga ne znači da su oni bogovi, kao što ni njegovo "sinovstvo" ne znači da je on Bog. Ove riječi je 'Isa a.s. izustio nakon što je uskrsnuo između mrtvih, prema njihovom vjerovanju, tj. neposredno pred uzdignuće je vikao da je on Božiji rob i da je Allah i njegov i njihov Bog. Izgovarao je te riječi do zadnjeg momenta svoga boravka na ovoj zemlji. Ovo se slaže sa riječima koje navodi Uzvišeni Allah u Kur'anu:

"Allah je doista i moj i vaš Gospodar, pa se Njemu klanjajte." (Ali-Imran 51.)

"... klanjajte se Allahu, i mome i vašem Gospodaru!" (El-Maida: 72 i 117).

"A Allah je doista i moj i vaš Gospodar, pa se Njemu klanjajte." (Merjem, 36.)

"Allah je i moj i vaš Gospodar, pa se Njemu klanjajte!" (Ez-Zuhruf: 64).

Govor o trojstvu i bogolikosti 'Isaa a.s. je nespojiv sa ovim riječima i drugim riječima 'Isaa a.s. kojima se on oprostio od svojih učenika pred uzdignuće. On je sve do tog trena pozivao vjeri u jednog jedinog Boga, naređujući da se samo Njemu klan-

ja i objašnjavajući da on, 'Isa, samo Allahu, svome Gospodaru, robuje.

Šesti citat:

Odlomaka u kojima 'Isa a.s. izjavljuje da je on samo čovjek, učitelj, poslanik i vjerovjesnik kome se objavljuje je u Evanđeljima tako mnogo da ih je teško i pobrojati. Za one koji se žele obratiti na ove navode izdvajamo samo neke:

Evanđelje po Mateju: 10:40; 11:19; 13:57; 15:24; 17:12, 22; 19:16; 21:11, 46; 23:8,10; 26:18. Evanđelje po Marku: 9:37, 38; 10:35.

Evanđelje po Luki: 4:43; 5:5; 7:16,39,40; 8:24, 45; 9:33,38,56; 10:16; 12:13; 13:33,34; 17:13; 23:47; 24:19.

Evanđelje po Ivanu: 1:38; 4:19, 31,34; 5:23,24, 36,37; 6:14,25; 7:15,16,17,18,52; 8:16,18,26,28, 29,40,42; 9:11,15,17; 11:42; 12:44,49,50; 13:13,14; 14:24; 17:3,8,18,25; 20:16,21.

Zadovoljavamo se citiranjem samo nekih:

U Evanđelju po Mateju se veli:

"Tko vas prima, mene prima; a tko mene prima, prima onoga koji me je poslao." (10:40).

"On odgovori: 'Ja sam poslan samo k izgubljenim ovcama doma Izraelova'." (15:24).

"Svijet im odgovori: 'To je prorok, Isus iz Nazareta u Galileji." (21:11).

U istoj Knjizi (23:8 i 10) je i 'Isaov a.s. govor učenicima:

"...jer imate samo jednog Učitelja".

U Lukinom Evanđelju piše:

"A on im reče: I drugim gradovima moram donijeti Radosnu vijest o kraljevstvu Božjem, jer sam za to poslan." (4:43).

U istom Evanđelju, nakon opisa 'Isaovog a.s. oživljavanja mrtvaca, se kaže:

"Sve prisutne obuze strah te su slavili Boga: 'Velik se prorok - govorili su - pojavi među nama. Bog pohodi narod svoj'." (7:16).

"Tko vas sluša, mene sluša. Tko vas prezire, mene prezire. Tko prezire mene, prezire onoga koji me poslao." (10:16).

U Evanđelju po Ivanu se kaže: *"(36) ... djela koja mi je Otac dao da ih učinim. Upravo ova djela koja ja činim svjedoče za me da me Otac poslao. (37) I Otac koji me posla svjedočio je za me. Vi niti ste kada čuli njegova glasa, niti ste vidjeli njegova lica."* (5:36 i 37).

U tom Evanđelju se, nakon mu'džize povećavanja male količine hrane, kaže:

"Ljudi, kad vidješe čudo koje učini Isus, rekoše: Ovo je uistinu prorok koji ima doći na svijet." (6:14).

"(15) Židovi se čudili i pitali: Kako ovaj poznaje Pisma kad ih nije učio? (16) Moja nauka nije od mene - odgovori im Isus - nego od onoga koji me je poslao. (17) Ako tko htjedne vršiti volju njegovu, znat će da li je moja nauka od Boga ili ja govorim sam od sebe. (7:15-17).

"(18) Ja svedočim za se, i Otac koji me posla svjedoči za me. (26) Imao bih mnogo toga o vama govoriti i suditi! Ali koji me posla, istinit je, i ja što sam naučio od njega, to govorim svijetu. (29) Onaj koji me posla sa mnom je. On me ne ostavlja sama, jer ja uvijek činim što je njemu ugodno. (40) Mjesto toga vi želite ubiti mene koji sam vam objavio istinu koju sam čuo od Boga. (42) ... jer ja sam od Boga izašao i došao. Nisam došao sam od sebe, već me on posla." (8:18, 26, 29, 40, 42).

"(10) Na to ga upitaše: 'Kako su ti se otvorile oči'? (11) On odgovori: 'Čovjek koji se zove Isus napravi blato te mi premaza oči ...' (17) Tada ponovo upitaše slijepca: 'Što ti držiš o onomu koji ti otvori oči'? - 'Prorok je', odgovori." (9:10, 11, 17).

"Vi mene zovete Učiteljem i Gospodinom. Pravo velite, jer to jesam." (13:13).

"... Riječ koju slušate nije moja, već od Oca koji me posla." (14:24).

'Isa a.s. je u ovim izjavama jasno obznanio da je on čovjek, učitelj svojim učenicima, od Allaha poslani vjerovjes-

nik, da mu Allah objavljuje i da ne govori ništa osim istinu koju je čuo od Uzvišenog Allaha. Dostojan je objave i brižan je nad njom. Allahu se ništa ne skriva. 'Isa a.s. je svoje sljedbenike podučavao objavi onako kako ju je primio od svoga Gospodara. Njemu je Uzvišeni Allah davao čuda. Ali ne njemu kao božanstvu ili Svome sinu, nego njemu u svojstvu čovjeka i vjerovjesnika.

Sedmi citat:

Navedeno je u Evanđelju po Mateju (26:36-46) sljedeće:

"(36) Tada Isus pođe s njima u zaselak koji se zove Getsemani, te im reče: Sjednite tu dok ja odem onamo i pomolim se. (37) Povede sa sobom Petra i obojicu Zebedejevih sinova. Međutim ga spopade žalost i tjeskoba. (38) Tada im reče: Žalosna je duša moja do smrti. Ostanite ovdje i bdijte sa mnom. (39) Zatim ode malo dalje, pade ničice te se pomoli: Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoiđe ova kalež! Ali neka ne bude moja, nego tvoja volja. (40) Tada se vrati k učenicima, nađe ih gdje spavaju, te reče Petru: Tako ne mogoste sa mnom probdjeti ni jednoga sata? Bdijte i molite da ne padnete u napast! Duh je spreman, ali je tijelo slabo. Ponovo se udalji te uze moliti: Oče moj, ako nije moguće da me mine ovaj kalež, a da ga ne pijem, neka bude volja tvoja! (43) Kad se opet vrati, nađe ih gdje spavaju, jer im bijahu otežale oči. (44) Ostavi ih, udalji se opet te je i treći put molio onim istim riječima. (45) Potom se vrati učenicima te im reče: Još spavate i počivate!? Evo se približi čas u koji se Sin Čovječji predaje u ruke griješnika. (46) Ustanite! Hajdemo! Evo se približi moj izdajnik."

Odlomci poput ovih iz Lukinog Evanđelja (22:39-46), kao i u njima navedene 'Isaove a.s. riječi i opisi situacija u kojima se on našao, jasno ukazuju da se 'Isa a.s. klanjao samo Allahu i da on nije ni Bog, ni Sin Božiji, jer onaj ko tuguje, stradava, klanja se, skrušeno moli i umire može biti samo stvoreni čovjek, a nikako Bog koji stvara.

Treće poglavlje

Opovrgavanje božanske prirode Isaove a.s. ličnosti tradicionalnim dokazima

Kršćani bogolikost 'Isaa a.s. dokazuju nekim predajama iz Evanđelja, od kojih je većina u Ivanovom Evanđelju. U narednim redovima navodimo njihove dokaze i nivelišemo njihov pokušaj da ga tim dokazima dokažu:

Njihov prvi dokaz:

Oslovljavanje 'Isaa a.s. izrazom "Sin Božiji"

Taj dokaz je nevažeći iz dva razloga:

1. Prvi razlog:

Korištenje izraza "*Sin Božiji*" za 'Isaa a.s. je oprečan izrazu "*Sin čovječiji*", kao i izrazu "*Sin Davida*" kojima se oslovljava 'Isa a.s.

Pogledaj izraz "*Sin čovječiji*" kojim se on oslovljava u Matejevom Evanđelju: (8:20; 9:6; 16:13,27; 17:9,12,22; 18:11; 19:28; 20:18,28; 24:27; 26:24,45,64); zatim izraz "*Sin Davida*", takođe, u Matejevom Evanđelju: (9:27; 12:23; 15:22; 20:30,31; 21:9,15; 22:42), kao i u Evanđelju po Marku: (10:47,48), i Evanđelju po Luki: (18:38,39).

Isto tako 'Isaova a.s. geneologija (rodoslovlje) koja se veže za Davuda, a zatim za Ja'kuba ibn Ishaka ibn Ibrahima a.s., a koja se navodi u Matejevom (1:1-17), i Lukinom Evanđelju (3:23-34), jasno govori da 'Isa a.s. vodi porijeklo od pomenutih vjerovjesnika koji su potomci čovjeka (Adema a.s.), kao i to da je on sin čovjeka, a jasno je da sin čovjeka može biti samo čovjek, a nikako Sin Boga.

2. Drugi razlog:

Riječ "*sin*" u njihovom govoru "*Sin Božiji*" ne može imati

svoje stvarno značenje, jer je pravo značenje riječi "*sin*", u svim jezicima svijeta, onaj koji se rodio od dva roditelja, a to je u slučaju 'Isaa a.s. nemoguće. To znači da se u tom izrazu radi o metafori, čije je značenje: "*dobar i bezgriješan čovjek*".

Dokaz tom metaforičkom značenju su riječi vojskovođe stotnika, navedene u Markovom i Lukinom Evanđelju. Evanđelje po Marku (15:39) bilježi:

"*(39) ... reče: Uistinu, ovaj čovjek bijaše Sin Božiji!*"

A u Lukinom Evanđelju (23:47) se kaže ovako:

"*Kada stotnik vidje što se dogodi, poče slaviti Boga i reče: 'Zaista ovaj čovjek bijaše pravednik!*"

Tako je kod Luke riječ "*pravednik*" zamijenila Markov izraz "*Sin Božiji*". I ako se zanemari to što se protivuriječje između ova dva izraza desilo zbog kontinuiranog iskrivljivanja evanđelja, s ciljem da se dokaže bogolikost 'Isaa a.s., a ako se pretpostavi da su oba ispravna, ta u njima postoji dokaz da je, pravednog i dobrog čovjeka, dopušteno osloviti sa "*Sin Božiji*", tim prije što je stotnik već na dva mjesta za Isusa rekao da je čovjek.

U Evanđeljima se, mimo 'Isaa a.s., izrazom "Sin Božiji" oslovljavaju i mnogi drugi dobri ljudi, kao što se počinioc zla naziva "sinom sotone"

U Matejevom Evanđelju (5:9,44,45) se kaže:

"*(9) Blago mirotvorcima, jer će se zvati sinovi Božji! (44) A ja vam kažem: Ljubite svoje neprijatelje, i molite za one koji vas progone, (45) kako biste postali sinovi svoga Oca nebeskog.*"

I tako je, prema prethodnoj rečenici, 'Isa a.s. miroljubive i dobre nazvao "*sinovima Božijim*", a Boga oslovio sa "*Otac*".

Navodimo neke dijelove razgovora između 'Isaa a.s. i jevreja, zabilježene u Ivanovom Evanđelju (8:41,42,44):

"*(41) Vi ponavljate djela oca svoga . Odgovoriše mu: Mi nismo rođeni iz preljuba. Mi imamo samo Boga za oca. (42) Isus im reče: Kad bi Bog bio vaš otac, mene biste ljubili. (44) Vi*

imate đavla za oca i hoćete da vršite želje oca svoga. ... jer u njemu nema istine."

Jevreji tvrde da su sinovi Božiji, tj. dobri i Allahu pokorni, a 'Isa a.s. im uzvraća da su lažci i šejtanu odani i da su njegovi sinovi; a on je samo lažac i otac lažova. A otac im, u doslovnom smislu riječi, bez sumnje, nije ni Bog ni šejtan. Zato se mora prihvatiti metaforičko značenje tih izraza. Nužnost ovakvog razumijevanja potvrđuju mnogobrojni odlomci. U njih spadaju i sljedeći odlomci iz:

- Prve Ivanove Poslanice:

"*(8) Tko počinja grijeh, od đavola je, jer je đavo griješnik od početka ... (9) Tko god je rođen od Boga, ne počinja grijeha, jer sjeme Božje ostaje u njemu; ne može ostati u grijehu, jer je rođen od Boga. (10) Djeca Božja i djeca đavolska poznaju se po ovome ...*" (3:8,9,10).

"*... i tko god ljubi, od Boga je rođen i poznaje Boga*". (4:7).

"*(1) Tko god vjeruje da je Isus Krist, rođen je od Boga; tko god ljubi roditelja, ljubi i od njega rođenoga. (2) Po tome znamo da ljubimo djecu Božju: kad god ljubimo Boga i vršimo njegove zapovijedi.*" (5:1-2).

- Pavlove Poslanice Rimljanima (8:14):

"*Svi su oni koje vodi Božji Duh sinovi Božji.*"

- Pavlove Poslanice Filipljanima (2:14-15):

"*(14) Činite sve bez mrmljanja i oklijevanja, (15) da budete besprekorni i čisti, 'neporočna djeca Božja' ...*"

I, bez sumnje, niko od pomenutih u ovim citatima nije u doslovnom smislu riječi dijete Božije, pa je nužno prihvatiti figurativno značenje. U knjigama Starog zavjeta se, u tom kontekstu pominje izraz "*Sin Božiji*", a "*Otac*" sa značenjem Bog, na nebrojenim mjestima:

U Evanđelju po Luki (3:38) se za Adema a.s. kaže da je "*Sin Božji*"

A u knjizi Izlazak (4:22) se Izrael oslovljava s "*Božiji sin*

prvenac", kao što se i Davud a.s. u Psalmima (89:26-27) oslovljava sa *"prvenac"* , a za Boga se kaže da je njegov *"Otac"*.

U Jeremiji (31:9) se Efrajim naziva *"prvencem"*, a za Boga se koristi izraz *"Otac Izraela"*.

U Drugoj Knjizi Samuelovoj (7:14) Sulejman a.s. je nazvan *"Sin Božiji"*, a za Boga je upotrijebljen izraz *"njegov Otac"*.

I kada bi izraz "Sin Božiji" kojim se oslovljava 'Isa a.s. bio dokaz njegove bogolikosti, onda bi Adem a.s., i Izrael, Efrajim, Davud i Sulejman a.s. polagali veće pravo na bogolikost od 'Isaa, jer su oni njegovi preci i sva trojica su oslovljeni sa *"sin prvenac"*.

Takođe se, na više mjesta, za sve Izraelce koristi izraz *"sinovi Božiji"*. Pogledaj: Ponovljeni zakon (14:1 i 32:19); Izaija (1:2; 30:1 i 63:8); Hošea (1:10).

U Ponovljenom zakonu (6:2 i 4) se pod izrazom *"sinovi Božiji"* misli na Ademove sinove.

U Izaiji (63:16 i 64:8) se za Boga kaže: *"Otac svih Izraelaca"*.

U Knjizi Job (38:7) se kaže:

"... i Božji su uzvikivali sinovi?"[1]

A u Psalmima (68:6):

"Otac sirota, branitelj udovica Bog je u svom svetom šatoru".

U svim navedenim odlomcima je neophodno pribježište metaforičkom značenju. I niko od sljedbenika Knjige ne tvrdi da se ti citati razumiju u bukvalnom smislu. I kao što je neosnovana i nedopuštena vjera u bogolikost Adema a.s. i njegove djece, te Ja`kuba, Efrajima, Davuda, Sulejmana, svih Izraelaca i svih jetima, tako je nedopušteno vjerovati u bogolikost 'Isaa samo s toga što je oslovljen nekim od izraza kojima se ne želi njihovo bukvalno značenje.

Njihov drugi dokaz:

Tvrdnja da je 'Isa a.s. od neba, a ne od ovog svijeta, kao

1) U Bibliji koju ovdje koristimo stoji: "... i Božji su uzviknuli dvorjani".

što je pomenuto u Ivanovom Evanđelju (8:23):

"On nastavi: 'Vi ste od ovoga svijeta, ja sam od neba. Vi ste ovosvjetski, ja nisam ovosvjetski."

Oni, zbog ovih riječi, umišljaju da je 'Isa Bog koji je sišao od Boga Oca koji nije od ovoga svijeta.

Ovo tumačenje je neispravno i suprotno stvarnosti, jer je 'Isa a.s. doista bio od ovoga svijeta. Na njihov komentar se odgovara dvojako:

1. Prvo:

Ovaj komentar se ne slaže ni s razumskim, niti jasnim tradicionalnim dokazima.

2. Drugo:

Iste riječi je 'Isa a.s. rekao i za svoje učenike, u Ivanovom Evanđelju (15:19):

"Kad biste pripadali svijetu, svijet bi ljubio svoje. Budući da ne pripadate svijetu - ja vas izabrah od svijeta zato vas svijet mrzi."

"(14) Ja sam im predao riječ Tvoju, i svijet ih zamrzi, jer više ne pripadaju svijetu, kao što ni ja ne pripadam svijetu. (16) Oni ne pripadaju svijetu, kao što ni ja ne pripadam svijetu." (17:14,16).

'Isa a.s. se, u ovim redcima, izjednačuje sa svojim učenicima u nepripadanju ovom svijetu.

Te, ako ovaj govor čini nužnim bogolikost 'Isaa, kao što oni misle, onda i svi njegovi učenici moraju biti božanstva. Pošto kršćani negiraju božansku prirodu njegovih učenika, to jasno potvrđuje neosnovanost ovog njihovog komentara. Tačno je to da 'Isa a.s. i njegovi učenici nisu bili od učenika niskog dunjalučkog svijeta, nego su bili učenici onog svijeta (ahireta), jer su tragali za Allahovim zadovoljstvom. Ova metafora je raširena u mnogim jezicima. Tako se za isposnike i dobre ljude kaže: *"Oni, zaista, nisu od ovoga svijeta"*

Njihov treći dokaz:

Tvrdnja da su 'Isa a.s. i "Otac" jedno. Te 'Isaove riječi se nalaze u Evanđelju po Ivanu (10:30):

"Ja i Otac jedno smo".

Ovaj govor, po njihovom mišljenju, ukazuje na 'Isaovo a.s. sjedinjenje s Bogom, što ga čini Bogom poput njega.

Ovo tumačenje je, također, neispravno iz dva razloga:

1. Prvi razlog:

'Isa je, i po njihovom mišljenju, čovjek sa dušom koja je u stanju da govori, ali on nije sjedinjen s Bogom u smislu njegove ljudskosti, nego kažu da je s Bogom sjedinjena njegova božanska, a ne ljudska priroda. Međutim, pošto oni pod imenom 'Isa podrazumijevaju i njegovu božansku i ljudsku prirodu, pada njihov prethodni komentar.

2. Drugi razlog:

Sličan govor se odnosi i na apostole. U Evanđelju po Ivanu (17:21-23) se kaže:

"(21) ... da svi budu jedno. Kao što si ti, Oče, u meni, i ja u tebi, tako neka i oni u nama budu jedno, da svijet vjeruje da si me ti poslao! (22) Ja sam im predao slavu koju si ti meni dao, da budu jedno kao i mi što smo jedno - ja u njima, a ti u meni -, (23) da postanu potpuno jedno, da svijet upozna da si me ti poslao i da si njih ljubio kao što si mene ljubio."

Navedene riječi u ovim odlomcima govore o njegovom sjedinjenju s Bogom i njihovom međusobnom sjedinjenju. I kao što je jasno da njihovo međusobno sjedinjenje nije stvarno, tako je očito da i 'Isaovo a.s. sjedinjenje s Bogom nije stvarno. A ispravno značenje sjedinjenja u ovom slučaju je *"pokoravanje odredbama Uzvišenog Boga i činjenje dobrih djela"*. U tome se izjednačuju 'Isa, njegovi učenici i svi vjernici. Razlika je samo u snazi vjere i njenoj slabosti. 'Isaova a.s. pokornost i savršenost u obožavanju Allaha je, bez sumnje, veća od pokornosti njegovih učenika, a pod sjedinjenjem se ovdje podrazumijeva istovjetnost njihovih želja i njihovog učenja. Oni su kao jedan u pokornosti

Bogu i izvršavanju Njegovih naredbi i ljubavi prema Njemu. I kao što se ne misli na tjelesno sjedinjenje jednih s drugima ili s 'Isaom, isto se tako ne misli na sjedinje 'Isaa a.s. s Božijim bićem u doslovnom smislu.

Njihov četvrti dokaz:

Tvrdnja da je viđenje 'Isaa a.s. isto što viđenje Boga, jer je on u Ocu, a Otac u njemu. U Ivanovom Evanđelju (14:9-10) se kaže:

"*(9) ... Tko je vidio mene, vidio je i Oca. Pa kako veliš: 'Pokaži nam Oca'? (10) Zar ne vjeruješ da sam ja u Ocu i da je Otac u meni? Ja govorim, ne govorim od sebe riječi koje vam kažem. Otac koji boravi u meni čini svoja djela.*"

I ovaj govor je, prema njima, dokaz 'Isaove bogolikosti, jer je viđenje njega istovremeno i viđenje Boga koji opstoji u njemu.

I ovo je neosnovano zbog sljedeće dvije činjenice:

1. Prva činjenica:

Vidjeti Boga na ovome svijetu je nemoguće po slovu njihovih poslanica. Viđenje 'Isaa a.s. nije isto što i viđenje Boga. Oni viđenje komentarišu spoznajom. Spoznavanje 'Isaa a.s. u tjelesnom smislu, također, ne znači sjedinjenje. Tačno je jedino to, da onaj ko je vidio djela koja 'Isa radi isto je kao da je vidio i Božija djela, jer su se ona desila po Njegovom naređenju i Njegovoj volji.

2. Druga činjenica:

Isti govor se odnosi i na apostole. U Ivanovom Evanđelju (14:20) se kaže:

"*U taj dan spoznat ćete da sam ja u Ocu svome, vi u meni i ja u vama.*"

U Ivanovom Evanđelju (17:21) stoji:

"*... da svi jedno budu. Kao što si ti, Oče, u meni, i ja u tebi, tako neka i oni u nama budu jedno.*"

U Prvoj Pavlovoj poslanici Korićanima (6:19) piše:

"Ili zar ne znate da je vaše tijelo hram Duha Svetoga, koji stanuje u vama i koji vam je dan od Boga? Ne znate li da ne pripadate sami sebi?"

A u Drugoj Pavlovoj poslanici Korićanima (6:16) piše:

"... A mi smo hram Boga živoga.".

U Pavlovoj poslanici Efežanima (4:6) se kaže:

"Jedan je Bog i Otac sviju, koji je nad svima, koji djeluje po svima i u svima stanuje."

Kada bi ove riječi bile znak utjelovljenja i potvrda 'Isaove a.s. bogolikosti, iz toga bi proizašlo da su svi njegovi učenici, svi Korićani i svi Efežani bogovi. Pravi komentar ovim citatima je: Pomenuto utjelovljenje Boga u nekome; ili nečije utjelovljenje u njemu; ili utjelovljenje nekoga u 'Isau; ili utjelovljenje 'Isaa u njemu, znači pokoravenje naredbama njih dvojice. A upoznavanje 'Isaa a.s. i pokoravanje njemu, je na istom stupnju kao i upoznavanje Boga i pokoravanje Njemu.

Plemeniti čitaoče!

Znaj da je navođenje prethodnih citata s pretpostavkom da su ispravni; samo radi ukazivanja na nužnost dokazivanja neosnovanosti njihovih komentara u proglašavanju 'Isaa a.s. Bogom. Mi muslimani nikako ne vjerujemo da je ono što se navodi u Evanđeljima 'Isaov a.s. govor ili govor njegovih učenika, jer se lancima prenosioca - svih njihovih knjiga pa i četiri Evanđelja - zameo svaki trag.

Naše islamsko vjerovanje je da su 'Isa a.s. i njegovi učenici čisti od tih nevjerničkih ideologija.

Svjedočimo da je samo Allah Bog i da nema ortaka, da je Muhammed (s.a.v.s.) Njegov rob i poslanik, te da je 'Isa a.s., takođe, Allahov rob i poslanik, a Isaovi učenici su njegovi izaslanici.

TREĆA GLAVA

Dokaz da je Kur`an Allahov govor i nadnaravno djelo te otklanjanje sumnji koje su o Kur`anu i časnim vjerovjesničkim hadisima[1] iznijeli svećenici.

Ova glava ima dva poglavlja:

Prvo poglavlje: Činjenice koje ukazuju da je Časni Kur`an govor Uzvišenog Allaha, i odstranjivanje sumnji koje su o njemu iznijeli svećenici.

Drugo poglavlje: Neosnovanost tobožnjih sumnji koje svećenici iznose o vjerovjesničkim hadisima

1) Ono što je Allahov Poslanik Muhammed (s.a.v.s.) rekao, radio, preporučio ili šutnjom odobrio, a ovdje se obično misli na njegove (s.a.v.s.) riječi.

Prvo poglavlje

Činjenice koje ukazuju da je Časni Kur`an govor Uzvišenog Allaha, i odstranjivanje sumnji koje su o njemu iznijeli svećenici.

Prva činjenica:

Kur`an je objavljen visokim književnim stilom. Njemu u arapskom jeziku ne postoji ništa slično i sva belaga[1] za njim zaostaje. A književnost je iskazivanje određenog sadržaja, u odgovarajućoj situaciji, zadivljujućim jezičkim izrazom, bez manjkavosti ili viška u objašnjavanju. Taj veličanstveni stupanj književnog izražavanja se ogleda u nekoliko aspekata:

Prvi aspekt:

Rječitost arapskih pisaca i pjesnika se većinom ogleda u prizorima koje oni vide, kao što su: opis deve, konja, sluškinje, kralja, rata ili prepada. Njihova književnost se razvijala u toj sferi, jer je priroda većine ljudi tome težila. I kada se u stilu pisca ili pjesnika pojavi lijep jezički izraz, oni koji dolaze poslije njega ga, većinom, oponašaju, dorađujući neke njegove aspekte. Međutim, Časni Kur`an se ne ograničava na ove stvari, a u njemu se, i pored toga, nalazi književnost kakvu Arapi nisu sročili u svom govoru.

Drugi aspekt:

Književnost Arapa u raznovrsnim granama i temama preplavljuju laži, tako da je rečeno: "Najbolje pjesništvo je ono u kome ima najviše laži". Međutim, Kur`an je došao s vrhunskom književnošću koju u cijelosti prožima samo sušta istina i u kojoj uopšte ne postoji laž.

---

1) Govor lahak za izgovor, usklađen s pravilima jezika, čije su rečenice, izrazi i riječi na pravilan način međusobno ukomponovani, koji ima jasna značenja, i koji odgovara situaciji u kojoj je izrečen. Mi od sada taj govor prevodimo u naš jezik kao književni govor.

Treći aspekt:

Od čitave kaside[1], pjesniku se samo jedan ili dva stiha ubrajaju u vrhunsko književno ostvarenje, dok se ostatak ne ubraja u lijepi književni izraz, što nije slučaj sa Časnim Kur`anom. On je čitav na vrhuncu književnog izražavanja. Sva stvorenja pred takvim lijepim izrazom ostaju nemoćna. I onaj ko znalački isčita suru "Jusuf" i kazivanje o njemu (neka je mir na njega), ne skriva mu se, iako je duga, vrhunska ljepota njenog književnog stila.

Četvrti aspekt:

Kada pjesnik ili pisac ponovi sadržaj ili priču, njegov ponovljeni govor nije kao prvi, dok se kur`anski sadržaji, u kazivanjima o vjerovjesnicima ponavljaju, pri čemu su i prve i druge situcije; i propisi i božanski opisi, nadahnuti. U njemu se prepliću različiti sažeti jezički izrazi sa opširnim kazivanjima i skrivenost sa direktnim obraćanjem, ali su njegovi sadržaji i pored toga vrhunski lijepo sročeni i u njima se nazire savršena harmonija.

Peti aspekt:

Časni Kur`an sadrži naredbe i zabrane; obligatnost izvršavanja vjerskih obreda i zabrane nevaljalih i odvratnih djela; podsticanje na plemeniti moral i davanje prevage Onome nad Ovim svijetom. Sve je to iskazano prefinjenim književnim stilom, iako se zna da je sve to veoma teško sročiti na tako lijep način. Jer, ako se od vrsnog pisca ili rječitog pjesnika zatraži da, lijepim i prefinjenim književnim stilom koji sadrži divne alegorije i precizne metafore, napiše samo nekoliko pravnih i akaidskih[2] pitanja, jasno će do izražaja doći njegova nemoć.

Šesti aspekt:

Stil svakog pjesnika je dobar u jednoj oblasti, a slab u drugoj. A Časni Kur`an je savršeno sročen i povezan u svim situacijama: i kada bodri i kada zastrašuje; i kada prijeti i kada savjetuje, te u svim stanjima i oblastima, radilo se o prijetnji,

---

1) Pjesma.

2) Vjera, ubjeđenje.

savjetovanju ili bilo čemu drugom.

Evo nekoliko primjera:

Primjer bodrenja u riječima Uzvišenog:

"I niko ne zna kakve ih, kao nagrada za ono što su učinili, skrivene radosti čekaju"[1] (Es-Sedžda 17).

Primjer zastrašivanja u riječima Uzvišenog:

"... pa je svaki oholi inadžija nastradao, - pred njim će džehennem[2] biti - i on će biti pojen odvratnom kapljevinom, mučiće se da je proguta, ali je nikako neće moći proždrijeti i smrt će mu sa svih strana prilaziti, ali on neće umrijeti; njega će teška patnja čekati". (Ibrahim, 15-17).

Primjer prijetnje i prijekora u govoru Uzvišenog: **"I sve smo prema grijesima njihovim kaznili: na neke vjetar, pun pijeska, poslali, a neke strašnim glasom uništili; neke u zemlju utjerali, a neke potopili."** (El-'Ankebut; 40).

Primjer savjetovanja u riječima Uzvišenog:

"Zašto oni kaznu Našu požuruju?! Šta ti misliš, ako im Mi dopuštamo da godinama uživaju, i naposljetku ih snađe ono čime im se prijeti ..." (Eš-Šu'ara'; 204-207).

Primjer opisa u Allahovom govoru:

"Allah zna šta svaka žena nosi i koliko se materice stežu, a koliko šire; u Njega sve ima mjeru; On zna nevidljivi i vidljivi svijet ...". (Er-Ra'd, 8-9).

Sedmi aspekt:

Prelaz iz sadržaja u sadržaj i iz jedne priče u drugu, te objedinjavanje različitih stvari u govoru, umanjuju kvalitet rječitosti i jezičku ljepotu. A u Časnom Kur'anu je čest prelaz iz kazivanja u kazivanje, iz sadržaja u sadržaj. Pri tome govor sadrži naredbu, zabranu, obećanje, prijetnju, vjeru u jednog Al-

---

1) Kur'an se ne može prevesti, a da ne izgubi na kvalitetu, jer je on Allahov govor. Mi ovdje navodimo prijevode kur'anskih značenja, a to nije ono što je Allah objavio. Njegova vrijednost u oblasti belage se može sagledati samo na jeziku na kome je objavljen, tj. arapskom. Zato, neka čitaoc ne očekuje u prijevodu, koji je djelo čovjeka, ono što sadrži originalni Božiji govor.

2) Mjesto na budućem svijetu gdje će nevjernici, idolopoklonici vječno patiti. Kršć.: pakao.

laha, opis Njegovih svojstava, potvrdu vjerovjesničkih misija, podsticanje, zastrašivanje i navođenje primjera. I pored svega toga, veza između njegovih dijelova je savršena, a rječitost nedostižna i van domašaja Arapa, tako da su pred njim njihovi najrječitiji umovi ostali zapanjeni.

Osmi aspekt:

Sadržaj Časnog Kur`ana je lahak, a njegova značenja su mnogobrojna. Tako, na primjer, početak sure Sad govori o:
nevjernicima gdje se zastrašuju i gdje im se prijeti kaznama kojima su uništeni pređašnji narodi;
- njihovom neslaganju s Muhammedom a.s.;
- osporavanju njegove misije;
- začuđenosti onim s čime je on došao;
složnosti njihovog naroda u nevjerstvu;
pojavi zavidnosti u njihovom govoru;
- prijetnjama da će oni biti poniženi i na ovom i budućem svijetu;
- nevjerstvu iščezlih civilizacija i njihovom uništenju od strane Uzvišenog Allaha dž.š.,
prijetnji Kurejšijama i onima koji su kao oni, kaznama kakvima su oni raniji uništeni,
- Muhammedovoj (s.a.v.s.) strpljivosti na patnjama kojima je bio izložen i tješenju kazivanjima o ranijim vjerovjesnicima.

I sve navedeno je izrečeno jednostavnim i lahkim stilom koji objedinjuje mnoga značenja. Tako u riječima Uzvišenog Allaha u suri El-Bakara, 179.:

"U odmazdi vam je - opstanak ...", imamo lahak stil s mnogobrojnim značenjima. U njemu je velika književna vrijednost, a istovremeno sadrže i podudarnost (simetriju) između dva suprotna značenja: **"odmazda i opstanak"**, kao i neobičnost u prikazivanju ubistva (odmazde) koje uzrokuje prolaznost života njegovom zaštitom. Ove riječi su, u pokušaju dokidanja ubijanja, djelotvornije od svih ranije poznatih izjava Arapa, jer su to značenje izražavali na sljedeće načine: "Odmazda prema grupi znači opstanak za sve", "umnožite odmazdu da bi iščezlo ubijanje", "ubijanje je negacija ubijanja" Ovaj njihov posljednji govor je najjezgrovitiji i najljepši. Međutim, kur`anske riječi:

"U odmazdi vam je - opstanak ..." su stilski upečatljivije od njega u sljedećem:

1. Riječi Uzvišenog: **"U odmazdi vam je - opstanak ..."** su konciznije od svakog njihovog govora.

2. Njihove riječi: "ubijanje je negacija ubijanja", iziskuju da postojanje nečega bude uzrokom njegovog isčeznuća, što nije slučaj sa Časnim Kur`anom, jer je po njemu samo jedna vrsta ubijanja (kisas)[1] uzrok njihovog opstanka.

3. U njihovim najsažetijim i najljepšim riječima: "ubijanje je negacija ubijanja", postoji ponavljanje riječi "ubijanje", što nije slučaj sa Časnim Kur`anom.

4. Njihove najsažetije i najljepše riječi samo spriječavaju ubijanje, dok riječi Kur`ana pored spriječavanja ubijanja sadrže u sebi i negaciju ubijanja. Riječ "kisas" objedinjuje obadva značenja.

5. Njihove najsažetije i najljepše riječi ukazuju na traženo, tj. na "život" koji je samo posljedica nečega, tj. negaciju života čini potrebnom u osnovi, a život samo njenom posljedicom. Časni Kur`an stavlja akcenat na ono što je u osnovi traženo, tj. neubijanje je posljedica iz koje proizilazi opstanak života što se, opet, traži u osnovi.

6. I nepravedno ubijanje je ubijanje, iako ono nije negacija ubijanja i ne iziskuje da se ubije samo ubica, za razliku od Časnog Kur`ana koji ne dopušta nepravedno ubijanje i dokida ubijanje traženjem da se ubije (kisasom) samo ubica. Njihov govor je, prema tome, isprazan, a govor Časnog Kur`ana ispravan u svakom pogledu.

Deveti aspekt:

"Energičnost i prijatnost" su dva oprečna svojstva i njihovo navođenje u svim dijelovima dugog govora je strano i neuobičajeno kod rječitih književnika. A njihovo ponavljanje u svim dijelovima Časnog Kur`ana je dokaz njegove savršene i neuo-

---

1) Kisas: Kazna koju je Uzvišeni Allah propisao za određena zlodjela, kao što su npr. namjerno nepravedno ubistvo čovjeka i presijecanje puteva radi pljačke putnika. Ta kazna je u islamskom šeriatu odsijecanje glave sabljom, a u prethodno pomenutom ajetu je preveden kao "odmazda".

bičajene književne i stilske vrijednosti.

Deseti aspekt:

Časni Kur`an sadrži sve oblike lijepih književnih izraza: razne vrste potvrđivanja, poređenja, opisivanja, metafora, zatim lijep način dokazivanja navođenjem prividnog uzroka koji sadrži duhovitu misao, lijep završetak misli, lijepo prekidanje misli, lijepo povezivanje misli, razdvajanje i spajanje na odgovarajućim mjestima, odsutstvo nepravilnog, usamljenog i neskladnog govora koji je daleko od upotrebe u jeziku, kao i razne druge načine književnog izraza. Najveći arapski književnici i retoričari su se dokazali samo u jednom ili dva pomenuta načina književnog izraza i ako bi se okušali u nekom drugom načinu jezičkog izražavanja, to im ne bi pošlo za rukom i došla bi do izražaja njihova nesposobnost. Časni Kur`an, međutim, sadrži sve navedene grane književnosti.

Deset nabrojanih aspekata dokazuju da je Časni Kur`an na najvišem stupnju neuobičajenog književnog izraza s kakvim ljudi ne mogu doći, i onaj ko poznaje jezik Arapa i prefinjene tajne njegove književnosti, on poznaje i čudesnost Časnog Kur`ana.

Druga činjenica:

Sastav Kur'ana je čudesan. Počeci njegovog kazivanja, njegovi presjeci i završne riječi su satkane neobičnim stilom, a uz to sadrži i precizna pojašnjenja, bit spoznaje, ljepotu izraza, finoću aludiranja, tečnost konstrukcije i ispravnost redanja, čime su zbunjeni umovi i najrječtijih Arapa. U toj osobenosti se krije velika mudrost, jer neobjektivnom prkosniku nije ostavljena sumnja da je Kur`an ukraden (prepisan), ta ovaj govor se razlikuje od njihovog govora i nadmašuje ga, iako književnik, posmatrač ili prozista ulaže veliki trud u pomenutim mjestima, zbog kojih većinom zadobiva pohvale ili kritike. I svakom istaknutom pjesniku se ubraja u grešku ako nije na lijep način kazao odlomak ili ako je taj odlomak ukrao od drugoga.

Arapski prvaci, i pored savršenog poznavanja tajni oratorstva i neprijateljskog odnosa prema Islamu, u stilu Kur`ana i njegovom sastavu nisu pronašli manjkavost niti su njegovu

književnu vrijednost uspjeli umanjiti. Naprotiv, oni su priznali da to nisu riječi običnog govornika niti pjesma pjesnika, te su ga, zapanjeni njegovom književnom vrijednošću i ljepotom izraza, jedanput opisali kao čaroliju, a drugi put kao izmišljotinu naroda drevnih. Uzvišeni Allah nam otkriva njihove riječi u suri Fussilet, 26:

"Ne slušajte ovaj Kur`an, nego pravite buku da biste ga nadvikali!"

A ovako postupa onaj ko je ostao bez teksta i ko je zapanjen. Ovom začuđujućom osobenošću se potvrđuje da je Kur`an čudo (mu'džiza) na polju književnosti, jezičkog izraza i ljepote stila.

Arapski književnici i govornici su bili mnogobrojni i poznati po velikom domoljublju, džahilijetskom[1] fanatizmu, požrtvovanosti u natjecanjima, hvalisavosti i zaštiti plemenskog porijekla. Pa kako shvatiti njihovo odustajanje od jednostavne stvari, donošenja teksta koji nije duži od najkraće kur'anske sure, a izabiranje težeg, borbe i žrtvovanja života i imetaka, dok ih Poslanik (s.a.v.s.) kori i upućuje im izazov poput onog u suri El-Bekara, 23-24:

"A ako sumnjate u ono što objavljujemo robu Svome, načinite vi jednu suru sličnu objavljenim njemu, a pozovite i božanstva vaša, osim Allaha, ako istinu govorite. Pa ako ne učinite, a nećete učiniti, onda se čuvajte vatre za nevjernike pripremljene ...".

Sličan poziv se ponavlja i u suri Junus, 38:

"... Reci: `Pa, dajte vi jednu suru kao što je njemu objavljena, i koga god hoćete, od onih u koje mimo Allaha vjerujete, u pomoć pozovite, ako istinu govorite`."

Sličan zahtjev se opetuje i u suri El-Isra, 88:

"Reci: `Kada bi se svi ljudi i džinovi udružili da sačine jedan ovakav Kur`an, oni, kao što je on, ne bi sačinili, pa makar jedni drugima pomagali`."

Da su Arapi vjerovali da je Muhammed (s.a.v.s.) u pisanju

1) Nepoznavanje pravog puta, poricanje Boga i srljanje u griješenju.

Časnoga Kur`ana tražio pomoć od drugih, to su, suprostavljajući mu se, mogli uraditi i oni, jer su mu bili slični u poznavanju jezika i mogućnosti traženja pomoći od drugih. Pošto to nisu uradili, nego su se odlučili na rat i oružanu borbu protiv njega umjesto borbe jezikom - to je dokaz njihovog priznanja književne vrijednosti Kur`ana i njihove nesposobni da mu se suprostave. Vrhunac toga je njihovo podvajanje na one koji vjeruju da je - Muhammedu (s.a.v.s.) - Kur`an objavljen od strane njegovog Gospodara i prkosnika koji su zbunjeni njegovom izvanrednim književnom vrijednošću. Ovo potvrđuju vijesti koje prenosi Velid bin El-Mugira[1], 'Utbe ibn Ar-Rabia` i ostali.

Treća činjenica:

Kur`an sadrži vijesti o događajima koji će se desiti u budućnosti, a koji su se dogodili upravo onako kako su najavljeni, u što spadaju:

1. Riječi Uzvišenog u suri El-Feth, 27:

"... sigurno ćete u Časni hram ući bezbijedni - a ako Allah bude htio -, neki obrezanih glava, a neki podrezanih kosa, bez straha"[2], su se potpuno obistinile.

1) El-Velid ibn El-Mugire,: (530-622), u predislamsko doba je bio sudija, i jedan od najuglednijih Kurejšija. Nije konzumirao alkohol. Kada se pojavio Islam on je bio u dubokoj starosti. Protiv Islama se borio svom snagom. Kada je čuo Allahove riječi (sura En-Nahl, 95.), izrazio se pohvalno o Kur'anu, opisujući njegove ljepote, da bi, nakon što ga je ukorio Ebu Džehl, govoreći da je to djelo pjesnika, rekao: "Ne, Bogami, niko od vas ne zna bolje pjesništvo od mene" Zatim je sabrao mušrike kako bi, pred hadždž, ujedinio njihovo mišljenje po tom pitanju. Predložili su da Muhammeda (s.a.v.s.) nazovu isposnikom, ludakom, vračem, pjesnikom. On je sve te prijedloge osporio, govoreći da su neosnovani. Upitali su ga, a šta da, onda, kažemo? Rekao je da je najbolje da kažu da je vrač koji pravi razdor među ljudima. Potom su dočekivali ljude na ulazu u Meku i upozoravali ih na opasnost od vrača koji se pojavio u Meki. Dakle, El-Velid (neka je proklet) je znao istinu, ali je nije htio prihvatiti. Zbog njega je Allah objavio ajete (11-30), sure El-Medesir), kojima mu se prijeti žestokom kaznom.

1) El-Feth, 27: Poslaniku (s.a.v.s.) je u snu pokazano da će u miru ući u Meku i obilaziti oko Kjabe, pa je taj san ispričao ashabima (r.a.), što ih je silno oveselilo. Iste te godine Poslanik (s.a.v.s.) kreće sa ashabima (r.a.) ka Meki. Zastali su na Hudejbiji, gdje je Poslanik (s.a.v.s.) (u zul ka'detu, šeste hidžretske godine) sklopio ugovor s Kurejšijama, prema kome ne mogu te godine ući u Meku. Obrijao je glavu i zaklao kurban. Dvoličnjaci su to isko

2. Riječi Uzvišenog u suri An-Nur, 55:

"Allah obećava da će one među vama koji budu vjerovali i dobra djela činili sigurno namjesnicima na Zemlji postaviti, kao što je postavio namjesnicima one prije njih, i da će im zacijelo vjeru njihovu učvrstiti, onu koju im On želi, i da će im sigurno strah bezbjednošću zamijeniti; oni će se samo Meni klanjati, i neće Meni druge ravnim smatrati...".

Uzvišeni Allah je Svoje obećanje ispunio. Učvrstio je vjeru muslimana još za života Poslanika (s.a.v.s.). Njena stabilnost se povećala u vrijeme Ebu Bekra Es-Sidika[1] (r.a.)[2], zatim u vrijeme 'Umera ibn El-Hattaba (r.a.) putem velikih osvajačkih pohoda. Učvršćivanje te vjere se nastavilo u vrijeme 'Usmana Zun-Nurejn[3] (r.a.), kada muslimani osvajaju zemlje i na istoku i

=ristili, pitajući jedni druge: "Gdje je Muhammedovo obećanje?" I kao odgovor na ta sumnjičenja, Allah dž.š. objavljuje ovaj ajet u kojim potvrđuje da će obećanje biti ispunjeno. Naravno, Poslanik (s.a.v.s.) im nije obećao da će te godine ući u Meku. Poslanik (s.a.v.s.) je taj sporazum iskoristio u pozivanju plemena i susjednih državnika u Islam. A sljedeće godine obavlja umru, da bi, godinu dana nakon toga, tj. 8. g.h., kada Kurejšije krše sporazum, ušao s ashabima (r.a.), kao pobjednik u Meku, i to upravo onako kako mu je obećano.

1) Es-Siddik znači iskreni, a ovaj nadimak mu je dao Allahov Poslanik (s.a.v.s.) nakon mi'radža, kada su ga dvoličnjaci, s podsmijehom, pitali je li čuo da Muhammed priča kako je u jednoj noći prešao iz Meke u Kuds (Palestinu), zatim prošao sva nebesa i vidio Džennet i Džehennem. Upitao ih je: "Da li je to rekao Muhammed (s.a.v.s.)? Nakon što su to potvrdili, rekao je: "Svjedočim da Muhammed (s.a.v.s.) govori samo istinu". Kada je to čuo Poslanik (s.a.v.s.) prozvao ga je "Es-siddik", tj iskreni i onaj koji potvrđuje istinu.

2) (r.a.) je skraćenica arapskih riječi koje se izgovaraju pri spomenu nekog od ashaba, a one ako se radi o jednom ashabu glase: "Radijellahu 'anhu", ako se radi o dva ashaba: "Radijellahu anhuma", ako se radi o više ashaba: "Radijellahu 'anhum", a ako se radi o jednoj sahabijki: "Radijellahu 'anha" ako se radi o više sahabijki: "Radijellahu 'anhunne". Te riječi u prevodu znače: "Allah je s njime (njima) zadovoljan". Zbog veličanstvene uloge koju su odigrali u historiji, i emaneta koji su nam prenijeli treba te riječi uvijek izgovarati pri njihovom spomenu.

3) Zun-Nurejn je nadimak 'Usmana r.a., a ima značenje "vlasnik dva svjetla", a prozvan je tako zbog toga što su za njim bile udate dvije Poslanikove (s.a.v.s.) kćerke, prvo Rukajja r.a., a poslije njene smrti Ummu Kulsum r.a..

na zapadu. I nije protekla ni četvrtina stoljeća nakon smrti Poslanika (s.a.v.s.), a Allahova vjera je pobijedila sve ostale vjere, a muslimani su se klanjali Allahu, sigurni i svakog straha lišeni.

3. Riječi Uzvišenog u suri El-Fath, 16:

"**Bićete pozvani da se borite protiv naroda veoma hrabrog i moćnog, sve dok se ne pokori**", su se, takođe, obistinile.

4. Allahove riječi u suri En-Nasr, 1-2:

"**Kada Allahova pomoć i pobjeda dođu, i vidiš ljude kako u skupinama u Allahovu vjeru ulaze**", su se, takođe, obistinile onako kako su i najavljene, kada je, osme godine po hidžretu oslobođena časna Meka, ljudi su u Allahovu vjeru ulazili u skupinama.

5. Allahovo obećanje Poslaniku (s.a.v.s.) u suri El-Maide, 67:

"**... a Allah će te od ljudi štititi**", se ostvarilo i pored mnoštva onih koji su mu htjeli nauditi. Uzvišeni Allah ga je, sve do njegovog preselenja s ovog svijeta štitio od ljudi.

6. U tom kontekstu su i Allahove riječi u suri Er-Rum, 2-6:

"**(2) Bizantinci su pobijeđeni. (3) u susjednoj zemlji, ali oni će, poslije poraza svoga, sigurno pobijediti. (4) za nekoliko godina - prije ili poslije, Allahova je odluka i tada će se vjernici radovati[1] (5) Allahovoj pomoći, - On pomaže kome hoće, On je Silan i Samilostan -, (6) obećanje je Allahovo, a Allah će obećanje Svoje ispuniti, ali većina ljudi ne zna.**"

---

1) Perzijanci su pobijedili Rimljane u Arapima najbližim predjelima, tj. u predjelima Šama (između Palestine i Jordana). Vojska perzijskog kralja Sabura je prisilila bizantiskog kralja Herkula da potraži utočište u Kostantinopolisu (današnjem Istambolu), gdje je bio dugo pod opsadom. I tada, nakon tog poraza, 622. godine, Allah dž.š. objavljuje Muhmammedu (s.a.v.s.) ovaj ajet u kome obećaje pobjedu Bizantincima nad Perzijancima, i to u roku od 3-9 godina. A Allah svoje obećanje uvijek ispunjava. I, 627. g. Herkul dobiva veliku bitku protiv Perzijanaca u Ninivi, na obali rijeke Tigris, čime razbija obruč koji ih je stezao, a 628. g. biva ubijen perzijski kralj Kisra. Te dvije zemlje su u to vrijeme bile najveće svjetske sile. Perzija na istoku, Bizantija

Allahovo obećanje se ispunilo. Rimljani su, sedam godina nakon vlastitog poraza, porazili Perzijance.

7. Pogledaj, zatim, 9. ajet sure El-Hidžr:

"Mi, uistinu, Kur'an objavljujemo i zaista ćemo Mi nad njim bdjeti!" Tj. Uzvišeni Allah ga čuva od iskrivljivanja, dodavanja i umanjivanja. To se, danas, jasno očituje. I neka je hvala Allahu na toj blagodati.

Sličan mu je i 42. ajet sure Fussilet:

"Laž joj je strana, bilo s koje strane, ona je Objava od Mudrog i hvale Dostojnoga"[1].

8. U to ulaze i Allahove riječi u suri El-Bekara 94-95 koje se odnose na jevreje:

"(94) Reci: Ako je u Allaha džennet[2] **osiguran samo za vas, a ne i za ostali svijet, onda vi smrt zaželite, ako istinu govorite. (95) A neće je nikada zaželiti zbog onoga što čine! A Allah dobro zna nevjernike."**

Slične riječi se nalaze i u suri El-Džumua':

"(6) Reci: O Jevreji, ako tvrdite da ste vi od svih ljudi jedini Allahovi miljenici, onda smrt poželite. (7) A zbog onoga što ruke njihove čine, neće je nikada poželjeti, Allah dobro zna nevjernike".

Jevreji su, u to nema sumnje, bili najžešći neprijatelji Allahovog Poslanika (s.a.v.s.) i njegovi najveći poricatelji, ali ni jednog od tih poricatelja njegovo poricanje nije potaklo da kaže da želi smrt.

---

na zapadu, i ko je, osim Sveznanog Allaha mogao sa sigurnošću znati da će poraženi Bizantinci pobijediti Perzijance!? (Et-Tefsirul Munir, od Zuhajlija). Tada će se veseliti muslimani: Perzijanci su bili medžusije (vatropoklonici), a Bizantinci kršćani, te su muslimani priželjkivali pobjedu onih koji su im bili bliži u vjeri. A sljedbenik Knjige je muslimanu uvijek bliži nego idolopoklonik. (Et-tefsirul Munir, tom 23-24., str.: 49.).

1) Čist je od svih manjkavosti i niko ne može umanjiti njegovu vrijednost, ukaljati njegovu čistotu, niti može doći s njemu sličnim. (Et-Tefsirul Munir, tom 23-24., str. 241.).

2) Mjesto na budućem svijetu gdje će dobri muslimani vječno uživati. Kršć.: raj.

9. U to ulaze i riječi Uzvišenog iz sure El-Bakara:

"(23) A ako sumnjate u ono što objavljujemo robu Svome, načinite vi jednu suru sličnu objavljenim njemu, a pozovite i božanstva vaša, osim Allaha, ako istinu govorite. (24) Pa ako ne učinite, a nećete učiniti, onda se čuvajte vatre za nevjernike pripremljene, čije će gorivo biti ljudi i kamenje." I obećanje se ispunilo.

Od vremena Allahovog Poslanika (s.a.v.s.), kada su arapski idolopoklonici bili revnosni u pokušaju rušenja njegove misije pa do danas, usprkos mnogobrojnim izazovima, niko nije napisao nešto slično Kur'anu. I ne samo to, već nije mogao donijeti ni najkraći tekst sličan kur'anskoj suri.

Prethodne vijesti, kao i njima slične koje nalazimo u Časnome Kur'anu, jasno ukazuju da je On govor Uzvišenog Allaha, jer zakon Allahov se sprovodi, i kada bi onaj ko tvrdi da je vjerovjesnik slagao na Allaha, ta njegova vijest se, na posljetku, ne bi pokazala istinitom. Naprotiv. Allah bi je razotkrio i objelodanio ljudima.

Četvrta činjenica:

Časni Kur'an donosi vijesti o uništenim drevnim civilizacijama. A poznato je da Muhammed (s.a.v.s.) nije znao ni čitati niti pisati, nije s učenjacima radio u školama, odrastao je u narodu koji obožava idole, ne zna pisati, ne vlada ni jednom naukom, a on sam nije nikada izašao van tog naroda kako bi od drugih učio. Međutim, Časni Kur'an se pored toga razlikuje od ranije objavljenih knjiga u objašnjavanju nekih kazivanja i stanja. Ta razlika je namjerna, jer treba obznaniti istinu koju su iskrivili sljedbenici ranijih knjiga koji su zagubili njihove originale. Knjige koje oni posjeduju nemaju cjelovit lanac prenosilaca, niti svojstvo objave i nadahnuća. U suri En-Neml Uzvišeni kaže:

"(76) Ovaj Kur'an sinovima Israilovim kazuje najviše o onome u čemu se oni razilaze".

Peta činjenica:

Kur'an je razotkrivao planove dvoličnjaka kada su u taj-

nosti spletkarili. Uzvišeni Allah je o svemu podrobno obavještavao Svoga Poslanika. U svemu tome su nalazili samo suštu istinu. Kur'anska kazivanja o sebi nisu mogli osporiti. Isti je slučaj i s razotkrivanjem skrivenih jevrejskih osjećanja i situacija kroz koje su prolazili.

Šesta činjenica:

U Časnom Kur'anu se, djelomično ili cjelovito, navode naučne činjenice o kojima Arapi i Muhammed (s.a.v.s.) nisu ništa znali. U njemu su nauke o zakonima, ukazivanja na puteve koji vode ka razumskim dokazima, odgovori zalutalima, životopisi, savjeti, mudrosti, pouke, kazivanja o budućem svijetu i lijepi propisi o ponašanju. Iz Časnog Kur'ana proističu mnoge nauke od kojih su najvažnije: nauka o ideologijama i vjerama, nauka o šeriatskim znanjima i propisima i znanje o moralu i ponašanju.

Sedma činjenica:

Činjenica je da je Kur'an, iako velik i prožet mnogim znanostima, čist od protivriječnosti i međusobnih oprečnosti, a da je ovaj Kur'an djelo nekog drugog mimo Allaha, u njemu bi se, bez sumnje, našle kontradiktornosti, jer velika knjiga od toga nije pošteđena. Pošto u njemu ne postoji ni najmanja protivriječnost, jasno i bez sumnje znamo da je on djelo Uzvišenog Allaha, kao što se navodi u suri An-Nisa:

"(82) A zašto oni ne razmisle o Kur'anu? Da je on od nekog drugog, a ne od Allaha, sigurno bi u njemu našli mnoge protivriječnosti".

Na ovih sedam stvari ukazuju riječi Uzvišenog u suri El-Furkan:

"(6) ... Objavljuje ih Onaj kome su poznate tajne nebesa i Zemlje ..."

Njegova književna vrijednost, zapanjujući stil, kazivanje o tajanstvenom svijetu, obuhvatanje raznih znanosti i čistota od protivriječja i oprečnosti, iako je obimna knjiga, ne može biti ništa drugo do objava Onoga čijem znanju ne promiče ni jedan atom na nebesima i Zemlji.

Osma činjenica:

Časni Kur'an je trajno čudo koje se isčitava u svim krajevima svijeta, jer se Allah obavezeo da će ga sačuvati, za razliku od nadnaravnih djela ranijih vjerovjesnika koja su bila privremena i djelotvorna tokom njihovog života, a nestajala sa njihovom smrću. Nadnaravnost Časnog Kur'ana je trajna, i vrijednost joj je neumanjena od njegovog objavljivanja do današnjeg dana. Njegovi dokazi i danas plijene i osvajaju, a njegovo osporavanje je apsurd. Svijet je prepun prkosnika, bezbožnika i protivnika u svim sektama i vjerama, ali svi oni su nemoćni da donesu tekst ravan najkraćoj suri Časnoga Kur'ana. I ovo nadnaravno čudo će, ako Bog da, ostati trajno dok postoji ovaj svijet i ljudi na njemu.

Deveta činjenica:

Čitalac i slušatelj Kur'ana ne osjećaju dosadu. Naprotiv, svako njegovo novo isčitavanje uvećava ljubav prema njemu, za razliku od svih drugih govora koji, ma kako književno sročeni, zamaraju sluh i njihovo višekratno čitanje postaje dosadno i prirodi čovjeka odvratno, za razliku od Časnog Kur'ana čija se veličanstvenost neprestano pokazuje, a strahopoštovanje prati srca njegovih slušaoca. I ova veličanstvenost i strahopoštovanje plijene srca i onih koji ne znaju njegova značenja i tumačenja, pa čak i onih koji ne poznaju arapski jezik.

Deseta činjenica:

Tekst Časnog Kur'ana se pamti s velikom lahkoćom, kao što to Uzvišeni potvrđuje u 17. 22. 32. i 40. ajetu sure El-Kamer:

"A Mi smo Kur'an učinili dostupnim za pamćenje"[1].

Čak i mala djeca, Časni Kur'an nauče napamet, u vrlo kratkom vremenskom periodu. Hafiza[2] Časnog Kur'ana ima tako mnogo u svim krajevima svijeta, da se, iz njihovog pamćenja

1) Rahmetli Korkut je ovaj ajet preveo ovako: "A Mi smo Kur'an učinili dostupnim za pouku"

2) Hafiz je osoba koja je naučila napamet cio Kur'an i nastoji po njemu živjeti.

može napisati cio Kur'an bez greške i to ne samo bez greške u riječima, nego i u vokalima. Istovremeno, u čitavom kršćanskom svijetu ne postoji ni jedna osoba koja zna napamet Indžil, a da ne govorimo o knjigama Dva zavjeta. Ta blagodat je, očito, data samo Muhammedovom (s.a.v.s.) ummetu i njima objavljenoj knjizi, Časnom Kur'anu.

Tri pitanja i odgovori na njih

Prvo pitanje: Zašto se mu'džiza vjerovjesnika Muhammeda (s.a.v.s.) očituje u književnosti?

Odgovor: Dio mu'džiza se, u svim vremenima, događao u onome što kruniše to vrijeme, tj. u onome u čemu su ljudi dostigli vrhunac, stavši na krajnju granicu do koje čovjek može dostići. I kada nešto vide van te granice, znali bi da je to od Boga. I kada su, npr. faraonovi vračevi u vrijeme Musa a.s. vidjeli pretvaranje njegovog štapa u zmiju koja guta njihove čarolije, znali su da to nije vještački načinjena čarolija, već nešto što izlazi izvan tih okvira. Shvatili su da se radi o Allahovoj, Musau datoj mu'džizi, te su povjerovali u nju i u onoga ko šalje Musaa a.s.

U vrijeme Isa a.s. je bila razvijena medicina, te su ljudi vidjevši oživljavanje mrtvog, izlječenje gubavca i od rođenja slijepog, znali da to nije stvar medicine, nego mu'džiza koju Allah daje Isau, ne bi li povjerovali u njegovo poslanstvo i slijedili ga.

U vrijeme Muhammeda (s.a.v.s.) je književnost bila na vrhuncu svoga uspona. Ona je sa svoja dva ogranka, pjesništvom i prozom, predstavljala njihov ponos. I kada je Muhammed (s.a.v.s.) došao s Kur'anom pred kojim su nemoćno stajali svi pjesnici i književnici, odmah su shvatili da je to Allahovo djelo i da je onaj ko u njeg ne povjeruje prkosnik i ohol.

Drugo pitanje: U čemu se krije mudrost postupnog i sukcesivnog objavljivanja Kur'ana, a ne njegovog cjelovitog objavljivanja u jednoj situaciji?

Odgovor: U postupnom objavljivanju Kur'ana se kriju mnoge mudrosti, od kojih su:

1. Vjerovjesnik (s.a.v.s.) je poslan narodu koji ne zna čitati

i pisati i da im je Kur'an objavljen najedanput, bilo bi im ga veoma teško pamtiti napamet i sprovesti u djelo. Možda bi se prema njemu nemarno ponašali. Zato je njegovo postupno objavljivanje bilo prikladnije, te su ga ashabi lakše i postupno učili, podučavali i bilježili, a tradicija njegovog pamćenja napamet je nastavila živjeti u njegovom umetu.

2. Mnogi kur'anski ajeti su objavljeni povodom određenih događaja ili kao rješenje nekih problema ili kao odgovor na postavljeno pitanje ili, pak, kao objašnjenje propisa. A da je Kur'an objavljen najedanput, to se ne bi dogodilo. Tako je njegovo postupno objavljivanje, vezano uz stvarne događaje, ostavljalo daleko dublji trag u dušama, a time je i njihov željeni efekat jasnije ostvarivan.

3. Da je Uzvišeni Allah objavio Knjigu najedanput, odmah bi na pleća vjernika pala i sva vjerska zaduženja (svi praktični šeriatski propisi). Bilo bi im veoma teško sprovesti ih u djelo, a naročito zbog derogirajućih i derogiranih ajeta. Međutim, pošto je Kur'an sišao postupno i zaduženja su dolazila postupno, te ih je bilo lakše podnositi.

4. Objavljivanje Kur'ana povremeno omogućuje Poslaniku (s.a.v.s.) da, s vremena na vrijeme, vidi Džibrila a.s.[1], što ga učvršćuje u izvršenju misije i strpljivosti na nasilju koje mu čini njegov narod.

5. Postupno objavljivanje Časnog Kur'ana je jasnije ukazivalo na njihovu nemoć koja je kulminirala kada nisu bili u stanju doći ni s jednim, njemu sličnim odlomkom. Poslanik (s.a.v.s.) ih je u tome izazivao od samog početka, i kao da im je taj izazov upućivao svakim novim odlomkom Kur'ana, i kada su se u negiranju dijela Kur'ana pokazali nemoćnim, ta nemoć je postala očitija i veća pred čitavim Kur'anom. To je bio jasan dokaz da su oni, potpuno i u svakom pogledu, nesposobni da se suprostave Kur'anu i donesu nešto njemu slično.

1) Džibril ili Džebrail a.s., plemeniti melek koji je bio zadužen dostavljanjem Allahovih objava poslanicima. Kršć.: Sveti Duh (Gabriel, Mihael Arkanđeo). Kršćani vjeruju da je on predsjednik anđela i njihov vojskovođa.

Treće pitanje: Zašto se teme poput vjere u jednog jedinog Boga, prizora Sudnjeg dana i kazivanja o vjerovjesnicima ponavljaju na više mjesta?

Odgovor: Postoji nekoliko razloga za ponavljanje u Kur'anu:

1. Ponavljanje potvrđuje željeno značenje.

2. Veličanstvenost Časnog Kur'ana u književnom i jezičkom pogledu, tj. u oblasti u kojoj ih on poziva da ga pokušaju nadmašti, se jasnije ocrtava u kazivanjima koja se, mnogo puta, ponavljaju u raznovrsnim, skraćenim ili opširnim, jezičkim izrazima u kojima je očuvan njegov čudesan stil. Treba li, dakle, bolji dokaz da Kur'an nije ljudsko djelo? Književnici znaju da je to van ljudske moći.

3. Protivnici Poslanika (s.a.v.s.) su mu mogli reći: "Jasne književne izraze koji odgovaraju ovoj priči si već upotrijebio i na tom mjestu ne odgovaraju drugi". Ili, mogli su mu reći: "Svaki pisac ima vlastiti stil u pisanju i stil jednoga ne odgovara drugome. Neki od njih su vješti u opširnom pisanju, a drugi u konciznom, i slabost u jednoj vrsti ne znači i slabost uopšteno" Ili su, pak, mogli reći: "Krug visokog književnog stila u razgovijetnom predočavanju priče je ograničen i ono s čime si ti došao je sretna podudarnost." Međutim, njihovo ponavljanje u skraćenim i opširnim verzijama isključuje sve njihove prigovore.

4. Vjerovjesniku (s.a.v.s.) je bilo veoma teško podnositi nasilje od svog naroda, kao što to Uzvišeni ističe u suri El-Hidžr:

"**(97) Mi dobro znamo da ti je teško u duši zbog onoga što oni govore.**" Zato mu Allah, da bi učvrstio njegovo srce, priča o sličnim situacijama kroz koje su prošli raniji vjerovjesnicima, te u suri Hud veli:

"**(120) A sve ove vijesti koje ti o pojedinim događajima o poslanicima kazujemo zato su da njima srce tvoje učvrstimo. I u ovima došla ti je prava istina, i pouka, i vjernicima opomena.**"

5. Narodi su prihvatali Islam, muslimani podnosili zlostavljanja od nevjernika, a Uzvišeni Allah je, za svaku situaciju, od tih kazivanja objavljivao ono što odgovara, jer stanje prethodnika je pouka kasnijim naraštajima ili upozorenje nevjernicima. Tako se kazivanjem, jedan put, želi ukazati na događaje, da bi njeno navođenje, drugi put imalo druge ciljeve.

Misionari kršćanstva u ovom kontekstu navode dva tobožnja dokaza protiv Časnog Kur'ana:

Njihov prvi tobožnji dokaz:

"Ne slažemo se da je kur'anski izraz krajnji, nedostižni stilski domet, a kada bismo to i prihvatili bio bi to opet nepotpun dokaz njegove nadnaravnosti, jer je to uočljivo i jasno samo onome ko savršeno dobro poznaje arapski jezik. S druge strane to bi značilo da bi i sve ostale, visokim stilom napisane knjige na ostalim jezicima: grčkom, latinskom i drugim, morale biti od Boga. I moguće je da one udovoljavaju zabludjelim zahtjevima i pokvarenim sadržajima, a da ipak budu sročene krajnje rječitim stilom."

Odgovor:

Nepriznavanje vrhunskog kur'anskog stila jeste samo oholo protivljenje, kao što je objašnjeno u prvom i drugom dijelu prethodnog poglavlja.

Njihove riječi: "to ne može biti jasno nikome osim vrsnom poznavaocu arapskog jezika" su istina. Međutim, njegova mu'džiza se krije u nesposobnosti najrječitijih pisaca i pjesnika pred njim. Njihova nemoć je očita i ne samo da mu se nisu opirali, nego su svoju nesposobnost i priznali. Svima koji govore ovaj jezik je to jasno samo po sebi, a učenjaci su to saznali izučavajući i upoznavajući jezičke znanosti i načine govora. Običnom narodu je dovoljno priznanje učenjaka i najrječitijih govornika da su nemoćni suprostaviti se Kur'anu i to je i njima dovoljan dokaz, jer ako su učenjaci nemoćni, posigurno su nemoćni i ostali. Nearpskim narodima je dovoljno priznanje

nemoći u suprostavljanju Kur'anu od strane Arapa, jer je on objavljen na njihovom jeziku. I to njihovo priznanje im je dovoljan dokaz. Ali i u tim nearapskim narodima, takođe, ima i dobrih poznavaoca arapskog jezika i islamskih znanosti, te njihovo svjedočenje o visokom kur'anskom stilu i njegovom božanskom izvoru je dovoljan dokaz ostalim ljudima iz njihovih sredina. Onome ko poznaje arapski jezik i prefinjene finese njegovog visokog stila je poznata mu'džiza Kur'ana i njegov veličanstveni stil kojim je objavljen. Ovim je jasno potvrđeno da je stil Časnog Kur'ana neoboriva mu'džiza, i savršen, a ne manjkav dokaz, kao što to oni žele prikazati.

Zatim, sljedbenici Islama ne tvrde da se mu'džiza Časnog Kur'ana krije samo u njegovom visokom stilu, nego kažu: "Visoki stil Časnog Kur'ana je samo jedan od mnogobrojnih i nepobitnih dokaza da je Kur'an govor Uzvišenog Allaha i ova mu'džiza je očigledna kao što je očigledna i nemoć njegovih protivnika od vremena Muhammeda (s.a.v.s.) do danas"

Njihove riječi: "... i sve ostale, visokim stilom napisane knjige na drugim jezicima ... bi morale biti od Boga", su neprihvatljive, jer nije utvrđen vrhunski stil na svim, (u prvom i drugom dijelu prethodnog poglavlja) pomenutim oblicima, kao ni zato što njihovi autori nisu za njih tvrdili da su mu'džize, niti da njima slični autori ne mogu napisati slične knjige.

Kako svećenici mogu istupiti s takvim tvrdnjama kada oni u stranim jezicima ne prave razliku između muškog i ženskog roda, jednine, dvojine i množine, nominativa, akuzativa i genitiva, a da i ne govorimo o njihovoj (ne)sposobnosti razlučivanja književnijeg od književnog. To jasno potvrđuje primjer pape Erbanijusa (VIII) koji naređuje nadbiskupu Sirije Sirkisu El-Haruniju da okupi veliki broj svećenika, kaluđera, učenjaka i eksperata za jevrejski, arapski i grčki jezik, radi ispravke arapskog prevoda Biblije koji je bio prepun grešaka. Skup je, 1625. g., uložio ogroman trud na tom projektu, ali je, i pored toga u njemu ostalo veoma mnogo grešaka, te su, u predgovoru djela bili prinuđeni ispričati se za neke pogreške.

Neki odlomci se nisu uklapali u pravila jezika, ili su mu bili sušta suprotnost. Tako se npr: riječ muškog roda našla na mjestu riječi ženskog roda, jednina na mjestu množine, vokal nominativa u imenu u kome treba staviti vokalni znak akuzativa ili genitiva ili, pak, nominativni znak kod skraćenog glagolskog oblika. U izvinjenju su rekli: "Sveti Duh, prostranu božansku riječ, nije želio omeđiti uskim jezičkim barijerama i pravilima koja on propisuje. On nam tajne nebeske predočava bez osvrtanja na rječitost i jasno jezičko izražavanje".

Njihove riječi: "I bezvrijedni zahtjevi i prljavi sadržaji se mogu iskazati jasnim i vrhunskim jezičkim stilom" se ne mogu primijeniti na Časni Kur'an, jer se u njemu, od početka do kraja, nalaze samo veličanstveni i plemeniti zahtjevi i sadržaji vrijedni svake pohvale, poput:

1. Navođenja opisa Allahovog savršenstva i negiranja nesavršenih osobina koje Mu se pripisuju, kao što je umor, neznanje, nasilje i sl.

2. Poziv vjeri u jednog jedinog Boga i upozorenje da se čuva od idolatrije i svih vrsta nevjerstva u koje spada i trojstvo.

3. Pominjanje vjerovjesnika i njihovih opisa; isticanje da su oni čisti od idolatrije, nevjerstva i ostalih grijeha; pohvalno izražavanje vjernika o njima i grdnja njihovih neprijatelja; i potvrđivanje obaveznosti vjere u sve njih, a posebno u Muhammeda (s.a.v.s.) i Isaa a.s.

4. Obećanje da će konačna pobjeda pripasti vjernicima nad nevjernicima.

5. Pominjanje budućeg svijeta, Dženneta i Džehennema, vrjednovanja djela i kuđenje ovog i hvalenje vječnog života.

6. Pojašnjavanje dozvoljenog i zabranjenog, naredbi i zabrana, propisa vezanih za jela i pića, čistoću, vjerske obrede, međusobno ophođenje, situacije iz privatnog života i dr.

7. Podsticanja na voljenje Allaha i Njegovih prijatelja i izbjegavanje razvratnika i griješnika.

8. Ukazivanje na neophodnost da se sve čini iskreno i u

ime Allaha i prijetnja za djela učinjena da bi se vidjela ili da bi se o njima pričalo.

9 Nužnost lijepog ponašanja i njegova pohvala i osuda lošeg ponašanja, njegovo grđenje i udaljavanje od njega.

10. Opomena koja vodi k bogobojaznosti, navraćanje na sjećanje na Allaha i na djela koja su Njemu draga.

Nema sumnje da su ovakvi plemeniti zahtjevi dostojni hvale i po slovu tradicije i prema razumu. Ovi visoki zahtjevi se u Kur'anu ponavljaju radi njihovog utvrđivanja. A ako su ovi plemeniti i veličanstveni ciljevi loši, pa koji su to onda sadržaji dobri?!

U Časnom Kur'anu ne postoje ružni sadržaji poput onih iz dva Zavjeta, kao što su npr.:

1. U knjizi Postanak (19:30-38) se kaže da je Lut a.s. počinio blud sa svoje dvije kćeri i da su one u tom bludnom činu zatrudnile.

2. U drugoj knjizi o Samuelu (11:1-27) se tvrdi da je Davud a.s. učinio blud sa suprugom Urija. Potom je njega na podmukao način ubio da bi, zatim, nju oženio.

3. U knjizi Izlazak (32:1-6) se tvrdi da je Harun a.s. Izraelcima napravio tele od zlata, i da ga je zajedno s njima obožavao.

4. U Prvoj knjizi o Kraljevima (11:1-13) se veli da je Sulejman a.s. pred kraj svoga života napustio svoju vjeru, obožavao kipove i sagradio im hramove.

5. U Prvoj knjizi o Kraljevima (13:11-30) se ističe da je Božiji vjerovjesnik koji je bio u kući proroka slagao na Boga u dostavljanju misije i da je svojom laži obmanuo drugog vjerovjesnika i tako ga bacio u srdžbu Gospodara.

6. U knjizi Postanak (38:12-30) piše da je Juda sin Ja'kuba a.s. počinio nemoralan čin sa snahom Tamarom (ženom svoga sina Ere),, i da je ona iz tog čina rodila Peresa od kojega vode porijeklo i Davud i Sulejman i 'Isa a.s., što znači da su svi oni djeca osobe rođene iz bluda.

7. U knjizi Postanak (35:22) se tvrdi da je Ja'kubov a.s. sin Ruben počinio blud s očevom priležnicom Bilhom i kada je za to saznao Izrael nije nad njima izvršio kaznu.

8. Prema Drugoj knjizi o Samuelu (13:1-39) Davudov a.s. sin Amnon je učinio blud sa svojom sestrom Tamarom, a njihov otac ih nije kaznio kada je za to saznao.

9 U evanđeljima: Matejevom (26:14-16), Markovom (14:10-11), Lukinom (22:3-6), i Ivanovom (18:1-5), se tvrdi da je Juda Iskariotski, jedan od dvanaest Isaovih a.s. učenika (apostola), izdao Isaa a.s. jevrejima za trideset dirhema. A kršćani vjeruju da su apostoli vjerovjesnici i poslanici "razapetog boga".

10. U evanđeljima: Matejevom (26:57-68), Markovom (14:53-65), Lukinom (22:54-71), i Ivanovom (18:12-24) se ističe da je prvosvećenik Kaif - za kojega je Ivan tvrdio da je vjerovjesnik - smatrao Isaa a.s. lažljivcem, zanijekao ga, vrijeđao i naredio da se ubije. A Isa a.s. je prema njihovom vjerovanju gospodar i bog Kaifov, što znači da je vjerovjesnik naredio smaknuće svoga boga, nakon što ga je smatrao lažljivcem i omalovažavao ga.

Ovi, i njima slični, ogavni sadržaji su sastavni dio njihovih iskrivljenih knjiga. Oni su popularni kod svećenika i misionara kršćanstva i smatraju ih plemenitim i veličanstvenim sadržajima. Da su u Časnom Kur'anu pronašli slična kazivanja, možda bi ga prihvatili i priznali da je od Allaha. Međutim, kada to nisu u njemu pronašli napali su ga i osporili njegovu vjerodostojnost.

Njihov drugi tobožnji dokaz:

"Kur'an se, na mnogo mjesta, ne slaže sa Starim i Novim zavjetom, te ne može biti Božiji govor".

Odgovor:

Za knjige dvaju Zavjeta nije dokazan utvrđen lanac njihovih prenosilaca koji seže do samih autora. Zatim, dokazano je da su te knjige prepune proturiječja i grešaka. U njima je dokazana

namjerna korekcija, dopunjavanjem osnovnog teksta ili njegovim dokidanjem, izmjenom rečenica ili riječi. Razlikovanje Kur'ana od tih njihovih knjiga, na mnogim mjestima, nije slučajno nego namjerno, kako bi se uočilo da je ono sa čime se Kur'an ne slaže pogrešno i iskrivljeno. Ovo neslaganje ne čini Kur'an manjkavim, nego naprotiv, najjasnije ukazuje da je on istina, a da su te knjige pogrešne.

Razlike između Časnog Kur'ana i dva Zavjeta možemo podijeliti na tri dijela. Prvi dio se odnosi na dokinute propise, drugi na pojedine situacije koje se navode u Časnom Kur'anu, a ne pominju se u dva Zavjeta, i treći na pojedine događaje opisane u Časnom Kur'anu na drugačiji način nego što su opisani u dva Zavjeta. Oni u ove tri vrste nemaju nikakvog dokaza protiv Kur'ana, zbog sljedećeg:

Što se tiče derogiranih propisa, već je u prvoj glavi objašnjeno da derogacija nije prisutna samo u Časnom Kur'anu, nego se nalazi i u ranijim zakonima. Derogaciju u Tori i Evanđelju je priznao i dr Fonder u velikom dijalogu sa šejhom Rahmetullahom, iako ju je prije dijaloga kategorički osporavao.

Što se tiče nekih događaja pomenutih u Časnom Kur'anu, a kojih nema u dva Zavjeta, ta oni ne predstavljaju nikakav dokaz da Kur'an nije Božiji govor, jer i Novi zavjet navodi događaje kojih nema u Starom zavjetu. I to što ih navodi samo Novi zavjet ne smatraju njegovim nedostatkom. Evo nekih primjera za to:

1. U 9. tačci Judine poslanice se navodi:

"*Naprotiv, Mihael arkanđeo kad se u borbi za Mojsijevo tijelo prepirao s đavolom...*"

I ova prepirka se ne pominje ni jednoj knjizi Starog zavjeta.

2. Zatim se u Poslanici Hebrejima (12:21) kaže:

"*Onaj je prizor bio tako strašan da je sam Mojsije izjavio: `Preplašen sam i dršćem`!*"

Musaovo a.s. penjanje na brdo Sinaj i boravak njegovog naroda u njegovom podnožju se opisuje i u knjizi Izlazak (19:7-

25) ali u njemu nema ove rečenice kao što je nema ni u jednoj knjizi Starog zavjeta.

3. U Drugoj Pavlovoj poslanici Timoteju (3:8) piše:

"I kako se Janes i Jambres usprotiviše Mojsiju ...". Priča o Faraonovim čarobnjacima se pominje i u sedmom pasusu knjige Izlazak, ali ni u njoj, niti u bilo kojoj drugoj knjizi Starog zavjeta se ne navodi ova rečenica, pa čak ni sam trag ovih dvaju imena.

4. U Prvoj Pavlovoj poslanici Korinćanima (15:6) stoji:

"Zatim se ukazao braći kojih je bilo zajedno više od pet stotina, od kojih većina još i sada živi, a neki su već pomrli." Ovoj vijesti nema traga ni u jednom od četiri evanđelja, kao ni u Proročkim knjigama iako se Luka ubraja u najmarljivije ljude u bilježenju ovako čudnih događaja.

5. U Evanđeljima se uopšteno govori o Sudnjem danu, nagradi za djela, raju i paklu, međutim, tome nema ni pomena u Petoknjižju (Pet Musaovih knjiga). Sve što se u njima navodi su samo ovosvjetska obećanja za pokorne i ovosvjetske prijetnje za nepokorne.

6. U Evanđelju po Mateju (1:13-15) se u 'Isaovoj a.s. lozi, poslije imena Zorobabel navodi devet imena, međutim, ta se imena ne pominju ni u jednoj knjizi Starog zavjeta.

Ovakvih slučajeva ima veoma mnogo i teško ih je pobrojati. Oni pokazuju da novine kojima se jedna knjiga razlikuje od ranije objavljene knjige, koja ne sadrži neke od tih događaja, ne znači da tu novu knjigu treba poricati. U protivnom bi se i Evanđelje moralo poreći jer sadrži opise kojih nema ni u Tori, niti u drugim knjigama Starog zavjeta. Tačno je to, da stara knjiga ne mora sadržavati sve što se nalazi u kasnije objavljenoj knjizi.

A za napad na Časni Kur'an zbog nekih njegovih opisa koji se razlikuju od onih iz knjiga dvaju Zavjeta oni, takođe, nemaju osnovanog dokaza, jer ogromna neslaganja postoje i u samom Starom zavjetu između njegovih knjiga, u knjigama Novog zavjeta, zatim između knjiga Sarog i knjiga Novog zavjeta,

kao što smo vidjeli u prvoj glavi. Velika neslaganja postoje i između tri primjerka Tore (jevrejskog, samirijskog i grčkog), i četiri verzije Evanđelja (Matijeve, Markove, Lukine i Ivanove). svećenici, međutim, pred razlikama unutar njihovih knjiga zatvaraju oči, a napadaju Časni Kur'an kako bi tim sumnjičenjem odveli neupućene muslimane u zabludu. Kur'anu ne šteti to što se razlikuje od njihovih knjiga, zato što je on od njih neovisna i od Allaha dž.š. objavljena knjiga. Naprotiv, upravo to njegovo razlikovanje od njih je nepobitan dokaz njegove istinitosti i najveći dokaz njihove iskrivljenosti.

Drugo poglavlje

Neosnovanost tobožnjih sumnji koje svećenici iznose o vjerovjesničkim hadisima

Njihova prva sumnja:

"Prenosioci Muhammedovih (s.a.v.s.) riječi su njegove supruge i rodbina, i to njihovo svjedočenje za njega je neprihvatljivo."

Odgovor:

Isto sumnjičenje se može uputiti i na adresu svećenika. Može se reći da su opisivači situacija u kojima se nalazio 'Isa a.s., i prenosioci riječi koje imamo u ovim poznatim Evanđeljima njegovi prijatelji i učenici i da te njihove riječi nisu valjan dokaz njegove istinitosti. A ni jedan od Muhammedovih (s.a.v.s.) sljedbenika nije pretjerao kao što je, npr. učinio pisac Evanđelja po Ivanu (21:25) koji kaže:

"A ima i mnogo drugoga što učini Isus, i kad bi se sve popisalo redom, mislim da ne bi ni u cijeli svijet stale knjige koje bi se napisale."

Ova izjava je, u to nema sumnje, čista laž i prljavo pjesničko pretjerivanje i pametne neće nikada odvesti takvoj vjeri, ali zato može obmanuti glupe.

Ono što o ashabima (r.a.) iznosi šiitska sekta isna ašerije[1] nije valjan dokaz svećenicima, jer i u kršćanstvu postoje sekte s ubjeđenjima zbog kojih ih svećenici proglašavaju inovatorskim i

1) Šiitska sekta koja tvrdi da je pravo na vlast poslije Poslanika (s.a.v.s.) imao samo 'Alija ibn Ebi Talib, amidžić Allahovog Poslanika (s.a.v.s.), a kojega, opet, mogu naslijediti samo njegovi potomci. Najveće ši'itske sekte su: zejdije i isna 'ašerije. isna 'ašerije su nazvana ovim imenom jer vjeruju u 12 imama (vjerskih vođa), koji su se pojavili poslije smrti Allahovog Poslanika (s.a.v.s.) od potomaka 'Alije r.a. Tako je prema Isna 'ašerijama prvi imam 'Alija ibn Ebi Talib, a posljednji El-Mehdi El-Muntazar. (El-Mevsu'a El-Mujessere: str. 51.).

nevjerničkim. U to spadaju njihove tvrdnje da postoje dva boga, bog dobra i bog zla, zatim da je bog zla dao Musau a.s. Tevrat, da je 'Isa a.s. sišao u Džehennem i izvadio iz njega sve zle duše, a u njemu ostavio duše dobrih, da je onaj što je razgovarao s Musaom a.s. i prevario jevrejske vjerovjesnike bio šejtan, zatim da su svi vjerovjesnici iz izraelskog naroda kradljivci i lopovi. Eto takva ubjeđenja imaju te inovatorske sekte. Kršćani, bez sumnje, ovakve izjave i bezbožna vjerovanja odbacuju, i kažu: "Riječi ovih sekti nisu dokaz protiv ostalih kršćana" Tako i mi kažemo: "Ako riječi tih vaših sekti nisu dokaz protiv vas, onda ni izjave nekih islamskih sekti nisu dokaz protiv ogromnog broja sljedbenika Islama, naročito ako se te njihove riječi ne slažu s tekstom Časnog Kur'ana i riječima nekih članova Poslanikove porodice. U Časnom Kur'anu je mnogo ajeta koji jasno kazuju da ashabi nikada nisu izrekli nešto što bi ih izvelo iz okvira Islama i odvelo u nevjerstvo. Evo nekih od njih:

1. Uzvišeni Allah u suri Et-Tevba, 100 kaže:

"Allah je zadovoljan prvim muslimanima, muhadžirima[1] i ensarijama[2]i svim onima koji ih slijede dobra djela čineći, a i oni su zadovoljni Njime; za njih je On pripremio džennetske bašče kroz koje će rijeke teći, i oni će vječno i zauvijek u njima boraviti. To je veliki uspjeh."

Uzvišeni je obradovao prve muslimane, muhadžire i ensarije, Svojim zadovoljstvom i vječnim boravkom u džennetima. A u prve se muslimane, nesumnjivo, ubrajaju Ebu Bekr, 'Umer, 'Usman i 'Alija (r.a.). Dakle, postoji jasan dokaz da su obveseljeni Allahovim zadovoljstvom i Njegovim džennetima, kao što postoje jasni dokazi da su na ispravan način došli na vlast i vladali. Zato su riječi kritičara o pravu 'Alije, neprihvatljive, kao što su neprihvatljive i kritike o pravu preostale trojice. Kritike te

---

1) Onaj ko se, u ime Allaha, iseli da bi sačuvao Islam. Ovdje se misli na muslimane Meke koji su 622. god. preselili iz rodne Meke u Medinu ostavljajući kuće, imetke, porodice, i sve što im je bilo drago i milo, samo zato da bi sačuvali i drugima prenijeli Allahovu vjeru Islam.

2) Onaj ko dočeka muhadžira, podijeli sa njim zalogaj iako je i njemu potreban, i da mu smještaj. U ovom slučaju se misli na stanovnike Medine koji su dočekali Poslanika (s.a.v.s.) i muslimane popolovivši s njima svoje imetke i kuće

vrste ne stoje kada su u pitanju ovi, ili bilo koji drugi od ashaba.

2. Uzvišeni Allah u suri Et-Tevba (20-22) kaže:

"U većoj su časti kod Allaha oni koji vjeruju i koji se iseljavaju i koji se bore na Allahovu putu zalažući imetke svoje i živote svoje; oni će postići što žele. Gospodar njihov im šalje radosne vijesti da će im milostiv i blagonaklon biti i da će ih u džennetske bašče uvesti, u kojima će neprekidno uživati, vječno i zauvijek će u njima boraviti. Uistinu, u Allaha je nagrada velika."

Uzvišeni Allah reče da velika čast pripada vjernicima koji su se iselili i koji su se borili na Allahovu putu zalažući imetke svoje i živote svoje, i da će oni postići što žele. On im šalje radosne vijesti, ističući da će prema njima biti milostiv i da će ih uvesti u džennetske bašče, u kojima će vječno uživati. A nema sumnje u to da su se četvorica prvih halifa iselili i na Allahovu putu zalažući imetke svoje i živote svoje borili. Njihov uspjeh, vijest kojom su obradovani, kao i ispravnost njihove vladavine su jasno potvrđeni. I to je kod njih, kao i kod preostalih ashaba (r.a.), neosporno, tako da tu ne postoji mogućnost kritike.

3. Uzvišeni Allah u suri Et-Tevba, 88-89 kaže:

"Ali, Poslanik i oni koji s njim vjeruju bore se zalažući imetke svoje i živote svoje. Njima će svako dobro pripasti i oni će ono što žele ostvariti. Allah im je pripremio džennetske bašče kroz koje će rijeke teći, u kojima će vječno boraviti. To je veliki uspjeh!"

I eto tako Uzvišeni Allah obradova ashabe koji vjerovaše i boriše se s Poslanikom (s.a.v.s.). Obeća im svako dobro, uspjeh i vječni boravak u džennetima. I četvorica prvih halifa su, bez sumnje, vjernici, koji su se borili uz Poslanika (s.a.v.s.), te i oni spadaju u one kojima je obećano svako dobro, uspjeh i vječni boravak u džennetu. A već ranije je jasno dokazana ispravnost njihove vladavine, te je u pogledu njih i ostalih ashaba (r.a.) svaka kritika neosnovana.

Uzvišeni Allah u suri El-Hadždž, 41 kaže:

"One koji će, ako im damo vlast na Zemlji, molitvu

obavljati i milostinju udjeljivati i koji će tražiti da se čine dobra djela, a odvraćati od nevaljalih a Allahu se na kraju sve vraća."

Eto tako su opisani muhadžiri, "**koji su ni krivi ni dužni iz zavičaja svoga prognani**", a koji se pominju u 40. ajetu ove sure.

Opisujući te muhadžire, Uzvišeni Allah ističe da su to oni koji će kada im se da vlast na Zemlji, raditi četiri stvari: molitvu (namaz) će obavljati, zekjat udjeljivati, tražit da se čine dobra djela i odvraćat će od nevaljalih djela. Niko ne sumnja u to da je, četvorici prvih halifa, upravo Uzvišeni Allah dao vlast, da se baš u njihovo vrijeme Islam proširio, da se prethodni kur'anski opisi (četiri stvari) odnosi i na njih. Dokazano je da su bili na ispravnom putu, putu kojim je Uzvišeni Allah zadovoljan i da su sljedbenici i prijatelji Allahovog Poslanika (s.a.v.s.).

5. Uzvišeni Allah u suri En-Nur, 55 kaže:

"Allah obećava da će one među vama koji budu vjerovali i dobra djela činili sigurno namjesnicima na Zemlji postaviti, kao što je postavio namjesnicima one prije njih, i da će im zacijelo vjeru njihovu učvrstiti, onu koju im On želi, i da će im sigurno strah bezbijednošću zamijeniti; oni će se samo Meni klanjati, i neće meni druge ravnim smatrati. A oni koji poslije toga budu nezahvalni oni su pravi griješnici."

Poruka je upućena vjernicima prisutnim u vrijeme njene objave. Riječ "(**الاستخلاف**) **postaviti namjesnicima**" upućuje na to da će se obećanje ispuniti nakon Poslanika (s.a.v.s.), a poznato je da je on posljednji Allahov poslanik, poslije kojeg nema poslanika, što znači da se riječ "(**الاستخلاف**) **postaviti namjesnicima**" odnosi na četvoricu imama i halifa poslije Poslanika (s.a.v.s.). Sve zamjenice u ovom ajetu se odnose na njih i došle su u množini, a stvarna množina se ne koristi za broj manji od tri[1]. Tako se dolazi do zaključka da broj imama i vladara kojima je obećana vlast nije manji od tri.

---

1) U arapskom jeziku postoji jednina, dvojina i množina, a množina se ne koristi za manji broj od tri.

Riječi Uzvišenog "(و ليمكّنن لهم) **zacijelo ćemo vjeru njihovu učvrstiti"** predstavljaju obećanje da će postići veliku vlast, veličinu i autoritet u svijetu. Danas niko ne sumnja u to da se ovo obećanje ispunilo u slučaju prve trojice halifa: Ebu Bekra, 'Umera i 'Usmana (r.a.).

A riječi Uzvišenog "(دينهم الذي ارتضى لهم) **vjeru njihovu koju im On želi"**[1], ukazuju da je Uzvišeni Allah zadovoljan vjerom koja će se pojaviti i pobijediti u njihovo vrijeme.

Zatim riječi Uzvišenog (و ليبدلنّهم من بعد خوفهم أمنا) **"i Mi će im sigurno strah bezbijednošću zamijeniti"** sadrže obećanje da će ljudi u vrijeme njihove vladavine biti sigurni i straha lišeni. Da se je to obećanje ispunilo u vrijeme prve trojice halifa (r.a.), u to niko ne sumnja.

Allahove riječi "(يعبدونني لا يُشركون بي شيئا) **Oni će se samo Meni klanjati, i neće Meni druge ravnim smatrati"** govore da će ljudi u njihovo vrijeme biti vjernici, a ne idolopoklonici.

I tako je ovaj ajet dokaz legitimnosti vođstva prve četvorice halifa (r.a.), a naročito prve trojice: Ebu Bekra, 'Umera i 'Usmana Zun-Nurejn (r.a.), jer su se, upravo za vrijeme njihove vladavine desila velika osvanja, država se ustabilila, vjera učvrstila, a sigurnost koja je vladala u njihovo vrijeme nije postojala u vrijeme 'Alije (r.a.). Tako je dokazano da su šiitska optuživanja prve trojice halifa i njihovih sljedbenika (r.a.), i izjave haridžija[2] protiv 'Usmana i 'Alije (r.a.), neistinite i u suprotnosti s tekstom Časnog Kur'ana. Na njih se ne osvrće i one nisu dokaz protiv većine sljedbenika Islama.

6. Uzvišeni Allah u suri El-Feth, 26 kaže:

"Kad su nevjernici srca svoja punili žarom, žarom paganskim, Allah je spustio smirenost Svoju na Poslanika Svoga i na vjernike i obavezao ih da ispunjavaju ono zbog čega će postati pravi vjernici, - a oni jesu najpreči i najdostojniji za to -, a Allah sve zna." Zatim u 29. ajetu ove sure kaže:

---

1) tj. Islam

2) Sekta nastala u vrijeme 'Alije r.a., tako što se okrenula protiv njega.

"Muhammed je Allahov poslanik, a njegovi sljedbenici su strogi prema nevjernicima, a samilosni među sobom; vidiš ih kako se klanjaju i licem na tle padaju želeći Allahovu nagradu."

Uzvišeni Allah za sljedbenike Muhammeda (s.a.v.s.) tvrdi da su vjernici, da smirenost koju je spustio dijele s Poslanikom, da su najpreči i najdostojniji da se pomenu po dobru, da je svako dobro nerazdvojno od njih. Zatim ih hvali, ističući da su strogi prema nevjernicima, a samilosni među sobom i da se klanjaju i licem na tle padaju, želeći Allahovu nagradu i Njegovo zadovoljstvo. Prva četiri vladara su sljedbenici Muhammeda (s.a.v.s.) i na njih se odnosi ovaj opis i pohvala. Ko o njima ili onima koji su ih slijedili ima drugačije mišljenje, zaista, griješi i njegovo ubjeđenje je neispravno i oprečno tekstu Časnog Kur'ana.

7. Uzvišeni Allah u suri El-Hudžurat, 7 kaže:

"... ali, Allah je vama pravo vjerovanje omilio i u srcima vašim ga lijepim prikazao, a nezahvalnost i raskalašenost i neposlušnost vam omrazio. Takvi su na pravom putu."

Iz ovog ajeta se razumije da su sljedbenici Muhammeda (s.a.v.s.) voljeli vjeru, mrzili nezahvalnost, raskalašenost i neposlušnost i da su bili na pravom putu. Ko o njima ima drugačije mišljenje griješi i ono se ne slaže s Časnim Kur'anom.

8. Uzvišeni Allah u suri El-Hašr, 8-9 kaže:

"I siromašnim muhadžirima koji su iz rodnog kraja svoga protjerani i imovine svoje lišeni, koji žele da Allahovu milost i naklonost steknu, i Allaha i Poslanika Njegova pomognu, to su, zaista, pravi vjernici -, i onima koji su Medinu za življenje izabrali i domom prave vjere još prije njih je učinili; oni vole one koji im se doseljavaju i u grudima svojim nikakvu tegobu, zato što im se daje, ne osjećaju, i više vole njima nego sebi, mada im je i samima potrebno. A onima koji se uščuvaju lakomosti, oni će sigurno uspjeti."

Allah hvali muhadžire ističući da se nisu iselili radi ovosv-

jetskih dobara, nego iz želje da Allahovu milost i naklonost steknu, Njegovu vjeru i Poslanika pomognu i da su bili iskreni u riječima i u djelima. Potom hvali ensarije koji vole muhadžire koji im se doseljavaju, koji se vesele kada neko dobro zadesi muhadžire i koji više vole njima nego sebi, mada im je i samima potrebno.

Ovi opisi, bez sumnje, ukazuju na savršenu vjeru. Allah svjedoči da su iskreni. Oni su Ebu Bekru (r.a.) govorili: "O halifo Allahovog Poslanika". Te riječi su govorili iskreno. Zato treba iskreno priznati legitimitet njegove vladavine. Ko o njemu, ili o muhadžirima i ensarijama drugačije sudi njegov sud je pogrešan, a ideja loša i oprečna Časnom Kur'anu.

9. Uzvišeni Allah u suri Ali Imran, 110 kaže:

"Vi ste narod najbolji od svih koji se ikada pojavio: tražite da se čine dobra djela, a od nevaljalih odvraćate, i u Allaha vjerujete."

Uzvišeni Allah hvali prijatelje Muhammeda (s.a.v.s.) govoreći da oni naređuju činjenje dobrih djela, da odvraćaju od nevaljalih i da vjeruju u Allaha. I četvorica halifa se, bez sumnje, ubrajaju u njih. I onaj ko o njima misli drugačije je griješnik i otvoreno se suprostavlja Časnom Kur'anu.

Nekoliko izjava imama iz porodice 'Alije r.a.

1. U knjizi "Nehdžul belaga"[1] koja je opće prihvaćena kod šiita stoje 'Alijine (r.a.) riječi: "Divna li je ta i ta osoba (a u drugoj predaji: Vrijedan li je taj i taj): 1. Ispravio je krivo, 2. izliječio bolesno, 3. uspostavio Sunnet, 4. ostavio novotarije, 5. odselio čiste odjeće, 6. s malo nedostataka, 7. činio je dobro, 8. klonuo se zla, 9. neprestano bio Allahu pokoran, 10. i istinski Ga se je bojao".

Prema mišljenju većine komentatora (a među njima i

1) Nehdžul-belaga: (Književna metoda) je knjiga za koju šiije tvrde da sadrži izreke 'Alije r.a.. Ne zna se je li te izreke sabrao Eš-Šerif El-murtedi ili njegov brat Eš-šerif Er-Redijj. Ez-Zehebi u svojoj knjizi Mizanul-I'tidali kaže: "Ko pomno iščita Nehdžul belaga dolazi do čvrstog ubjeđenja da je ona laž na vladara pravovjernih, 'Aliju ibn Ebi Taliba r.a.".

šiitskog pravnika Kemaluddina El-Bahranija[1] ovaj se opis odnosi na Ebu Bekra Es-Siddika. Međutim, neki smatraju da se odnosi na 'Umera. 'Alija (r.a.) je naveo deset osobina za Ebu Bekra Es-Siddika ili, pak, 'Umera (r.a.). I kada ih je 'Alija, nakon njihove smrti, ovako opisao, onda se uopšte ne može postaviti pitanje legitimiteta njihove vladavine poslije smrti Allahovog Poslanika (s.a.v.s.).

Od izjava 'Alije o Ebu Bekru Es-Siddiku i 'Umeru (r.a.) koje iznose neki komentatori knjige "Nehdžul-belaga" je i ova: "Tako mi Boga, njihovo mjesto u Islamu je veličanstveno. Ako ih zadesi nekakva nesreća, zadesila je i sam Islam. Neka ih prati Allahova milost i neka ih najljepšom nagradom nagradi za sve što su radili."

2. U knjizi "Kešful-gumme"[2] koju je napisao jedan od velikana šiitske sekte isna ašerije se navode riječi 'Alije ibn I'sa El-Erdebila[3], stoji: "Upitan je Imam Ebu Dža'fer (Muhammed El-Bakir) da li je dozvoljeno ukrašavanje sablje? Odgovorio je: Da, ukrašavao ju je i Ebu Bekr Es-Siddik. Prenosioc dodade: "Zar tako? Imam je skočio sa svoga mjesta i povikao: Da, Es-Siddik!, da Es-Siddik!, da Es-Siddik!, i onaj ko za njega ne kaže 'Es-Siddik' (iskreni), dabogda mu Allah ne primio djela ni na ovome niti na onome svijetu."

Autor knjige "El-Fusulul-muhimme"[4] Muhammed ibn El-Hasan El.Hurr El-Amili, jedan od istaknutih učenjaka šiitske sekte isna ašerije, prenosi da su neki ljudi govorili loše o Ebu Bekru, 'Umeru i 'Usmanu (r.a.), pa im je Ebu Dža'fer Muhammed El Bakir rekao: 'Recite mi jeste li vi: '**... muhadžiri koji su iz rodnog kraja svoga protjerani i imovine svoje lišeni, koji žele da Allahovu milost i naklonost steknu, i Alla-**

---

1) Šiitski književnik i pravnik, umro 681. hidžretske, tj.1282. g.). Napisao je više knjiga od kojih je i Komentar Nehdžul belage. (El-E'alam: 7:336).

2) "Kešful-gumme" (Otklanjanje sumnji).

3) Umro 692. h.g., tj. 1293. g.

4) "Važna poglavlja"

ha i Poslanika Njegova pomognu'?[1] Odgovoriše: 'Ne, nismo'. A jeste li: **'oni koji su Medinu za življenje izabrali i domom prave vjere još prije njih je učinili; koji vole one koji im se doseljavaju'?**[2] Odgovoriše: 'Ne, nismo'. On im zatim reče: 'Vi ste, doista, daleko od toga da budete u jednoj od ove dvije grupe, a ja svjedočim da niste ni od onih za koje Uzvišeni Allah kaže: **'Oni koji poslije njih dolaze - govore: 'Gospodaru naš, oprosti nama i braći našoj koja su nas u vjeri pretekla i ne dopusti da u srcima našim bude imalo zlobe prema vjernicima; Gospodaru naš, ti si, zaista, dobar i milostiv'!**[3]"

Riječima Ebu Dža'fer Muhammed Al Bakira (neka mu Uzvišeni Allah Svoju milost podari) je utvrđeno da je Ebu Bekr Es-Siddik (r.a.) dostojan nadimka "Es-Siddik" jer je, uistinu, bio pouzdan, iskren i pravedan, te da je onaj ko to osporava lažac i na ovome i na budućem svijetu. A onaj ko loše govori o Es-Siddiku, 'Umeru El-Faruku[4] i 'Usmanu Zun Nurejnu (r.a.), ne spada u skupinu muslimana koje je Uzvišeni Allah pohvalio. Neka nas Allah sačuva od ružnog mišljenja o ashabima i molimo Ga da s ovog svijeta odselimo s ljubavlju prema njima. Amin.

Njihova druga sumnja:

"Autori hadiskih zbirki nisu lično vidjeli Poslanika (s.a.v.s.), niti mu'džize koje je činio, niti su čuli njegove riječi bez posrednika. Njegove riječi su do njih došle usmenom predajom i to 100-150 g. poslije njegove smrti. Oni su ih nakon toga sakupili i oko pola odbacili jer su bile nepouzdane."

Odgovor:

Ogromna većina kršćana i jevreja, onih ranijih i ovih današnjih, usmene predaje cijeni jednako kao i pisane. I ne samo to, nego većina jevreja usmene predaje smatra potpunijim i vri-

---

1) (El-Hašr, 8.).

2) (El-Hašr, 9.)

3) (El-Hašr, 10.)

4) Naziv za trećeg halifu, 'Umera r.a., kojega je dobio zbog uzorne pravednosti, i taj naziv znači: onaj koji rastavlja istinu od neistine.

jednijim od pisanih. Katolici usmene predaje smatraju jednako vrijednim kao i pisane i vjeruju da se i jedne i druge moraju prihvatiti i da se na njima temelji vjera.

Stav jevreja spram usmenih predaja

Jevreji svoj vjerozakon dijele na dva dijela: Pisani koji nazivaju 'Tora i nepisani koji nazivaju 'Usmene predaje' koje su do njih došle putem učenjaka. Oni vjeruju da je Bog na brdu Tur objavio Musau a.s. obje ove vrste. Jedna vrsta je do njih doprla pisanim putem, a druga preko učenjaka koji su je prenosili s koljena na koljeno. Ove dvije vrste su kod njih na istom stupnju. Vjeruju da su obje od Boga i da se moraju prihvatiti. Međutim, nepisane predaje, većinom, stavljaju iznad pisanih, govoreći: "'Pisani zakonik' je manjkav i na mnogim mjestima nejasan, te bez usmenih predaja koje su jasnije, potpunije, i koje 'Pisani zakonik' pojašnjavaju i dopunjuju, nije dovoljan kao temelj vjere" Zato oni značenja 'Pisanog zakonika' (Tore) odbacuju kada se ne slažu s usmenim predajama.

Kod njih je postalo opštepoznato da zavjet uzet od sinova Izraelovih nije uzet zbog Pisanog zakonika, nego zbog usmenog. I kao da su ovom varkom odbacili 'Pisani zakonik' i učinili usmene predaje osnovom svoje vjere. Božije riječi komentarišu usklađujući ih s ovim predajama, iako su se one umnogome razlikovale od pisanog Božijeg govora. Jevreji su, još u vrijeme 'Isaa a.s., toliko zastranili da su usmene predaje više cijenili nego pisane, pa ih je 'Isa a.s. ukorio zamjerujući im što iskrivljuju Božiji govor radi svog učenja. U njihovim knjigama stoji da su im usmene predaje njihovih prvaka draže od riječi Tevrata i da su jedni dijelovi Tevrata dobri, a drugi loši, dok su sve predaje njihovih prvaka dobre i bolje od riječi vjerovjesnika.

Iz ovih, i ostalih njima sličnih izjava se saznaje da oni Usmene predaje cijene više nego 'Pisani zakonik', i da 'Pisani zakonik' razumiju onako kako ga komentarišu usmene predaje. Kod njih je 'Pisani zakonik' sličan mrtvom tijelu, a 'Usmene predaje' poput duše u kojoj je život.

Oni govore: "Bog je Mojsiju dao Toru i naredio mu da je zapiše i to je "Pisani zakonik", a poučio ga je i značenjima Tore i naredio mu da ih dostavi bez pisanja i to je 'Usmeni zakonik'. I Mojsije je s ta dva zakonika sišao s brda i prenio ih, Aronu, dvojici njegovih sinova i sedamdesetorici poglavara. Potom su ih oni prenijeli ostalim Izrailićanima. Ove usmene predaje su se prenosile s koljena na koljeno dok ih nije počeo sakupljati Er-Rebij Juda Hakk Duš (Judas) oko 150. g. koji ih je uz velike poteškoće sakupljao oko 40 godina. Zatim ih je zabilježio u knjigu koju je nazvao 'Misnah'. I ta 'Misnah' sadrži usmene predaje koje su prvaci sedamnaest stoljeća poslije smrti Musaa a.s. prenosili jedni drugima usmenim putem. Oni vjeruju da je sve što se u njima nalazi od Boga, jednako kao i 'Pisani zakonik' i da se mora prihvatiti.

Jevrejski učenjaci su napisali dva komentara Misnahe, jedan u trećem stoljeću (neki kažu u petom) u Kudsu, a drugi početkom sedmog stoljeća u Babilonu i njega nazivaju Gemara, tj. savršena, jer vjeruju da su te dvije knjige savršen komentar osnovnog teksta Misnahe. 'Misnah i Gemara' sakupljene u jednu knjigu se nazivaju 'Talmud'. Radi razlikovanja se kaže: Talmud jeruzalemski i Talmud babilonski. Gemara je prepuna izmišljenih priča, ali je i pored toga cijenjena kod jevreja. Studiraju je i kod svakog problema se njoj vraćaju uzimajući je za putokaz. Jevreji danas vjeru uzimaju iz ta dva Talmuda koji su daleko od Tevrata i ostalih vjerovjesničkih knjiga. A babilonski Talmud smatraju boljim od jeruzalemskog.

I kada jevreji usmene predaje prenošene sedamnaest stoljeća stavljaju iznad Tevrata, znajući da su oni u tom periodu bili izloženi velikim kušnjama i krupnim nedaćama koje su dovele do uništenja njihovih pisanih knjiga i gubljenja lanca njihovih prenosilaca, a i pored toga te usmene predaje smatraju temeljom svojih ubjeđenja i svoje vjere, pa kako se onda može prigovarati muslimanima što uzimaju časne vjerovjesničke hadise, sakupljene u knjige, jedno ili dva stoljeća nakon Poslanika (s.a.v.s.)?

Stav većine kršćanskih prethodnika spram usmenih predaja

Jusi Bis u svojoj historiji kaže da je Clement u opisima apostola Jakoba naveo pripovjetke koje su, od očeva i djedova, do njega došle usmenom predajom. I o apostolu Ivanu je prenosio pripovjetke čuvane pamćenjem. Clement je priznao da je usmene pripovjetke prenosio od nekoliko učenjaka, jedan je Sirac u Grčkoj, drugi Ašurac na Istoku, treći Jevrej u Palestini. Međutim, učenjak od kojega je najviše usmenih predaja prenio, i nakon kojeg više nije tražio učenjaka, je učenjak skriven u Egiptu.

Jusi Bis, također, navodi da je Erinijus bilježio sve što je do njega usmenim putem došlo od Polycarpa[1]. I crkva je prenosila od Polycarpa, te se Erinijus ponosio što ne piše na papir nego je, još od ranih dana, uobičajio da sve pamti. On pominje: da je Eknapijus[2] prolazeći kroz Malu Aziju, bodrio različite crkve da se čvrsto vežu za usmene predaje, ističući da je Bibis pisao sve usmene predaje koje su do njega doprle od vođa i njihovih sljedbenika, jer se riječima živih više okoristio nego knjigama; da je poznati historičar Hedžisi Bus, lahkim stilom, u pet knjiga napisao predaje o apostolima koje su do njega došle usmenom predajom; da su mnogi biskupi prihvatili usmene predaje o uskrsu, koje su im prenijele neke osobe, a koje su, zatim, biskupi unijeli u knjigu i poslali u crkve naredivši da ih ljudi prihvate; da je, sljedbenik apostolovih učenika, Clement Iskender Janus, na molbu prijatelja da prikupi usmene predaje koje je čuo od apostola, napisao knjigu o uskrsu.

Katolik John Milner je u svom desetom pismu upućenom Jamesu Brownu napisao da osnova katoličke vjere nisu samo pisane Božije riječi, već mnogo više od toga, ona obuhvata i pi-

1) Izmirski biskup. (Tarihu kenisetil Mesih: str. 46.)

2) Biskup Antakije. Uhapsio ga je imperator Trajan i žestoko mučio na vrelom ulju i vatri, komadajući njegovo tijelo, dok je bio još u životu. Na kraju ga je bacio divljim zvijerima. (Tarihu kenisetil Mesihi 'ala vedžhil ihtisar: str. 33-35.).

sane i usmene riječi, tj. Svete knjige ali i usmene predaje kojima crkva komentariše vjeru. Erinijus je objasnio da je za onoga ko traga za istinom najlakše da pregleda usmene predaje, jer iako su jezici naroda različiti, bit usmenih predaja je jedna.

Tako su usmene predaje apostola, prenošene s pokoljenja na pokoljenje, sačuvane u rimskoj katoličkoj crkvi, jer su ih apostoli predali ljudima, a ljudi su ih predali katoličkoj crkvi.

Milner u istom pismu kaže da je Tertullien[1] rekao: "Inovatori obično prihvataju Svete knjige, a odbacuju usmene predaje kako bi slabe uhvatili u svoju mrežu, a u srednji sloj ubacili sumnju, i mi takvima, zato, ne dopuštamo da u svojim polemikama uzimaju Svete knjige kao dokaz. Od rasprave koja se oslanja na Svete knjige nema druge koristi osim glavobolje i bolova u stomaku, a ako se nešto i postigne, to je krnjavo, jer su svi propisi kršćanstva i njegovih ubjeđenja zbog kojih smo mi postali kršćani, preneseni usmenim predajama."

Milner, takođe, navodi riječi Uridžina: "Nama ne priliči da vjerujemo ljudima koji prenose iz Svetih knjiga, a ostavimo usmene predaje koje nam nudi Božija crkva."

On nam od Basiliusa[2] prenosi da se u crkvi čuvaju mnoge teme kao materijal za savjetovanje. Jedne su uzete iz Svetih knjiga, a druge iz usmenih predaja. Njihova snaga u vjeri je jednaka.

On, takođe, pominje da je Ibfans u odgovoru novatorima podsticao na upotrebu usmenih predaja, jer nije sve u Svetim knjigama.

Zatim navodi da je Chrysostom rekao da apostoli nisu sve dostavili pisanim putem, nego su mnogo toga dostavili usmenim putem. I oba načina su značajna. Usmene predaje su temelj vjerovanja, i kada se nešto utvrdi usmenim putem, mi ne tražimo drugog dokaza.

Takođe napominje da je Ekstajn rekao da za neka pitanja

1) Tertullien: (150-240) Katolički sveštenik, rođen u Kartagi, borio se protiv monaštva, napisao knjigu: "odgovor sljedbenicima novotarija".

2) Basilijus: (330-390), nadbiskup turske nadbiskupije i jedan od istaknutih književnika grčke crkve.

ne postoji pisani oslonac, te se uzima iz usmenih predaja; jer mnoge nepisane stvari donosi Vrhovna crkva, i one nisu napisane.

Svećenik Er-Rebij Musa Kudsij je naveo mnoštvo događaja iz Svete knjige koji se ne razumiju bez usmenih predaja.

Ništa od ubjeđenja i vjerovanja kršćana se ne utvrđuje Indžilom, naprotiv, sve se uzima iz usmenih predaja, kao npr: da je Sin u biti ravan Ocu, da je Sveti Duh proizašao iz Oca i Sina, da Mesih ima dvojaku prirodu, a jednu suštinu; da ima dvije volje (ljudsku i božansku), da je nakon smrti ušao u džehennem i mnoga druga slična vjerovanja.

Dr Bright ističe da stvari koje predstavljaju uspjeh nisu sve zapisane, jer su apostoli jedne događaje prenijeli pisanjem, a druge usmenim putem. I teško onima koji ne prihvataju i jedne i druge, jer su usmene predaje u pitanjima vjerovanja oslonac i izvor ravan pisanim tekstovima.

Biskup Monik kaže da je usmena verzija vrijednija od pisane.

Dželenk Verthe tvrdi da se sva neslaganja u zakoniku rješavaju usmenim predajama, jer su one ključ rješenja za sve razmirice.

Biskup Mani Sik tvrdi da u vjeri postoji šest stotina stvari koje crkva propisuje, a one nisu nigdje u Svetoj knjizi pojašnjene, nego su uzete iz usmenih predaja.

Wiliam Mijur kaže da vjera starih kršćana u koju spadaju i ubjeđenja neophodna za spasenje, nije bila zapisana, nego je djeci i onima koji su željeli prihvatiti kršćanstvo prenošena usmenim putem.

I nakon što smo vidjeli da se jevreji i kršćani više oslanjaju na usmene nego na pismene predaje, pa čemu onda napad na vjerovjesničke hadise, kada se zna da je Poslanik (s.a.v.s.) rekao: "Budite oprezni s mojim hadisom osim ako ste sigurni da je od mene, a ko na mene slaže neka pripremi sebi mjesto u vatri".[1]

1) Ovaj hadis prenose 62 ashaba, a među njima su i destorica kojima je Poslanik (s.a.v.s.) još dok su bili u životu zagarantovao Džennet. Hadis je mutevatir bilježe ga mnogi hadiski učenjaci. (Fethul Bari: 1:119).

I ovaj hadis je mutevatir[1], jer ga prenosi šezdeset i dva ashaba.

Zato je interes muslimana za pamćenje Časnog Kur'ana i vjerovjesničkih hadisa, još od prvog stoljeća, veći od interesa kršćana za pamćenje njihovih svetih knjiga. Međutim, ashabi u svoje vrijeme nisu sabrali hadise iz nekoliko razloga, u koje spada potpuna predostrožnost da se riječi Poslanika (s.a.v.s.) ne pomiješaju sa riječima Uzvišenog Allaha. Ali su ih zato tabiini[2] bez posebnog redanja, bilježili u poglavljima fikha[3], da bi ih, kada su bili na uredan način zabilježeni, prostudirala i vrijednovala generacija ljudi koji su došli poslije tabi'ina. Trud koji su oni uložili na izučavanju hadisa je bio ogroman, tako da se, u upoznavanju biografija prenosioca hadisa, njihove odanosti vjeri i sposobnosti pamćenja, pojavila fenomenalna nauka. Svaki prenosioc hadisa je hadis navodio zajedno s lancem ljudi koji su ga do njega prenijeli, i koji seže do Poslanika (s.a.v.s.). Neki od tih hadisa prenose tri osobe. Svi hadisi se dijele na tri dijela: mutevatir, mešhur[4] i ahad[5].

Tvrdnje kritičara: "... oni su ih sakupili, a zatim oko pola odbacili jer su bili nepouzdani" su neosnovane, jer prenosioci hadisa nisu odbacili ništa osim slabih hadisa, tj. one hadise koji nisu imali cjelovite lance prenosioca. Njihovo ostavljanje ne škodi. Svi sljedbenici Islama prihvataju sahih hadise[6], iz pouz-

---

1) Hadis kojeg, u svakoj generaciji lanca njegovih prenosioca, prenosi tako velik broj povjerljivih ljudi (najmanje 10), da razum zaključuje da je nemoguće da se svi slože u laži. I svaki prenosioc je morao lično čuti hadis od svog prethodnika.

2) Tabi'ini: Generacija ljudi koja je živjela neposredno poslije ashaba, koji nisu imali sreću vidjeti Poslanika (s.a.v.s.).

3) Fikh: Nauka koja se bavi islamskim pravom.

4) Mešhur: Opštepoznat hadis među učenima, ili pak i među običnim svijetom, koji nije dostigao stepen mutevatir hadisa, i koga u svakoj generaciji prenosi najmanje tri osobe. U ovoj vrsti hadisa ima i vjerodostojnih i slabih i lažnih hadisa, jer se i jedni, i drugi i treći mogu raširiti među svijetom.

5) Ahad: Hadis kojega prenosi obično jedna osoba u svakoj generaciji, i on je na manjem stepenu nego mutevatir.

6) Sahih hadis: Vjerodostojan hadis, je onaj hadis koji u svakoj generaciji prenose potpuno povjerljive i iskrene osobe, i koji nije oprečan hadisu koga prenose povjerljivije osobe, i u kojem nema nejasnoća.

danih hadiskih zbirki, a ne prihvataju hadise iz nepouzdanih zbirki, niti one koji se ne slažu sa sahih hadisima.

I tako postaje očito da niko nema pravo napadati sljedbenike Islama što prihvataju riječi svoga Vjerovjesnika (s.a.v.s.).

Da bi se shvatio stav kršćana po ovom pitanju, prikladno je navesti pripovijetku koju bilježi John Milner u svojoj knjizi koju je izdao 1838. g. u kojoj se kaže: "... da je francuska svetica John Dark[1], izjavila da je ona ta žena koja se pominje u knjizi Ivanovo Otkrivenje (12:1-2) gdje se kaže:

"*(1) Potom se u nebu pokaza veličanstven znak: Žena obučena u sunce, mjesec pod njezinim nogama, a na glavi joj vijenac od dvanaest zvijezda. (2) Bila je trudna i 'vikala je u bolovima' i mukama 'rađanja'* "

Ona je izjavila da je trudna Isusom. Slijedio ju je veliki broj kršćana. Bili su veoma radosni zbog te njene trudnoće, pa su od zlata i srebra pravili tanjire da s njima dočekaju "*novorođenog boga*"

Šejh Rahmetullah, kao opasku na ovu pripovijetku kaže: "Da li je ovo sretno novorođenče dostiglo božanski stepen poput njegovog oca ili ne?! Ako jeste, da li je, onda, vjera u trojstvo zamijenjena "četvorostvom" ili ne?! Zatim, je li naziv 'Otac' zamijenjen nazivom 'Djed', ili ne?! Pogledajte kako se ovim, i sličnim pričama poigrava umovima svećenika i njihovih potomaka! I, konačno, ko je bio u ovakvom stanju i čiji razum je ovo prihvatao, nema pravo govoriti o Islamu, njegovom Kur'anu i njegovom Vjerovjesniku (s.a.v.s.).

Bože! Uputi nas na pravi put, i udalji nas od izmišljotina, zabluda i pretjerivanja!

---

1) John Dark: Poznata je kao Djevica Urlijana, rođena je 1412. g.. Gatanjem se bavila od svoje 16. godine života, a zadobila je i sljedbenike. Osuđena je na doživotnu robiju, zbog vračanja i otpadništva od vjere, da bi, 1431. g. zbog toga bila spaljena. 1920. g. je proglašena sveticom. (El-Mevsua' El-Mujessere: str. 608.)

ČETVRTA GLAVA

Dokazi vjerovjesničke misije našeg vjerovjesnika Muhammeda (s.a.v.s.)

Sadrži:

- šest pokazatelja i

- četiri radosne vijesti

Prvi pokazatelj:

Mnoštvo mu'džiza koje su se desile Muhammedu (s.a.v.s.). One se dijele na dvije vrste:

Prva vrsta:

Vijesti o nepoznatim događajima koji su se desili u prošlosti i događajima koji će se desiti u budućnosti.

Vijesti o nepoznatim događajima koji su se desili u prošlosti su mnogobrojne, kao npr. kazivanja o vjerovjesnicima i isčezlim civilizacijama, iako o njima nije ništa ni od kog čuo niti iz knjiga čitao. Na to ukazuju riječi Uzvišenog Allaha u suri Hud, 49:

"To su nepoznate vijesti koje ti Mi objavljujemo; ni ti ni narod tvoj niste prije ovoga o tome ništa znali."

Različitost kur'anskog interpretiranja pojedinih kazivanja, u odnosu na Knjige jevreja i kršćana, je namjerna. Njome se želi istaknuti da su te njihove knjige iskrivljene i da je Časni Kur'an došao s istinom, kao što to kaže Uzvišeni u suri En-Neml, 76:

"Ovaj Kur'an sinovima Israilovim kazuje najviše o onome u čemu se oni razilaze".

U hadisima je, takođe, veoma mnogo vijesi i o događajima koji će se u budućnosti desiti. Evo nekih:

1. Allahov Poslanik (s.a.v.s.) je obavijestio ashabe (r.a.) da će biti oslobođena Meka, Bejtul Makdis, Jemen, Sirija i 'Irak[1]. Najavio je vrijeme bezbijednosti i mira u kome će žena moći putovati iz Hire[2] u Meku, ne strahujući ni od koga osim od Allaha[3]. Zatim je rekao da će Hajber[4], narednog dana, biti oslobođen pod vođstvom "Alije (r.a.); da će muslimani podijeliti blago Perzije i Bizantije; da će Perzijanke biti njihove sluškinje[1]; da će

1) (El-Bidaje ven-Nihaje: 4:113-115).

2) Stari historijski grad na obali rijeke Eufrat, udaljen od Kufe oko 5 km. U 16, 17. i 18. stoljeću je bio prijestolnica kraljevine Al-Hira, kojom je vladalo oko 25 arapskih kraljeva. Osvojio ju je Halid ibn El-Velid, 12. g.h. (El-Kamus El-Islamij: 2:188).

3) (Fethul-Bari: 6:610).

4) (Fethul-Bari: 6:111).

Perzija propasti i neće se više nikada oporaviti[2]; da će Bizantija biti upokorena stoljećima, i kada god se pridigne muslimani će biti ti koji će je pobijediti. I sve navedeno se desilo, u vrijeme ashaba (r.a.), tačno onako, kako je to Allahov Poslanik (s.a.v.s.) najavio.

2. Kazao je da se neće pojaviti nered dok je 'Umer (r.a.) živ, i tako je i bilo. 'Umer (r.a.) je svakom neredu stao u kraj.

3. Poslanik (s.a.v.s.) je rekao da će 'Usman (r.a.) biti ubijen dok bude učio Kur'an, da će 'Aliju (r.a.) ubiti najveći bijednik od njegovih savremenika i da će Ammara ubiti grupa nasilnika. Njih trojica su (r.a.), zaista, poginuli onako kako je to Poslanik (s.a.v.s.) opisao.

4. Poslanik (s.a.v.s.) je najavio pojavu lažnog poslanika u plemenu Sekif, i pojavu opasne osobe koja će posvuda sijati smrt. I ovo predskazivanje se obistinilo, kao što je Poslanik (s.a.v.s.) najavio. Muhtar Es-Sekafi[3] se proglasio vjerovjesnikom, te je, namjesnik Basre Mus'ab bin Ez-Zubejr protiv njega ratovao, i ubio ga u Kufi (67. hidž./ 687. g. g.). A osoba koja će posvuda sijati smrt je bio El-Hadždžaž Es-Sekafi, koji je umro 95. hidžretske/ 714. gregorijanske godine.

5. Allahov Poslanik (s.a.v.s.) je rekao da će se, nakon oslobađanja Bejtul-Makdisa, pojaviti velika epidemija. Tri godine poslije osvojenja Kudsa, u vrijeme 'Umerove vlasti, u selu Amuvas, udaljenom od Kudsa oko 20 kilometara, u kome je bio vojni centar, desilo se ono što je Poslanik (s.a.v.s.) najavio. Bila je to prva epidemija od pojave Islama i u njoj je umrlo sedamdeset hiljada osoba.

6. Allahov Poslanik (s.a.v.s.) je rekao da će ensarijka Umu Hiram bintu Melhan En-Nedžarij (r.a.) preći more s narodom koji će ratovati na Allahovom putu. Ona je, u vrijeme 'Usmana (r.a.), s mužem 'Ubadom ibn Es-Samitom (r.a.) i vojskom koja

1) (Fethul-Bari: 6:625).

2) (Eš-Šifa: 1:337).

3) On se smatra osnivačem jednog ogranka haridžijske sekte, koja nosi njegovo ime, El-Muhtarijje. (El-E'alam: 7:192).

je, na čelu sa sirijskim namjesnikom Mu'avijom (r.a.), krenula da osvoji ostrvo Kipar, doista, prešla more. I kada je prešla more, dovedena joj je jahalica da je uzjaše. Međutim, životinja ju je bacila na zemlju i ubila je. Na tom mjestu je i ukopana (27. h. / 647. g.). Bila je to prva žena koja je učestovala u pomorskoj bici s muslimanima.

7. Rekao je (s.a.v.s.) da će njegova kćer Fatima (r.a.) biti prva od njegove porodice koja će, poslije njega, umrijeti. I ona je (r.a.), umrla šest mjeseci nakon njegove smrti (u Ramazanu, 11. hidž./ 632. g.).

8. Rekao je (s.a.v.s.) da će Hasan ibn 'Alijja (r.a.) biti ugledna osoba kojom će Allah izmiriti dvije ogromne skupine ljudi.

I riječi Poslanika (s.a.v.s.) se ponovo obistiniše. Nakon ubistva njegovog oca 'Alije (r.a.), 40. hidž. narod ga proglašava halifom. Na tom položaju ostaje sedam mjeseci. Mrzio je međusobno ratovanje muslimana, te se, 41. h. g., u mjesecu džumadel-ula, odrekao vlasti u korist Mua'avije (r.a.). Tako je Allah, tim njegovim postupkom, izmirio stanovnike Sirije i Iraka[1]. I ta godina je, zbog toga, nazvana godinom sloge.

9. Poslanik (s.a.v.s.) je rekao da će Husejn ibn 'Alijj (r.a.) poginuti u Tafu (u predgrađu Kufe, na obali rijeke Eufrat, mjestu danas poznatom kao Kerbela). I to se i desilo kao što je (s.a.v.s.) rekao.

10. Poslanik (s.a.v.s.) je rekao da će Suraka ibn Dža'šem[2] obući narukvice kralja perzijskoga. I kada su donešene 'Umeru (r.a.), on je pozvao Suraku i predao mu ih, izvršavajući time

1) (Fethul-Bari: 5:306).

2) Ebu Sufjan Suraka ibn Malik ibn Dža'šem El-Kenani, prije prihvatanja Islama je bio pustinjski tragač. Kada je Poslanik (s.a.v.s.) selio iz Meke u Medinu krenuo je za njim s namjerom da ga ubije, kako bi od Kurejšija dobio obećanu nagradu. Kada je ugledao Poslanika (s.a.v.s.), noge njegovog konja su počele tonuti u pijesak nekoliko puta. Poslanik (s.a.v.s.) mu je izbavio konja i obećao mu zlatne narukvice cara perzijskoga. Vratio se u Meku krijući vijest o Poslaniku (s.a.v.s.). Islam je primio 8. g. h., tj. na dan osvojenja Meke. I kada je halifi 'Umeru r.a. donešen nakit cara Perzije, odmah je narukvice podario Suraki, ispunjavajući time obećanje Poslanika (s.a.v.s.). Umro je 645. g., za vrijeme vladavine 'Usmana r.a. (Siretu ibn Hišam: 1:490).

obećanje Vjerovjesnika (s.a.v.s.). Tom prilikom je rekao: "Hvala Allahu koji ih je oduzeo od Kisre[1], a podario ih Suraki"

11. Kada je Poslanik (s.a.v.s.) poslao Halida ibn Velida Ekadiru ibn Abdul Meliku Kindiju, vlasniku Devmetul-Džendela[2], rekao je da će ga naći u vrijeme dok bude lovio kravu. I desilo se kako je Poslanik (s.a.v.s.) opisao.

12. Zatim je najavio izbijanje vatre iz zemlje, u Hidžazu[3], koja će obasjavati vratove deva u Basri. I ta ogromna vatra se pojavila u blizini Medine Munevere, u mjesecu džumade-l-ahireh, 654. hidž. Rasplamsala se tako da su zemlja i sve što se na njoj nalazilo podrhtavali. Vapaji su se upućivali njenom Stvoritelju, a stanovnici Medine su vjerovali da će ona sve uništiti. Ljudi su, u tako teškom stanju, ostali sve do njenog gašenja, 27. redžepa. Vijest o ovoj vatri je zabilježena u historijskim knjigama, a o njoj su napisane i posebne knjige. Buharija[4] i Muslim[5], četiri stotine godina prije njene pojave, donose vijesti o njoj u svojim zbirkama vjerodostojnih hadisa.

Druga vrsta:

Nesvakidašnja, natprirodna djela koja je Poslanik (s.a.v.s.) uradio. Njih ima oko hiljadu, a evo nekih od njih:

1 . Isra' i Mi'radž:

---

1) Kisra je naziv za perzijske kraljeve.

2) Ekadir ibn Abdul Melik El-Kindi, vladar Devmetul Džendela u predislamsko doba. Bio je hrabar i i vješt lovac divljači. U vrijeme pohoda na Tebuk Poslanik (s.a.v.s.) mu je po Halidu ibn El-Velidu poslao pismo u kome ga poziva u Islam. Neki tvrde da je tada prihvatio Islam, a drugi da se nakon smrti Poslanika (s.a.v.s.) suprostavio muslimanima pa ga je Halid ibn El-Velid ubio i oslobodio Devmetul Džendel, 633. g. (Sira ibn Hišam, 2:526).

3) Hidžaz: Okolina Meke i Medine.

4) Buharija: Ebu 'Abdullah Muhammed ibn Isma'il El-Buhari, (Allah mu se smilovao). Rođen je u Buhari 194. g.h. / 810. g. Njegovo najpoznatije djelo je Sahihul-Buhari. Umro je u Semerkandu 870. g. (El-E'alam: 6:34).

5) Muslim: Ebul Husejn Muslim ibn El-Hadždžadž ibn Muslim El-Kušejri (Allah mu se smilovao). Poznat je kao imam hadiskih učenjaka. Napisao je mnogo djela a najpoznatije je Sahihu Muslim. Umro je u mjesecu redžepu, 261. hidžretske godine.

Uzvišeni Allah u suri El-Isra' (1), kaže:

"Hvaljen neka je Onaj koji je u jednom času noći preveo Svoga roba iz Hrama časnog[1] u Hram daleki[2] čiju smo okolinu blagoslovili kako bismo mu neka znamenja Naša pokazali."

Isra i Mi'radž su se desili u budnom stanju, dušom i tijelom, jer se riječ "'abd"[3] koristi za oboje, tijelo i dušu zajedno. Upravo zato su ih nevjernici odbacili i osporili. Da se nisu desili tijelom i u budnom stanju, ne bi postojao razlog za osporavanje i negiranje, jer se slična zbivanja u snovima ne osporavaju. Zar ne vidiš da niko ne osporava tvrdnju osobe da je u snu letjela istokom i zapadom, a da se istovremeno nije prevrnula niti pokrenula u postelji?

Za noćno putovanje Muhammeda (s.a.v.s.) tijelom i dušom, u budnom stanju, i razum i tradicionalni dokazi kažu da nije nemoguće.

Razumski dokaz:

Uzvišeni Allah je stvoritelj svijeta i On sve može. Munjevita brzina Muhammedovog (s.a.v.s.) tijela je za Uzvišenog Allaha lahka stvar. Najviše što se u tome desilo je nadnaravnost. A i sve druge mu'džize su nadnaravni događaji.

Tradicionalni dokaz:

Uspon tijela na nebo nije nemoguć čin, ni kod jevreja i kršćana, zbog sljedećeg:

a) U Knjizi Postanka (5:24) se navodi sljedeće:

"Henok je hodio s Bogom, potom iščeznu; Bog ga uze."

Prema ovom tekstu, vjerovjesnik Idris a.s. je živ podignut u nebesa i tijelom ušao u nebesko carstvo.

b) U Drugoj knjizi o Kraljevima (2:1 i 11) se kaže:

---

1) Kjaba u Meki.

2) Mesdžidul Aksa u Kudsu (Palestini).

3) Riječ 'abd je u ajetu prevedena kao rob, a njeno značenje je šire, što je i u samom tekstu pomenuto.

"(1) Evo što se dogodilo kad je Jahve uznio Iliju na nebo u vihoru: Ilija i Elizej pošli iz Gilgala. (11) I dok su tako išli i razgovarali se, gle: ognjena kola i ognjeni konji stadoše među njih, i Ilija u vihoru uziđe na nebo."

I ovaj tekst ukazuje na to da je Ilija živ uzdignut na nebo. Ova dva teksta su prihvaćeni kod svećenika. Oni, takođe, vjeruju da je 'Isa a.s.. nakon što je umro i bio ukopan u kabur, ustao živ i, svojim tijelom se uspeo na nebo, te sjeo na desnu ruku svoga Oca. Zato oni, ni s pozicije razuma, niti tradicionalnih dokaza, nemaju pravo osporavati mi'radž Muhammeda (s.a.v.s.).

2. Polutanje mjeseca:

Uzvišeni Allah u suri El-Kamer (1-2) kaže:

"Bliži se Čas i Mjesec se raspolutio! a oni, uvijek kada vide čudo, okreću glavu i govore: 'Čarolija neprestana'!"

Na polutanje mjeseca pred Muhammedom (s.a.v.s.) ukazuju vjerodostojni hadisi. To je događaj o kome govori i Časni Kur'an i vjerodostojni hadisi navedeni u Muslimovoj i Buharijinoj zbirci vjerodostojnih hadisa. Za svećenike je, najveći tobožnji dokaz za osporavanje ovog događaja, tvrdnja da se je taj događaj desio, bio bi zapažen na Zemlji, i historičari čitavog svijeta bi ga zabilježili. Taj njihov tobožnji dokaz je za nas veoma neosnovan i slab zbog sljedećeg:

a) Nuhov a.s. potop, pomenut u sedmoj i osmoj glavi knjige Postanak, je bio veoma značajan događaj i zadesio je čitavu Zemlju. Ali ga, i pored toga, negiraju idolopoklonici Indije, Perzije i Keldanije. Kinezi ga potpuno odbacuju i žestoko poriču, a bezbožni kršćani Zapada se tim događajem ismijavaju i na krajnje nekulturan način se izražavaju o Uzvišenom Bogu i Njegovom vjerovjesniku Nuhu a.s. Pa, jesu li svećenici zadovoljni s činjenicom da istočni narodi poriču potop, a bezbožnici iz njihovog naroda ga uzimaju za podsmijeh?!

b) Događaj zakašnjenja Sunca radi Jošue (Ješu'a ibn Nun) pomenut u knjizi Jošua (10:12-13), za koji komentatori i historičari sljedbenika Knjige kažu da je trajao 24 sata. To je ogroman događaj koji se desio 1450 g.p.n.e. i koji su morali primije-

titi svi stanovnici Zemlje, jer ni gusti oblaci ne mogu znanje o njemu spriječiti u mjestima gdje je tada bio dan. Ljudi kod kojih je tada bila noć su, takođe, morali osjetiti da je noć potrajala 24 sata duže nego obično. I pored toga, idolopoklonici Kine i Perzije ga poriču i nigdje ga u svojim hhistorijama ne pominju, a evropski ateisti se s tim kazivanjem ismijavaju i negiraju ga. Pa da li se svećenici slažu s osporavanjima istočnih naroda i negiranjem ateista iz njihovog naroda?!

c) Matej u svome Evanđelju (27:51-53) navodi nekoliko krupnih događaja koji su se desili neposredno poslije raspeća, a to su: cijepanje zavjese u hramu od gornjeg kraja do donjega, potres zemlje, pucanje kamenja, otvaranje grobova, uskrsnuće mnogih tijela svetaca, njihov izlazak iz grobova i ulazak u Kuds, te njihovu pojavu pred mnogima. Ovi događaji su, zaista, lažni, ali kažemo: "Ovi krupni događaji se ne pominju u knjigama Bizantinaca i jevreja, i ne samo to, nego se ne pominju ni u Evanđelju po Ivanu, a u Evanđeljima po Marku i Luki se navodi samo cijepanje zavjese u hramu, dok se ostali veliki događaji ne pominju. A zna se da je njihovo navođenje preče od ječanja razapetog[1] ili, pak, nekih drugih nevažnih događaja, znajući da tragovi nekih događaja, kao što je pucanje kamenja i otvaranje grobova, ostaju i nakon što se dese. I čudno je to da Matej ne pominje kuda su otišli ti sveci što živi iz kabura ustaše?! Jesu li ostali u životu ili su se vratili u svoje kabure?! Zato se neki s tim velikim preuveličavanjem ismijavaju i kažu: "To je Matej, vjerovatno, vidio u snu". Zatim, iz Lukinog Evanđelja se razumije da se cijepanje zastora u hramu desilo prije smrti "razapetog", dok se iz Matejevog i Markovog Evanđelja razumije da se to dogodilo poslije smrti "razapetog" Pa kako svećenici rješavaju ove dileme?!

d) U Evanđelju po Mateju (3:16-17); Evanđelju po Marku (1:10-11); i Evanđelju po Luki (3:21-22) se kaže da je Ivan[2] (Jahja a.s.) krstio 'Isaa a.s. u rijeci Jordan, i dok je 'Isa a.s. izlazio iz vode, vidio je kako se nebesa otvaraju i Duha koji mu silazi u liku goluba. Zatim je do njega došao glas s neba: "*Ti si sin Moj, koga sam odabrao!*"

---

1) Misli na 'Isaa a.s., jer kršćani vjeruju da je razapet.

2) Isl.: Jahja a.s.

Otvaranje nebesa danju i goluba koji silazi s nebesa, mora vidjeti većina ljudi na Zemlji, kao što moraju čuti i glas čije čuvenje nije specifično samo za jednu osobu. Međutim, niko od historičara tog vremena nije zabilježio taj događaj, osim trojice pomenutih evanđelista. Zato ateisti Evrope to uzimaju za podsmijeh, i govore: "Zašto nam Matej nije opisao ta nebeska vrata koja su se otvorila? Jesu li ona velika, srednja ili mala i na kojoj strani neba su se nalazila?!" Svećenici lupaju glave smeteni u utvrđivanju toga. Zatim, zašto nas Matej nije obavijestio šta se je desilo s golubom, da li ga je neko stavio u kavez ili se, pak, vratio na nebesa, da li su nebesa bila otvorena čitavo to vrijeme, i jesu li vidjeli unutrašnjost nebesa lijepim?! Kako svećenici odgovaraju na sva ova pitanja?! Osporavanje Muhammedove (s.a.v.s.) mu'džize (polutanja mjeseca) je, dakle, potpuno neosnovano i bez ikakve vrijednosti.

3. Mu'džiza uvećavanja male količine vode:

Ova mu'džiza se Muhammedu (s.a.v.s.) desila nekoliko puta. Enes ibni Malik (r.a.) prenosi da se u vrijeme ikindije zadesio u mjestu Zevra, kod medinske pijace. Ljudi su tražili vodu da se abdeste, ali je nisu našli. Allahov Poslanik (s.a.v.s.) je stavio svoju ruku u posudu u kojoj je bilo malo vode, i iz njegovih prstiju je počela izbijati voda sve dok se nije i posljednji ašhab abdestio[1].

Džabir ibn Abdullah (r.a.) prenosi da su ljudi na dan bitke na Hudejbiji[2] ožednili, a nisu sa sobom imali vode. U Poslanika (s.a.v.s.) je bila mala posuda s malo vode. Stavio je u nju ruku i između njegovih prstiju je počela izbijati voda kao iz izvora. A ljudi je bilo hiljadi u četiri stotine[3].

Džabir nam, takođe, prenosi da u bici Bevat ljudi nisu imali vode, te je došao Poslanik (s.a.v.s.) s čankom u koji je

1) (Fethul-Bari: 6:580).

2) Hudejbija je udaljena 14 km. od Meke prema Džidi, a do susreta muslimana i mušrika na Hudejbiji je došlo, u mjesecu zulka'de, 6. g. h., kada su muslimani krenuli u Meku radi obavljanja 'umre. (El-Kamus El-Islamijj: 1:384).1)

3) (Fethul-Bari: 6:581).

Poslanik (s.a.v.s.) stavio svoju ruku, zatim je Džabir (r.a.) nasuo u nj malo vode koja je počela kružiti dok se čanak nije napunio. Zatim je naredio ljudima da se abdeste i piju, tako da niko nije ostao potreban vode. Potom je Poslanik (s.a.v.s.) izvadio ruku iz posude koja je još uvijek bila puna[1].

Muaz ibn Džebel (r.a.) nam prenosi da su ljudi u ratnom pohodu na Tebuk[2] stigli do jednog, veoma slabog, izvora vode. Njegov tok je bio poput remena od obuće. Poslanik (s.a.v.s.) je prišao, stavio svoje ruke u njega i umio se nakon čega je voda počela tako jako teći da se čuo glasan žubor. Svi su pili, a Poslanik (s.a.v.s.) je rekao: "Muaze, ako poživiš dugo, vjerovatno ćeš ovdje vidjeti bašče."[3]

'Umer (r.a.) prenosi da je ljude zadesila jaka žeđ u pohodu na Tebuk, pa su klali deve, cijedili njihovu unutricu i tu tečnost pili. Ebu Bakr (r.a.) je tražio da Poslanik (s.a.v.s.) uputi Allahu dovu. Poslanik (s.a.v.s.) je, podigavši dlanove molio Allaha dž.š. i obilna kiša je pala prije nego je spustio dlanove. Ashabi (r.a.) su napunili sve svoje posude vodom i krenuli, primjetivši da je kiša pala samo na njihov logor[4]

'Umran ibn Husajn (r.a.) prenosi da je Vjerovjesnika (s.a.v.s.) i njegove ashabe u jednom manjem vojnom pohodu zadesila velika žeđ, te je poslao dvojicu ljudi u određenom pravcu rekavši im da će naći jednu ženu koja na svojoj devi nosi mješinu s vodom. Otišli su i vratili se sa ženom. Poslanik (s.a.v.s.) je uputio dovu svome Gospodaru, a zatim naredio ljudima da iz te mješine napune sve svoje posude. Napunili su ih, a da se u mješini nije smanjila količina vode. Potom je napunio njen zavežljaj hranom koju je sabrao od ljudi i rekao joj: "Idi sada, mi nismo ništa od tvoje vode uzeli, nego nas je Allah napojio.[5]"

1) (Sahihu Muslim: 18:145).

2) Tebuk: Grad na sjeveru Hidžaza.

3) (Sahihu Muslim: 15:41).

4) (El-Bidaje ven-Nihaje: 5:11, i 6:107).

5) (Fethul-Bari: 1:447. i Sahihu Muslim: 5:191).

4. Mu'džiza uvećanja male količine hrane:

Ovo mu se desilo nekoliko puta. Džabir (r.a.) prenosi da je jedan čovjek došao Vjerovjesniku (s.a.v.s.) tražeći od njega da ga nahrani. Dao mu je 30 sa'a[1] ječma. On, njegova žena i gosti su to jeli dugo vremena, te je otišao da izvaga ječam. Potom je došao Poslaniku (s.a.v.s.) i obavijestio ga o tome. Poslanik (s.a.v.s.) mu je rekao: "Da ga nisi vagao, još bi vam dugo bio dovoljan.[2]"

Prenosi se da je Džabir na dan bitke na Hendeku[3] zamijesio jedan sa'a ječma i skuhao ga s mesom koze. Poslanik (s.a.v.s.) je pljucnuo u tijesto i kazan, i molio za bereket u hrani, te se, taj dan, tim sa'om hljeba i kozijim mesom nahranilo hiljadu ljudi[4].

Džabir (r.a.) nam prenosi da mu je otac umro s velikim dugovima. Nakon smrti su mu došli oni koji su mu pozajmili imetak tražeći svoje pravo. Plodovi koji su pristizali nisu bili dovoljni za vraćanje dugova, te im je Džabir ponudio glavnicu imetka, što su odbili. Otišao je Poslaniku (s.a.v.s.) i obavijestio ga o tome. On (s.a.v.s.) mu je rekao: "Otrgaj plodove i razdijeli ih na hrpe". Kada je to uradio, Poslanik (s.a.v.s.) je prošao pored tih plodova i kod njih učio dovu, nakon čega je Džabir sve očeve dugove s lahkoćom vratio, a od plodova mu je preostalo onoliko koliko ih svake godine ubere[5].

Enes ibni Malik (r.a.) prenosi da je jednog dana došao Vjerovjesniku (s.a.v.s.) noseći pod pazuhom nekoliko ječmenih hljebova kojima je Poslanik (s.a.v.s.) nahranio osamdeset ljudi[6].

Enes prenosi da mu je Vjerovjesnik (s.a.v.s.), kada je

---

1) Sa' je mjera za žito, nije u svim krajevima isti, a većinom iznosi oko 3 kg.

2) (Sahihu Muslim: 15:40).

3) Ova bitka se odigrala 5. g. po hidžri u predgrađu Medine, a nazvana je ovim imenom zato što su muslimani, na prijedlog Selmana Farisije r.a., iskopali široki hendek s onu stranu Medine s koju su neprijatelji mogli napasti.

4) (Fethul-Bari:7:395, Sahihu Muslim: 13:216).

5) (Fethul-Bari: 5:60).

6) (Fethul-Bari: 6:586, Sahihu Muslim: 13:218).

oženio Zejnebu, naredio da, poimenice, pozove ljude. Kada se napunila soba i kuća, Poslanik (s.a.v.s.) je stavio pred njih malu posudu s jelom od datula. Zatim je u nju stavio tri prsta, i tražio od njih da jedu. Ljudi su jeli i izlazili, a posuda je ostajala puna[1].

Ebu Ejub (r.a.) nas obavještava da je pripremio jelo za Allahovog Poslanika i Ebu Bekra (r.a.). Hrane je bilo dovoljno samo za njih dvojicu. Poslanik (s.a.v.s.) je naredio da pozovu trideset uglednih Ensarija. Pozvani su, jeli i otišli, zatim mu je naredio da pozove šezdeset drugih, koji su se, također, odazvali jeli i izašli, i na posljetku je od njega tražio da mu pozovu sedamdeset sljedećih. Pozvali su ih i oni su se odazvali, jeli i otišli.[2] I Ejub (r.a.) kaže: "Tu moju hranu je jelo stotinu i osamdeset ljudi"[3].

Semure ibn Džundub (r.a.) prenosi da je Poslaniku (s.a.v.s.) donešena posuda mesa. Ljudi su jeli iz njega i smjenjivali se od ručka do noći. Jedni su ustajali, a drugi sjedali[4].

Abdurrahman ibn Ebi Bekr (r.a.) prenosi da je kod Poslanika (s.a.v.s.) bilo stotinu i trideset ljudi. Pripremljen je sa' hrane i ovca od koje je ispečena džigerica, (ili unutrica), i nitko od 130 ljudi nije ostao, a da nije od toga uzeo komad. Ostatak je stavljen u dva tanjira, iz koga su, potom, jeli svi, a Abdurrahman je ponio sa sobom na devi ono što je preostalo[5].

Od Seleme ibn Ekve'a, Ebu Hurejre i 'Umera ibn El-Hattaba (r.a.) se prenosi da je u nekim pohodima (a neke predaje kažu da se radi o bici na Tebuku) muslimane i Allahovog Poslanika (s.a.v.s.) zadesila velika glad, pa je Poslanik (s.a.v.s.) naredio da se sakupi sva preostala hrana. Kada su mu došli s hranom, a najveći komad koji mu je pristigao je bio jedan sa'a temri, postavili su hranu na hrpu koja nije bila veća od koze koja leži. Poslanik (s.a.v.s.) je zatim proučio dovu i naredio ljudima da napune svoje posude. I u čitavoj vojsci nije ostala ni jedna posuda,

1) (Fethul-Bari: 9:226, Sahihu Muslim9:233).

2) (El-Bidaje ven-Nihaje: 6:127).

3) Vjerovatno je računao i svoju brojnu porodicu u one koji su jeli tu hranu.

4) (El-Bidaje ven-Nihaje: 6:129).

5) (Fethul-Bari: 5:230).

a da je nisu napunili, i preostalo jehrane[1].

5 . *Govor drveta i kamena i njihovo svjedočenje da je on vjerovjesnik:*

Ibn 'Umer (r.a.) prenosi da je Vjerovjesnik (s.a.v.s.) pozvao jednog beduina (pustinjaka) u Islam, pa mu je on rekao: "A ko će posvjedočiti to što govoriš? Poslanik (s.a.v.s.) reče: 'Ova semura[2] u ovoj dolini, ona će mi biti svjedok. I drvo mu se, roveći zemlju, počelo približavati. Kada je stalo pred njega, zatražio je da posvjedoči njegove riječi, i ono ih je potvrdilo, a potom se vratilo na svoje mjesto[3].

Od Džabira (r.a.) se prenosi da se Poslanik usamio radi fiziološke potrebe, ali nije našao skrovito mjesto da se sakrije. U dolini je ugledao dva drveta. Otišao je do jednog, uhvatio se za njegovu granu i rekao mu: "Kreni za mnom, s Allahovom dozvolom!" Drvo je krenulo za njim poput zauzdane deve kojoj je s ularom stavljeno drvce u nos radi lakšeg vođenja. Tako je postupio i s drugim drvetom. Kada se našao između njih dvoje rekao im je: "Nadvijte se nadamnom, s Allahovim dopuštenjem". A kada je obavio nuždu, svako drvo se vratilo na svoje mjesto i ispravilo se[4].

Od Ibni Abasa (r.a.) prenosi da je Vjerovjesnik (s.a.v.s.) rekao beduinu: "Hoćeš li vjerovati da sam ja Allahov Poslanik ako mi dođe ova palmina grana? Hoću, odgovori beduin. I grana je počela skakutati te došla do Poslanika (s.a.v.s.). Poslanik (s.a.v.s.) joj je, zatim, rekao: "Vrati se", i ona se vratila na svoje mjesto[5].

Od Burejde ibni El-Husajba se prenosi da je jedan beduin od Allahovog Poslanika (s.a.v.s.) tražio da mu pokaže znak i dokaz vjerovjesničke misije, pa mu je rekao: 'Reci ovom drvetu: - Allahov Poslanik te zove -', i drvo se počelo povijati desno i li-

1) (Sahihu Muslim: 1:222-225).

2) Semura je vrsta drveta

3) (El-Bidaje ven-Nihaje: 6:144, 311).

4) (Sahihu Muslim 18143).

5) (El-Bidaje ven-Nihaje: 6:143, 311).

jevo, trgati svoje žile, i roveći zemlju počelo mu se približavati. Kada je stiglo do njega progovorilo je: 'Esselamu alejke ja Resulellah'[1] Beduin reče: 'Naredi mu da se vrati na mjesto gdje je poniklo' I drvo se vratilo, a beduin , potom, reče: 'Dozvoli mi da ti učinim sedždu[2]! Poslanik (s.a.v.s.) reče: 'Ne, nije dozvoljeno na sedždu padati ni pred kim osim pred Uzvišenim Allahom' Beduin reče: 'Onda mi dozvoli da ti poljubim ruke i noge', te mu je to dozvolio.[3]"

Više od deset ashaba (r.a.) prenosi da je krov Poslanikove (s.a.v.s.) džamije bio postavljen na stubove od palmi. I kada bi Poslanik (s.a.v.s.) učio hutbu[4], ispeo bi se na jedan od tih palminih panjeva, a kada mu je sagrađen minber, ispeo se na njega ostavivši pomenuti panj, te se tom prilikom začuo glas panja sličan glasu steone deve, koji se je od silnog plača raspuknuo. Mesdžid je podrhtavao od njegovog jecanja. Ljudi su glasno plakali. Tada mu je Vjerovjesnik (s.a.v.s.) prišao, pomilovao ga, pa je ušutio. Poslanik (s.a.v.s.) je rekao: 'On je plakao samo zato što se više na njemu ne veliča Uzvišeni Allah, i tako mi Onoga u čijoj je ruci moja duša, da mu nisam prišao, ostao bi u ovakvom stanju sve do Sudnjeg dana' Zatim je Vjerovjesnik (s.a.v.s.) naredio da se stavi ispod minbera."[5]

I ovaj hadis je, po svojoj tekstovnoj građi opće poznat i kod ranijih i kod novih generacija, a njegovo značenje prenosi tako veliki broj ljudi da se može smatrati nepobitnom naučnom činjenicom.

Ibni Mes'ud (r.a.)[6] prenosi da su čuli glas hrane koja veliča Allaha dok je Vjerovjesnik (s.a.v.s.) jede.

---

1) Ove riječi znače: "Mir i spas neka je na tebe, o Allahov Poslaniče"!

2) Sedžda je padanje licem na tle i ona se čini samo Allahu dž.š.

3) (Delailun-Nubuvve od Ebi Nei'ma El-Asfahanija: 2:390).

4) Hutba, vjersko predavanje koje se, obično, održi petkom na džuma-namazu ili u vrijeme dva bajram-namaza.

5) (Fethul-Bari: 2:397).

6) (El-Bidaje ven-Nihaje: 6:323).

6. Pad kipova:

Ibni 'Abas (r.a.) prenosi da je oko Kabe bilo 360 kipova koji su bili olovom pričvršćeni za kamen. Kada je Allahov Poslanik (s.a.v.s.) oslobodio Meku, ušao je u Harem i štapom koji je nosio pokazivao na idole, govoreći: "Došla je istina, a iščezla laž. Laž, zaista, nestaje!"[1] I svaki kip u koga je pokazao pao je licem na tle, tako da ni jedan nije ostao na nogama. Zatim je naredio da se izbace vani[2].

7. Poslanik (s.a.v.s.) je, neke bolesti, izliječio potirući bolno mjesto svojom mubarek rukom:

Sa'd ibn Ebi Vekas (r.a.) prenosi da je Katade ibn Nu'man (r.a.) u bici na Uhudu pogođen u oko koje mu je ispalo na obraz. Poslanik (s.a.v.s.) ga je vratio na mjesto i ono mu je izgledalo ljepše od zdravog oka[3].

'Usman ibn Hunejf (r.a.) prenosi da je slijepac došao Vjerovjesniku (s.a.v.s.) i rekao mu: "Moli Allaha da mi povrati vid" Poslanik (s.a.v.s.) ga je naučio neke dove kojima će moliti Allaha. Allah mu je dok se vraćao kući, povratio vid[4].

Ibni Mula'ib El-Esinne je obolio od trbušne vodene bolesti, pa je poslao jednog čovjeka Vjerovjesniku (s.a.v.s.). Vjerovjesnik (s.a.v.s.) je uzeo malo prašine sa zemlje, pljucnuo na nju i dao je tom čovjeku. On se s tim vratio bolesniku, koji je bio bliže smrti nego životu, ali koji je, nakon što je to popio s vodom, voljom Uzvišenog Allaha odmah ozdravio[5].

Hubejb ibn Fudejk (r.a.) prenosi da je njegov otac oslijepio i da su mu oči pobijelile. Došao mu je Allahov Poslanik (s.a.v.s.) i pljucnuo u oči, pa je progledao. I u osamdesetoj godini života je uvlačio iglu u konac[6].

1) (El-Isra, 3)

2) (Fethul-Bari: 8:400).

3) (El-Bidaje ven-Nihaje: 6:333, 184; 3:320; 4:38, 500).

4) (El-Bidaje ven-Nihaje: 6:183-184, 333).

5) (Eš-Šifa: 1:322).

6) (El-Bidaje ven-Nihaje: 6:184, 334).

Vjerovjesnik (s.a.v.s.) je na dan Hajbera pljucnuo 'Aliji ibn Talibu (r.a.) u oko koje je bilo upaljeno, i on je ozdravio. Bol je nestala kao da je nije ni bilo[1]

U bici na Hajberu je pljucnuo na ranjenu potkoljenicu Seleme ibn El-Ekve' (r.a.) i rana je odmah zacijelila[2].

Vjerovjesniku (s.a.v.s.) je, iz plemena Haša'm, došla žena s nijemim djetetom. On mu je vodom izaprao usta, oprao ruke, a ostatak dao ženi da ga njome poji i potire. Dijete je izliječeno i bilo je razboritije od drugih osoba[3].

Ibni Abas (r.a.) prenosi da je Poslaniku (s.a.v.s.) jedanput došla žena s ludim djetetom. Vjerovjesnik (s.a.v.s.) mu je potrao prsa iz kojih je izašlo nešto slično crnom štenetu, nakon čega je ozdravilo[4].

Vreo lonac se prevrnuo na podlakticu dječaka Muhammeda ibn Hatiba. Vjerovjesnik (s.a.v.s.) ju je potrao, pomazao svojom pljuvačkom i ona je istog momenta izliječena[5]

Na dlanu Šurahbila El-Džu'fija je bila natekla žlijezda koja mu je onemogućavala držanje sablje i ulara deve, pa se je potužio Vjerovjesniku (s.a.v.s.) koji je njegov dlan počeo gnječiti sve dok od otekline nije ostao ni trag[6].

8 . Poslanikova (s.a.v.s.) uslišana dova:

Enes ibni Malik prenosi da je Allahov Poslanik (s.a.v.s.) molio za njega, ovako: "Bože, uvećaj mu imetak i porod, i daj mu veliki bereket (izobilje) u onome što mu podariš!" I Enes kaže: "Bogami je moj imetak velik, a djece i unučadi imam oko stotinu"[7]

---

1) (Fethul-Bari: 6:111).

2) (Fethul-Bari: 7:475).

3) (Eš-Šifa: 1:324).

4) (El-Bidaje ven-Nihaje: 6:182, 332).

5) (El-Bidaje ven-Nihaje: 6:334).

6) (El-Bidaje ven-Nihaje: 6:185).

7) (Fethul-Bari: 11:136,144,182).

Kada je Kisra (perzijski kralj) pocijepao pismo Vjerovjesnika (s.a.v.s.). Vjerovjesnik (s.a.v.s.) je zamolio Allaha da isto tako pocijepa njegovu državu. I ubrzo nakon toga od nje nije ostalo ništa, kao što ni vlast Perzije nije ostala nad ostalim pokrajinama[1].

En-Nabiga El-Dža'dijj je kod Poslanika (s.a.v.s.) spjevao lijepu kasidu, pa mu je Poslanik (s.a.v.s.) rekao: "Usta ti se ne zatvorila"! I niko nije imao lijepe zube kao on, i ni jedan mu zub nije pao, a živio je 120 godina, a neki kažu da mu je uvijek na mjestu ispalog zuba nicao novi zub[2].

Od Enesa (r.a.) se prenosi da je jedan beduin ušao u džamiju dok je Vjerovjesnik (s.a.v.s.) držao hutbu i potužio se na sušu. Poslanik je uputio dovu Allahu, i do sljedeće džume nisu vidjeli Sunce. Sljedeći petak je isti beduin ušao u mesdžid i potužio se na veliku kišu. Poslanik (s.a.v.s.) je ponovo učinio dovu, pa se razvedrilo[3].

'Utbe ibn Ebi Leheb je puno grdio i zlostavljao Vjerovjesnika (s.a.v.s.), pa je Vjerovjesnik (s.a.v.s.) molio Allaha da mu pošalje jednog od svojih pasa da ga uništi. Utom je Utbe krenuo s karavanom u Siriju. Kada su odsjeli na jednom mjestu, rekao je: "Bojim se Muhammedove kletve". Poredali su njegove stvari oko njega i sjeli da ga čuvaju. Međutim, došao je lav, zgrabio samo njega i odnio ga[4].

Vjerovjesnik (s.a.v.s.) je molio da bude uništen Muhallim ibn Džusame i on je osvanuo mrtav. Kada su ga pokopali, zemlja ga je izbacila. Zatim su ga nekoliko puta ukopavali, ali ga je zemlja svaki puta izbacila iz sebe, te su ga ostavili nepokopanog[5].

Jedanput je (s.a.v.s.) čovjeku koji je jeo lijevom rukom rekao: "Jedi desnom!". Čovjek je iz oholosti uzvratio: "Ne mogu"!

1) (Fethul-Bari: 6:108).

2) (Delailun-Nubuvve: 2:458,459).

3) (Fethul-Bari: 6:173, 6:64).

4) (Delailun-Nubuvve: 2:454-456).

5) (Muslim)

Vjerovjesnik (s.a.v.s.) je rekao: "Dabogda i ne mogao" I nakon toga je nikada više nije mogao podići do svojih usta[1]

Zadovoljit ćemo se navedenim, jer su Poslaniku (s.a.v.s.) date mnogobrojne mu'džize, i ima ih preko hiljadu. I, iako svaka od navedenih mu'džiza nije na stepenu mutevatir[2] predaje, u njih nema sumnje, jer tema o kojoj oni govore je na stepenu mutevatir predaja i u to nema ni najmanje sumnje. Takav je slučaj 'Alijine čudesne hrabrosti i Hatimove darežljivosti[3]. Mnoštvo mu'džiza prenešenih u neprekinutom lancu prenosioca je, sasvim, dovoljno kao neoboriv dokaz postojanja njegovih mu'džiza, a kao nepobitan dokaz za one koji ih poriču.

Drugi pokazatelj:

Njegovu ličnost krase prelijepi moralni principi, veličanstvene osobine, savršene umne sposobnosti, zadivljujući postupci i druge duhovne, tjelesne, domovinske i rodoslovne odlike, za koje razum ne prihvata da mogu biti sabrane u liku osobe koja nije vjerovjesnik. Neka od tih osobina se može naći kod običnog čovjeka, ali ne mogu biti sve sabrane osim u liku vjerovjesnika. Tako je njihova sabranost u liku Muhammeda (s.a.v.s.) dokaz njegovog vjerovjesništva. A i njegovi poricatelji su priznali postojanje tih veličanstvenih osobina i tog savršenog kodeksa ponašanja u njegovom biću (s.a.v.s.).

Treći pokazatelj:

Njegov šeri'at (zakon) tvore tako savršena ubjeđenja, vjer-

---

1) (Sahihu Muslim, poglavlje El-Ešribe).

2) Hadis kojeg, u svakoj generaciji lanca njegovih prenosioca, prenosi tako velik broj povjerljivih ljudi (najmanje 10), da razum zaključuje da je nemoguće da se svi slože u laži. I svaki prenosioc je morao lično čuti hadis od svog prethodnika.

3) Ebu Seffan Hatim ibn 'Abdullah Sa'd ibn El-Hašredž Et-Tai, džahilijjetski pjesnik i hrabri ratnik. Živio je u Nedždu u šestom stoljeću, a zbog velike darežljivosti je postao simbolom plemenitosti. Umro je 578. g. (El-Ea'lam: 2:151).

ski obredi, uzajamni odnosi, politike, učenja i mudrosti, da onaj ko znalački sagleda cjelovitost Vjerovjesnikovog (s.a.v.s.) šeri'ata, ostaje ubijeđen da je on rezultat božanske volje i nebeske Objave, a da je onaj ko je s njime poslan, doista, izaslanik Uzvišenog Allaha. Tu ne postoji prostor za osporavanje, osim za onoga ko želi da prkosi, udaljava se i tumara.

Četvrti pokazatelj:

Vjerovjesnik (s.a.v.s.) se pojavio u narodu koji nije imao božansku knjigu, niti mu je data mudrost. On im dolazi sa svijetlom Knjigom i krasnom mudrošću. Potiče ih da prigrle pravu vjeru i rade dobra djela. I, iako je bio nejak, siromašan, s malo pomoćnika, sukobljen s čitavim svijetom, pojedincima, skupinama, vladarima i silnicima, uspio je uništiti njihove svjetonazore, porušiti njihove opsjene, dotući njihove religije i dokrajčiti njihove države. Njegova vjera se, u veoma kratkom vremenskom periodu, proširila istokom i zapadom, a njeno širenje se nastavlja tijekom vremena. Njegovi neprijatelji, iako raznovrsni i brojni, dobro opremljeni, opaki i gordi, veoma uporni i nasrtljivi, iako su ulagali ogroman trud, nisu mogli ugasiti svjetlost njegove vjere niti izbrisati tragove njegovog učenja. Pa, da li je to moguće bez božanske pomoći i nebeske podrške?!

Istinitost Muhammedove (s.a.v.s.) misije potvrđuju, čak i knjige kršćana i jevreja. Tako u Psalmima stoji:

"Jer Jahve zna put pravednih, a propast će put opakih". (1:6).

"... i uništavaš lažljivce. Varalica i krvopija Jahvi se gadi". (5:7)

"Lice se Jahvino okreće protiv zločinaca da im spomen zatre na zemlji". (34:17).

"(17) ... jer će se ruke zlotvora slomiti, a Jahve je oslon pravedniku. (20) A bezbožnici će propasti, dušmani Jahvini povenut će ko ures livada, poput dima se rasplinuti". (37:17 i 20).

U Djelima apostolskim (5:35-39) se navode sljedeće riječi Gamaliela:

"(35) Zatim reče onima: 'Izraelci! Promislite dobro što ka-

nite učiniti s tim ljudima! (36) Prije ovoga vremena diže se Teuda, izdajući se za nešto osobito, i uza nj pristade oko četiri stotine ljudi. On bi ubijen, a sve njegove pristaše bile su raspršene i uništene. (37) Poslije njega, u doba popisa pučanstva, diže se Juda Galilejac i povuče dosta naroda za sobom. I on poginu, a sve njegove pristaše biše raspršene i uništene. (38) A za ovo sada, kažem vam: prođite se tih ljudi i pustite ih! Jer ako njihov pothvat, ili njihovo djelo, potječe od ljudi, propast će, (39) a ako potječe zbilja od Boga, nećete ga moći uništiti. Pustite ih, da ne dođete u sukob s Bogom!"

Prema navedenim tekstovima, da je Muhammed (s.a.v.s.) lagao na Allaha i da nije bio iskreni vjerovjesnik, Gospodar bi ga uništio, spomen bi mu se na Zemlji zatro, ruke bi mu se polomile, rasplinuo bi se poput dima, sve njegove pristaše bi bile raspršene i uništene, i njegova riječ i djelo bi propali. Međutim, Allah ništa od ovoga nije uradio. Naprotiv, njegov spomen na Zemlji je uzdigao, ukazao mu je Svoju podršku i pomoć, i potvrdio njegove riječi i djela. I time je istinitost Muhammedovog (s.a.v.s.) poslanstva i vjerovjesništva utvrđena do te mjere da ne preostaje nikakav prostor za sumnju. Utvrđeno je, takođe, da se jevreji i kršćani bore protiv Allaha i Njegova Poslanika (s.a.v.s.). Uzvišeni Allah u suri Eš-Šu'ara', 227 kaže:

"A mnogobošci će sigurno saznati u kakvu će se muku uvaliti."

Uzvišeni Allah u suri Es-Saf, 8 veli:

"Oni žele da utrnu Allahovo svjetlo ustima svojim, a Allah će učiniti da svjetla Njegova uvijek bude, makar krivo bilo nevjernicima."

Peti pokazatelj:

Vjerovjesnik (s.a.v.s.) se pojavio u vrijeme kada su svi ljudi trebali nekoga ko će ih uputiti na pravi put i pozvati ih u pravu vjeru. Arapi su se klanjali kipovima, Perzijanci vjerovali u dva boga, Indijci obožavali kravu i drvo, jevreji boga poistovjećivali sa stvorenjima, ili ga poricali i na Njega i Njegove vje-

rovjesnike iznosili razne potvore i laži, kršćani štovali trojstvo i svece. A i preostali dijelovi svijeta su čamili u dolinama zabluda. Tako je, u to vrijeme, slanje nekoga ko će predstavljati milost za sve svjetove, znak mudrosti sveznajućeg i premudrog Allaha. Za tu veličanstvenu misiju, za gradnju tog velebnog zdanja, nije bio dostojan niko osim Muhammed (s.a.v.s.) sin Abdullahov koji je odagnao tminu idolatrije trojstva, vjere u dva boga i opisivanje Boga svojstvima stvorenja. Sunce tevhida[1] je obasjalo Zemlju, na što ukazuju i riječi Uzvišenog u suri El-Maide (19):

"O sljedbenici Knjige, došao vam je Poslanik Naš - nakon što je neko vrijeme prekinuto slanje poslanika - da vam objasni, da ne biste rekli: 'nije nam dolazio ni onaj ko donosi radosne vijesti, ni onaj koji opominje'! Pa, došao vam je, eto, onaj koji donosi radosne vijesti, i onaj ko opominje. - A Allah sve može."

Šesti pokazatelj:

Raniji vjerovjesnici su najavili njegovu (s.a.v.s.) vjerovjesničku misiju, (tj. najava Muhammedove (s.a.v.s.) misije u prethodnim nebeskim knjigama).

Prije nabrajanja tih radosnih vijesti o njegovom dolasku, slijedi ukazivanje na nekoliko stvari:

1. Vjerovjesnici izraelskog naroda su najavili sljedeće događaje: Događaj o Nabukodonosoru, Kurušima, Aleksandru i njegovim namjesnicima, o onome što će se desiti u Edvemu, Egiptu, Ninevi i Babilonu. I neshvatljivo je da niko od njih ne najavi dolazak Muhammeda (s.a.v.s.) , koji je u vrijeme svoje pojave bio kao najsitnija biljka, da bi kasnije izrasla u ogromno drvo u čijoj krošnji nalaze utočište mnoge nebeske ptice. U veoma kratkom vremenu je srušio silnike i kraljeve, njegova vjera se raširila u zemljama svih vjerovjesnika izraelskog naroda, osvojila ogromna prostranstva na istoku i zapadu, nadmašila sve ostale vjere, i ona je, od tada pa sve do danas, u stalnom porastu.

1) Tevhid je vjerovanje samo u jednog jedinog Boga.

Ovaj događaj je veći od svih koje su najavili izraelski vjerovjesnici. Pa kako se zdrav razum može pomiriti s tvrdnjom da su oni najavili nebitne događaje, a nisu najavili ovaj, izuzetno veliki, događaj?!

2. Kada raniji vjerovjesnik najavi vjerovjesnika koji će doći poslije njega, nije neophodno da o njemu govori podrobno. Naprotiv, takve vijesti obično nisu opširne i detaljne, nego su većini ljudi skrivene, a jasne samo učenima; jer oni povezuju činjenice. Ponekad su i njima nepoznate i skrivene, ali kada se vjerovjesnik pojavi i njegovo vjerovjesništvo dokaže mu'džizama i jasnim znakovima vjerovjesništva, te tajnovite najave im postaju sasvim jasne i čiste od sumnji. Zato 'Isa a.s., riječima navedenim u Evanđelju po Luki (11:52), ukorava jevrejske učenjake:

"*Jao vama, učitelji Zakona, jer ste odnijeli ključ spoznanja! Vi sami ne uđoste, a onima koji htjedoše ući zapriječiste.*"

Islamski učenjaci su rekli: "Ne postoji ni jedna nebeska knjiga, a da nije ukazala na pojavu vjerovjesnika Muhammeda (s.a.v.s.), međutim, to nije bilo jasno svima, jer da je bilo jasno običnom svijetu ne bi njihovi učenjaci bili ukoreni za njeno skrivanje, a nejasnoća je prenošenjem s usta na usta postajala još većom.

3. Sljedbenici Knjige su očekivali drugog vjerovjesnika mimo Isaa a.s. (Mesiha a.s.). U Evanđelju po Ivanu (1:19-25) se pominje da su jevrejski učenjaci pitali Jahjaa a.s.[1]:

"*(19) ...' Tko si ti?' (20) On priznade; ne zanijeka, priznade: 'Ja nisam Mesija'*[2]. *Upitaše ga: 'Jesi li Ilija?' Pošto je porekao, upitaše: 'Jesi li (očekivani) prorok'?*" (tj. poslanik koga je najavio Musa a.s.). Tako se vidi da su oni Muhammeda (s.a.v.s.) očekivali isto kao i Mesiha a.s. On je kod njih bio poznat, tako da im nije trebalo pominjati ime, nego je i sama aluzija na njega bila dovoljna. Zato su ga poredili sa Mesihom a.s. U Evanđelju po Ivanu (7:40-41) piše:

"*Jedni su od naroda, kad čuše te riječi, govorili: 'Ovo je*

---

1) Krš.: Ivan ili Jovan.

2) Isl.: Isa a.s. ili Mesih a.s.

zbilja Prorok' 'Ovo je Mesija', govorili su drugi."

Pošto se za tog očekivanog vjerovjesnika ne tvrdi da će doći prije Mesiha a.s., to je nepobitan dokaz da će doći poslije njega, a to je Muhammed (s.a.v.s.).

A što se tiče Mesihovih a.s. riječi pomenutih u Evanđelju po Mateju (7:15):

"Čuvajte se lažnih proroka što vam dolaze u ovčjem runu, a unutra su grabežljivi vuci", njima se ne može osporiti Muhammedovo (s.a.v.s.) vjerovjesništvo, jer 'Isa a.s. nije upozorio na čuvanje od iskrenog vjerovjesnika, niti na opreznost prema svakom vjerovjesniku koji dođe poslije njega, nego je tražio da se čuva samo od lažnih vjerovjesnika, a njihove knjige, u prvoj generaciji poslije uzdignuća Isaa a.s., u vrijeme apostola, bilježe pojavu mnogih lažnih vjerovjesnika. Riječi 'Isaa a.s. se odnose na te lažne vjerovjesnike, a ne na iskrenog vjerovjesnika koji ima znakove koji potvrđuju njegovu iskrenost. Zato se, u Evanđelju po Mateju (7:16, 17 i 20) neposredno nakon tih njegovih riječi, kaže:

"(16) Prepoznat ćete ih po njihovim rodovima. Zar se s trnja bere grožđe ili s drače smokve? (17) Tako svako dobro stablo rađa dobrim rodom, a zlo stablo rađa zlim rodom. (20) Dakle, prepoznat ćete ih po njihovim rodovima."

Muhammed (s.a.v.s.) je, u to nema sumnje, zaista jedan od iskrenih vjerovjesnika. Na to ukazuju njegovi plodovi i plodovi njegove misije. Napad na njega od strane njegovih protivnika je bezvrijedan, jer su i jevreji osporili vjerovjesničku misiju Isaa a.s. i u laž ga ugonili. Za njih, od postanka svijeta pa do njegove pojave, ne postoji gore stvorenje od njega. Evropski ateisti kažu da 'Isa a.s. nije uopšte postojao i ismijavaju se s njim. U tom kontekstu su napisali mnoge knjige koje su se raširile u svim krajevima svijeta. Broj njihovih pristalica, svaki dan u Evropi raste. I kao što je za kršćane, pa i za nas, neprihvatljivo poricanje Isaa a.s. od strane jevreja i evropskih ateista, tako je, za nas, neprihvatljivo poricanje Muhammeda (s.a.v.s.) od strane štovatelja trojstva.

4. I prijašnji i današnji sljedbenici Knjige su imena uobičajili prevoditi, i umjesto njih upisivati njihova značenja, a osnovni tekst koji smatraju Božijim govorom, dopunjavati komentarima. Te dvije činjenice su kod njih normalne pojave, i ko znalački prouči njihove prevode na razne jezike, pronaći će mnogo takvih slučajeva. Zato nije čudo ako koriguju neko vjerovjesničko ime u tekstu u kome je najavljen Muhammed (s.a.v.s.) ili dodaju nešto nerazborito, jer je to kod njih uobičajeno. I od njih se ne može očekivati da u svojim knjigama sačuvaju ime Muhammed, Ahmed ili neki od njegovih nadimaka (s.a.v.s.), jer oni imaju prirodnu sklonost za korigovanje i prepravljanje svojih knjiga, do te mjere da bi obesnažili njihove tekstove i učinili ih na prvi pogled bezvrijednim kao dokaze, da bi potvrdili neka od svojih učenja, ili odbili, njima upućene, prigovore. Njihove sekte su revnosne u suprostavljanju jednih drugima. Oni su, bez sumnje, u ovome mnogo žešći od muslimana. Tako radosne najave Muhammeda (s.a.v.s.), na koje nam u njihovim knjigama ukazaše prijašnji muslimanski učenjaci, nalazimo sada različitim u mnogim njihovim današnjim prevodima, zato što su nam ih oni izdvojili iz knjiga poznatih u njihovom vremenu, a izmjene su se desile nakon toga. Razlog tome može biti i različitost u prevođenju, ali je ono prvo češće, jer vidimo da je njihov običaj korigovanja prisutan i danas. A sada izdvajamo, nekoliko radosnih najava Muhammeda (s.a.v.s.) u knjigama jevreja i kršćana.

Prva radosna vijest:

U Ponovljenom zakonu (18:17-22) stoji:

"*(17) Nato mi reče Jahve: 'Pravo su rekli. (18)* ***Podignut ću im proroka između njihove braće, kao što si ti. Stavit ću*** *svoje* ***riječi u njegova usta,*** *da im kaže sve što mu zapovjedim. (19)* ***A ne bude li tko poslušao mojih riječi što ih prorok bude govorio u moje ime, taj će odgovarati preda mnom.*** *(20) A prorok koji bi se usuđivao govoriti što u moje ime što ja ne budem zapovjedio da govori, i koji bi govorio u ime drugih bogova, takav prorok* ***neka se pogubi.*** *(21) Možda ćeš reći u svome srcu: '****Kako ćemo raspoznati riječ koju Jahve nije izrekao?****' (22)* ***Kad prorok govori u ime Jahve, pa to ne bude i riječ se ne ispuni, onda je to riječ koju Jahve nije kazao.*** *U drskosti je taj prorok govorio. Nemoj od njega strahovati.*"

Ova radosna vijest se ne odnosi na Jošua bin Nuna, kao što vjeruju jevreji, niti na 'Isaa a.s. kao što misle kršćani, nego se ove riječi odnose na Muhammeda (s.a.v.s.), zbog sljedećeg:

1. Jevreji koji su živjeli u vrijeme 'Isaa a.s. su očekivali pojavu drugog (najavljenog) vjerovjesnika. I to njihovo očekivanje je nepobitan dokaz da najavljeni vjerovjesnik nije Jošua koji je živio prije toga, u vrijeme Musa a.s., niti Isa a.s. koji je tada bio prisutan kod njih.

2. U tekstu je upotrijebljen izraz "kao što si ti", a Jošua i Isa a.s. nisu kao Musa a.s., zato što su oni iz naroda izraelskog, a prema tekstu Ponovljenog zakona (34:10) u izraelskom narodu se nije pojavio vjerovjesnik poput Musaa a.s. s kojim je Allah, bez posrednika, razgovarao, koga je poslao sa zasebnom Knjigom i novim zakonom u kome su zabrane i naredbe, propisi o kaznama, halalu i haramu[1], kupanju, čišćenju i dr. I dok su Jošua i 'Isa a.s. slijedili njegov zakon, on je, u svome narodu, bio nadređeni vođa kome su se pokoravali i koji je lično izvršavao kazne i nad njima vladao. To, međutim, nije slučaj sa Isaom a.s.;

1) Halal je ono što su Uzvišeni Allah i Njegov Poslanik (s.a.v.s.) dozvolili, a haram ono što su strogo zabranili.

jer, njegova knjiga Indžil ne sadrži propise i zakone, a njegov narod mu nije bio pokoran. Naprotiv, jevreji su ga, prema vjerovanju kršćana, nakon ponižavanja i utjerivanja u laž, ubili raspećem. Tako između njega i Musaa a.s. ne postoji velika sličnost.

3. U ovom tekstu stoji izraz "*između njihove braće*", a u nekim predajama "*iz srednjeg sloja njihove braće*" Dvanaest jevrejskih plemena je, bez sumnje, živjelo u to vrijeme sa Musaom a.s., i da je najavljeni vjerovjesnik bio iz jevrejskog naroda reklo bi se: "*od njih*", ili "*između njih*", ili "*jedan od njih*", ili "*iz njihovog potomstva*". Jošua i 'Isa a.s. vode porijeklo od Ja'kuba ibn Ishak ibn Ibrahim a.s., što znači da pripadaju jevrejskom narodu, te se na njih ne odnosi ova radosna najava vjerovjesnika. Ovdje se, pod izrazom "braća" misli na potomke Ismaila ibn Ibrahim a.s., jer se u Tevratu izrazom "braća" oslovljavaju Ismailovi i Ishakovi potomci. Za Ismaila se u Knjizi Postanka (16:12) kaže:

"*... i pred licem sve mu braće on će stan sebi podići.*"

Takođe u knjizi Postanak (25:18):

"*Nastaniše se nasuprot svojoj braći*"

I pošto Muhammed (s.a.v.s.) vodi porijeklo od Ismailovih potomaka, braće Israilovih sinova, to se ova radosna vijest, nesumnjivo, odnosi na njega.

4. Ova radosna najava je izrečena u budućem vremenu, jer riječi "*Podignut ću im proroka*" ukazuju na buduće vrijeme, te se ne mogu odnositi na Musaovog a.s. mladića Jošuu koji je upravo u to vrijeme živio i bio jedan od Izraelaca.

5. Riječi: "*Stavit ću svoje riječi u njegova usta*" navedene u ovoj radosnoj vijesti, aludiraju na to da će tom najavljenom vjerovjesniku silaziti objava i da neće znati čitati i pisati, nego će samo Allahov govor koji mu se objavljuje pamtiti u svojim prsima i prenositi ga. Zato se ova najava ne može odnositi na Jošuu kome objava nije nikada ni silazila i koji je pisani Tevrat čitao, a nije ga prenosio pamćenjem.

6. U ovoj radosnoj vijesti stoji: "*A ne bude li tko poslušao*

mojih riječi što ih prorok bude govorio u moje ime, taj će odgovarati preda mnom". U nekim predajama, to je rečene ovako: "*A onaj ko ne bude slušao njega, koji u moje ime govori, ja ću mu se osvetiti.*" Pošto je osveta svojstvo samo tog najavljenog vjerovjesnika, a ne i ostalih vjerovjesnika, posigurno se pod osvetom ne misli na ovosvjetsku ili ahiretsku osvetu u džehennemu, jer se ova vrsta osvete, ovosvjetske i onosvjetstke, ne odnosi na poricatelje samo nekog određenog vjerovjesnika. Ovdje se pod izrazom "*osveta*" misli na ozakonjivanje borbe, tj. da Uzvišeni Allah najavljenom vjerovjesniku naredi obračun s njegovim negatorima, i proglasi dozvoljenim njihovo ubijanje, njihove imetke i zarobljavanje njihovih žena i djece. Sve navedeno se odnosi na Muhammeda (s.a.v.s.), a ne na 'Isaa a.s., jer njemu nije bilo naređeno da se bori protiv onih koji su ga poricali, a u njegovom Indžilu nema kaznenih propisa: kisasa[1], t'azira[2] džihada[3].

U izdanju iz 1844. godine, dio ove radosne najave vjerovjesnika glasi:

"*A prorok koji bi se usuđivao govoriti što u moje ime što ja ne budem zapovjedio da govori, i koji bi govorio u ime drugih bogova, takav prorok neka se pogubi.*"

Tako ovaj tekst, jasno propisuje pogubljenje lažnog vjerovjesnika koji u Allahovo ime govori ono što mu nije naredio, i on je u potpunoj suglasnosti sa Riječima Uzvišenog u suri El-Hakka, 44-46:

"(44) A da je on o Nama kojekakve riječi iznosio, (45) Mi bismo ga za desnu ruku uhvatili, (46) a onda mu žilu kucavicu presjekli."

I da Muhammmed (s.a.v.s.) nije bio iskreni vjerovjesnik bio bi ubijen. Međutim, poznato je da je na mnogo mjesta, protiv svojih neprijatelja, lično vodio rat, a niko ga nije mogao ubi-

1) Smrtna kazna, koju je Uzvišeni Allah propisao, za pojedine teške prekršaje.

2) Kazna za određene prestupe čiju težinu određuje šeriatski sudija.

3) Borba na Allahovom putu radi uzdizanja Allahove riječi, i rušenja svih silnika, zajedno s njihovim sistemima koji sprečavaju ljude da čuju istinu o Bogu, a da se pri tome niko ne sili na prihvatanje Islama.

ti, jer ga je Uzvišeni Allah čuvao od neprijatelja. Živio je do susreta s Uzvišenim Allahom kada je umro sasvim prirodnom smrću, što potvrđuje riječi Uzvišenog u suri El-Maida, 67:

"A Allah će te čuvati od ljudi"

A što se tiče 'Isaa a.s., kršćani i jevreji vjeruju da je ubijen raspećem, i ako se ustvrdi da se u ovoj radosnoj najavi vjerovjesnika misli na njega, onda bi on prema slovu te iste radosne vijesti morao biti samozvani i lažni vjerovjesnik kao što tvrde i jevreji da nas Allah sačuva od takvog ubjeđenja.

Upozorenje:

Pošto Muhammed (s.a.v.s.) nije ubijen, nego je umro prirodnom smrću, jasno se vidi da se ova radosna vijest odnosi na njega. Kada su sljedbenici Knjige to primijetili zamijenili su riječi "*neka bude pogubljen*", koje su postojale u starim izdanjima, riječima "umrijet će", počevši od 1865. g.g. pa do danas, uporno nastojeći da ospore misiju Muhammeda (s.a.v.s.), jer je pojam "*smrt*" opširniji od pojma "*neka bude pogubljen*", a i pravi i lažni poslanik, oba umiru. Međutim, ova korekcija teksta im nije pomogla da izbrišu aludiranje na Muhammeda (s.a.v.s.), zbog ovoga što slijedi:

8. Zato što se u dvadeset i drugoj tačci ove radosne vijesti kaže da se lažni vjerovjesnik prepoznaje po tome što najavi neke događaje "*pa to ne bude i riječ se ne ispuni*" Muhammed (s.a.v.s.) je najavio mnoge događaje koji su se trebali desiti u budućnosti, čije dešavanje je, kasnije, jasno dokazalo njegovu istinitost i to da je, zaista, legitimni, iskreni i pravi poslanik Uzvišenog Allaha.

9. Jevrejski učenjaci koji su živjeli u vrijeme Muhammeda (s.a.v.s.) su priznali da je, u Tevratu najavljeni vjerovjesnik, upravo on. I neki od njih su primili Islam, kao: Muhajrik, 'Abdullah ibn Selam i Ka'b Al-Ahbar, a neki su priznali da je Muhammed (s.a.v.s.) najavljeni vjerovjesnik, ali nisu prešli na Islam, poput: 'Abdullaha ibn Surija, Hujej ibn Ahtaba i njegovog brata Abu Jasira ibn Ahtaba. U tome nema ništa neobično,

jer su jevrejski učenjaci koji su živjeli u vrijeme 'Isaa a.s. priznali njegovu vjerovjesničku misiju i njegove mu'džize, a potom ga proglasili nevjernikom i naredili njegovo smaknuće, što se jasno vidi u Evanđelju po Ivanu (11:45-57, i 18:1-24).

Prvi prigovor:

Braća Israilova nisu samo Ismailovi sinovi, nego su njihova braća i sinovi 'Isevia ibn Ishaka.

Odgovor:

Među sinovima 'Isevija ibn Ishaka se nije pojavio vjerovjesnik kome bi mogao odgovarati, u ovoj vijesti, navedeni opis, kao što se nigdje ne pominje ni Božije obećanje Ibrahimu a.s. za 'Isevija ibn Ishaka, ali se, na mnogim mjestima u Tevratu, navodi obećanje Ibrahimu i Hadžeri za njihovog sina 'Ismaila i njegov porod.

Drugi prigovor:

U nekim izdanjima se u ovoj vijesti kaže:

"Tvoj Gospodar Bog će podignuti proroka od tebe i od tvoje braće". I riječi *"od tebe"* jasno ukazuju da će taj prorok biti od sinova Israilovih.

Odgovor:

Ako i prihvatimo tako formulisanu misao, to opet ne proturiječi našoj tvrdnji. Zato što su riječi *"od tebe"* samo sinonim i potvrda riječima *"od tvoje braće"*, a u svakom slučaju, ovim citatom stavlja akcenat na riječi *"od tvoje braće"*. Zatim, kada je Muhammed (s.a.v.s.) preselio u Medinu Muneveru, u kojoj je upotpunjena njegova misija, u njoj i oko nje je bilo nekoliko jevrejskih plemena, poput: Hajbera, Beni An-Nedira, Beni Kajnuka' i Beni Kurejze. I kao da se pojavio između njih, a u isto vrijeme se pojavio između svoje braće.

Zaključak:

Evo nekih sličnosti između Musaa a.s. i Muhammeda (s.a.v.s.). I jedan i drugi su:

(1) Allahov rob i poslanik,

(2) i jedan i drugi imaju oba roditelja,

(3) oba su se ženili i imali djecu,

(4) obojici je naređen džihad i rat protiv idolopoklonika,

(5) obojici je naređeno da blud kažnjavaju za to određenom kaznom,

(6) oba su u stanju sprovesti Bogom propisane kazne,

(7) oba su cijenjeni poglavari u svojim plemenima

(8) kod obojice je čistoća tijela i odijela uslov za obavljanje vjerskih obreda, a kupanje za džunuba[1] i ženu poslije menzisa i čišćenja poslije poroda,

(9) zakon i jednog i drugog zabranjuje prinošenje žrtava kipovima, i meso nezaklane životinje,

(10) u zakonima obojice postoje kazne poput kisasa, hadda[2] i ta'zira,

(11) oba zabranjuju kamatu,

(12) oba su umrli na postelji i oba su pokopani.

Postoji još mnogo stvari iz kojih se vidi sličnost, zato Uzvišeni Allah u suri El-Muzzemmil, 15 kaže:

"Mi smo vam, zaista, poslali Poslanika da bi svjedočio protiv vas isto onako kao što smo i faraonu poslanika poslali."

---

1) Džunub je nečista osoba koja se mora okupati, a nečistim se postaje nakon spolnog općenja, polucije, menstruacije, poslijeporođajnog čišćenja.

2) Šeriatska kazna za određene prekršaje.

Druga radosna vijest:

U Ponovljenom zakonu (33:1-2) piše:

"(1) Ovo je blagoslov kojim Mojsije - čovjek Božji - blagoslovi Izraelce pred svoju smrt. (2) Reče on: 'Dođe Jahve sa Sinaja, sa Seria im se pokaza i s gore Parana zasja. Zbog njih dođe od kadeških zborova, sa svoga juga sve do obronaka'."

U izdanju iz 1844. g. se navodi sljedeće:

"Oglasio se s gore Parana, a sa njim hiljade čistih i zakon od vatre."

Silazak Gospodara (Jahve) sa Sinaja je radi darovanja Tevrata Musau a.s., pokazivanje sa Seria je bilo radi davanja Indžila Isau a.s., jer je Seria ime za brda u Palestini i ime jednog sela u Nasiri, a Njegovo oglašavanje s gore Paran je radi objavljivanja Časnog Kur'ana Muhammedu (s.a.v.s.), jer, Paran je Meka Mukerrema. Dokaz tome su riječi Postanja (21:20-21) u kojima se govori o 'Ismailu a.s.:

"(20) Bog je bio s dječakom te je rastao i odrastao. Živio je u pustinji i postao vješt u strijelanju iz luka. (21) Dom mu bijaše u pustinji Paranu, a njegova mu majka dobavi ženu iz zemlje egipatske."

U samirijskom primjerku Tora izdatom 1851. g. se kaže da je Paran u Hidžazu, i ta misao glasi: *"Nastanio se u Paranu koji se nalazi u Hidžazu."*

Nema sumnje da je mjesto 'Ismailova a.s. boravka bila Meka Mukerrema. U njoj se poslije njega nije pojavio ni jedan vjerovjesnik osim njegov unuk Muhammed (s.a.v.s.). Tako postaje jasno da se Božijim oglašavanjem s brda Paran aludira na spuštanje Objave Muhammedu (s.a.v.s.) u Meki Mukerremi, jer se nikada ne kaže: *"Bog je došao s stog mjesta (ili oglasio se)"*, osim ako je tu došla Objava od Njega (neka je Uzvišen). I kao što je Musau a.s. na Sinaju spuštena Objava u formi Tevrata, a Indžil objavljen u Seriu (Palestini), tako se ovdje aludira na objavu Časnog Kur'ana u Meki Mukeremi.

Prva objava Kur'ana se desila u pećini Hira[1] koja se nalazi na najvišoj tački brda Paran. Riječi Izdanja iz 1844 g. "*... a sa njim hiljade čistih*", kao i riječi nekih starih izdanja: "*... a sa njim su hiljade dobrih i knjiga od vatre*", jasno ukazuju na ashabe koji su pomogli Muhammeda (s.a.v.s.). Njihovim slijeđenjem Poslanika (s.a.v.s.) i njihovim džihadom s njime, je uzdignut Islam. I kada nepristran i razuman čovjek razmišlja ko bi mogao biti taj, u Paran poslani, vjerovjesnik s kojim su hiljade čistih i dobrih, i s kojim je "*vatrena Knjiga*" (u kojoj nema ni jedne sure, a da se u njoj nevjernicima i zalutalima ne prijeti vatrom), sa sigurnošću saznaje da je taj najavljeni vjerovjesnik Muhammed (s.a.v.s.). Pošto je ova radosna vijest jasno ukazivala na njega, sljedbenici Knjige su, u novim izdanjima, pribjegli brisanju riječi: "*... a sa njim hiljade čistih*", i riječi "*... s njim je knjiga od vatre*". Ova radosna vijest jasno ukazuje na tri vjerovjesnika, Musaa, Isaa i Muhameda (mir neka je s njima) i na tri, njima objavljene knjige, čije se objavljivanje desilo na tri časna mjesta. Ovo je u suglasju s riječima Uzvišenog u suri Et-Tin, 1-3:

"**(1) Tako mi smokve i masline,**

(2) i Sinajske gore,

(3) i grada ovog, bezbijednog", u kojima se aludira na tri mjesta u koja su poslata ova tri vjerovjesnika, jer u Palestini ima mnogo smokvi i maslina.

Pošto se u Kur'anu htjelo istaći veličanje, polazi se od nižeg ka višem. Tako je Musaova a.s. misija veća od 'Isaove a.s., a Muhammedova (s.a.v.s.) veća od poslanica njih obojice. Isto tako je i Meka časnija i veličanstvenija od Palestine i Sinaja.

A kada se u Tevratu htio iznijeti hhistorijski poredak, ova tri mjesta su pomenuta shodno vremenu u kome su poslana ova tri vjerovjesnika. Musaovo a.s. slanje je upoređeno s pojavom zore, 'Isaovo s izlazom Sunca, a Muhammedovo (s.a.v.s.) s jasnim podnevskim svjetlom koje je jače od prethodna dva i njime je ljudima upotpunjeno to svjetlo. I na Zemlji se nisu pojavili vjera i knjiga koje su potisnule mrak širka i idolatrije, poput Islama i Kur'ana s kojima je došao Muhammed (s.a.v.s.).

---

1) Pećina na najvišem mekanskom brdu u kojoj je Muhammed (s.a.v.s.) primio prvu objavu Kur'ana.

Treća radosna vijest:

U Postanku (17:20) se navodi:

"I za Jišmaela uslišah te. Evo ga blagosivljam: ***rodnim ću ga učiniti i silno ga razmnožiti;*** *dvanaest će knezova od njega postati* ***i u velik će narod izrasti."***

U izdanju 1844. g. njen tekst glasi:

"Za Jišmaela sam ti uslišao molbu. Blagosivit ću ga, učiniti ga velikim i ***učinit ću da se silno razmnoži;*** *dvanaest će knezova roditi* ***i učinit ću da od njega veliki narod izraste."***

Njen tekst u nekim starim izdanjima na arapski jezik glasi:

"A što se tiče Jišmaela, molbu sam ti već uslišao, i evo ja ga blagosiljam, ***učinit ću da od njega veliki porod izađe i uvećat ću ga sa Bimadmadom."***

El-Kadi 'Ijad u svojoj knjizi "Eš-Šifa" kaže da je Bimadmad jedno od Muhammedovih (s.a.v.s.) imena, a u radosnoj vijesti pomenute riječi *"i u velik će narod izrasti"* su najava Muhammeda (s.a.v.s.), jer od 'Ismailove a.s. djece nije niko imao, veliki narod, uzuzev njegovog unuka Muhammeda (s.a.v.s.), te je on taj koji se pominje u Ibrahimovoj i 'Ismailovoj a.s. dovi, navedenoj u suri El-Bekara, 129:

"Gospodaru naš, pošalji im poslanika, jednog od njih, koji će im ajete Tvoje kazivati i Knjizi ih i mudrosti učiti i očistiti ih, jer Ti si, uistinu, silan i mudar!"

El-Kurtubi u svojoj knjizi "El I'alamu fima fi dinin-nesara minel fesadi vel evhami"[1] vrdi da, ako se uzme brojčana vrijednost rečenica hebrejskog teksta koji koriste jevreji, vidjet će se da se u njoj dva puta pojavljuje Muhammedovo (s.a.v.s.) ime, jer njen tekst na arapskom jeziku *"i učinit ću da se, silno razmnoži"* a u nekim izdanjima *"i učinit ću da se silno silno razmnoži"*, se podudara sa riječju (بماد ماد) *"Bimadmad"* u hebrejs-

1) "Obznana nereda i izmišljotina u vjeri kršćana".

kom jeziku, a riječi "*veliki narod*" se podudaraju s riječima (لجوي جدول) "*Ledžvi džudul*" Brojčana vrijednost slova u ovim riječima na ibrijskom jeziku, prema sistemu zbrajanja rečenica, je ista kao i zbir koji se dobija zbrajanjem brojčanih vrijednosti slova u imenu (محمد) "Muhammed"

To je broj 92, a njegov tabelarni zbir prema navedenom sistemu zbrajanja izgleda ovako:

						د	م	ح	م
92	=					4	40	8	40
			د	ا	م	د	ا	م	ب
92	=		4	1	40	4	1	40	2
		ل	و	د	ج	ي	و	ج	ل
92	=	30	6	4	3	10	6	3	30

Kada je, u 10. hidžretskom (16. greg.) stoljeću, prihvatio Islam rabin 'Abdusselam Ed-Defteri, napisao je kratko pismo naslovivši ga "Er-Risale El-Hadije"[1] u kojem ističe da je najviše dokaza jevrejskih raibna u zbrajanje brojnih vrijednosti slova po sistemu "ebdžed"[2], u kojoj je odgovor jevrejima koji odbijaju da je riječ "*Bimadmad*" simbol za Muhammedovo (s.a.v.s.) ime, što su njihovi rabini saznali i među sobom sakrili. Zatim je opisao način korištenja tog sistema.

Božije obećanje Ibrahimu i Hadžeri da će 'Ismailovo potomstvo učiniti velikim narodom je izrečeno u kontekstu pohvale i počasti 'Ismailu, a hvala i čast se ne iskazuju samo radi

1) Poslanica upute. (Kešfuz-zunun: 2:2027).

2) Ebdžed je poseban poredak arapskih slova što liči našoj abecedi.

velikog potomstva, ako ono ne bude od pravih vjernika koji vjeruju samo u jednog i jedinog Boga. Pošto se, poslije njega u Meki nije pojavio ni jedan vjerovjesnik koji tome poziva, osim njegov unuk Muhammed (s.a.v.s.), taj veliki 'Ismailov narod se nije pojavio osim poslanstvom Muhammeda (s.a.v.s.). Pa, neka nam onaj ko niječe istinitost ove radosne vijesti kaže gdje je taj veliki 'Ismailov narod, mimo Muhammedovog (s.a.v.s.) ummeta?!

Četvrta radosna vijest:

U kontekstu govora o jevrejskom obožavanju kipova, u Ponovljenom zakonu (32:21) se kaže:

"Ništavnim me bogom na ljubomor potakoše, razdražiše me ništavilima svojim, i ja ću njih ljubomornim učinit, pukom ništavnim, razdražit ću ih glupim nekim narodom!"

Njen tekst u izdanju iz 1844. g. glasi:

"Potakoše me na ljubomor onim ko nije bog, razljutiše me svojim lažnim božanstvima, pa ću i ja njih potaknuti na ljubomoru ljudima koji nisu narod, i razljutit ću ih jednim neukim narodom!"

Ovu radosnu vijest čini jasnijom sljedeći tekst iz Izaije (65:1-6):

"(1) Potražiše me koji ne pitahu za me, nađoše me koji me ne tražahu; rekoh: Evo me! Evo me! Narodu koji ne prizivaše ime moje. (2) Svagda sam pružao ruku narodu odmetničkom, koji hodi putem zlim, za mislima svojim, (3) narodu koji me bez prestanka u lice srdi: žrtvuju po vrtovima, ka'd prinose na opekama, (4) na grobovima stanuju, i noće na skrovitim mjestima, jedu svinjetinu, meću u zdjele jela nečista. (5) I još govore: 'Ukloni se! Ne prilazi mi da te ne posvetim!' Oni su mi dim u nosu, oganj što gori povazdan. (6) Evo, sve je napisano preda mnom: neću ušutjet dok im ne platim, dok im ne platim u nje-

dra."

Pod neukim narodom se misli na Arape; jer su oni tada bili u velikom neznanju i zabludi, kao što na njih aludiraju i riječi: *"Potražiše me koji ne pitahu za me, nađoše me koji me ne tražahu ... koji ne prizivaše ime moje"*, jer oni nisu istinski vjerovali u jednog Boga, nisu znali Njegova svojstva i lijepa imena, nisu radili po ispravnim zakonima i nisu znali ni zašta osim za obožavanje kipova, pa kao da nisu ni pitali za Allaha, niti ga prizivali. Lutali su dolinama zabluda, kao što Uzvišeni Allah kaže u suri Ali 'Imran, 164:

"Allah je vjernike milošću Svojom obasuo kad im je jednog između njih kao poslanika poslao, da im riječi Njegove kazuje, da ih očisti i da ih Knjizi i mudrosti nauči, jer su prije bili u očitoj zabludi."

Slične riječi Uzvišenog se nalaze i u suri El-Džumua', 2:

"On je neukima poslao Poslanika, jednog između njih, da im ajete Njegove kazuje i da ih očisti i da ih Knjizi i mudrosti nauči, jer su prije bili u očitoj zabludi."

Jevreji su omalovažavali Arape zbog toga što vode porijeklo od robinje Hadžere i zbog njihovog nepoznavanja Allaha i velike zalutalosti. Sebe su smatrali boljim od Arapa, jer su djeca Sare koja nije bila robinja, te što su imali vjerovjesnike, Knjige i zakon. Međutim, Izraelci su, ubijajući vjerovjesnike, udaljavajući se od jednoboštva, obožavajući božanstva idolopokloničkih naroda i prinoseći im žrtave, rasrdili Uzvišenog Allaha, te se i On (neka je slavljen) razljutio oduzimanjem vjerovjesništva od njih. Odlikovao je i izabrao Arape koji su u njihovim očima bili bijednici i neznalice. Tako je slanje Muhammeda (s.a.v.s.) ovom nepismenom narodu, objava Knjige i mudrosti njemu, radi upućivanja na pravi put - predstavljalo najveći stepen buđenja ljutnje kod Izraelaca.

Ako pratimo historiju jevreja, vidjet ćemo da ni jedan narod nije razljutio jevreje, kao Arapi poslije Muhammedovog (s.a.v.s.) poslanstva, jer, iako su Perzijanci i Bizantijci porušili jevrejsku kraljevinu u Palestini i puno ih grdili, i pored toga se

nikada među njima nije pojavala knjiga i vjerovjesnik poput Musaa a.s. i njegove knjige, što bi kod njih probudilo ljutnju, zavist i ljubomoru. A Muhammedov (s.a.v.s.) ummet je jevreje grdio i ponizio, a još mu je Allah podario Knjigu i vjerovjesništvo, nakon što ga je oduzeo od Izraelca. Zato su jevreji dvolično postupali prema Arapima, ulagivali im se i bojali ih se. I u tome je, nesumnjivo, vrhunac njihove ljutnje i ljubomore.

Ko ovu radosnu vijest objasni poslanstvom 'Isaa a.s. na njegov komentar se i ne osvrće, jer je Mesih a.s. iz izraelskog naroda i njima je poslan, a čovjek nije ljubomoran na svoje sinove, ali je, zato, moguće da na njega budu ljubomorni sinovi njegove braće ili njegovih amidža, naročito ako su oni u njegovim očima bijedni i uniženi. Zatim, neznanje i nepismenost su osobine koje se, do kraja šestog stoljeća po 'Isau a.s., nisu nikome pripisivale osim Arapima, jer su čitanje, pisanje i druge znanosti bili poznati, u to vrijeme, kod mnogih drugih naroda, samo ne kod Arapa. I ova radosna vijest, kao da je jasan tekst o njima i Muhammedu (s.a.v.s.) koji je poslan između njih.

Radosne vijesti u knjigama jevreja i kršćana su mnogobrojne. Jedne najavljuju Muhammeda (s.a.v.s.), druge aludiraju na njegov ummet, njemu poslatu Objavu, njegov džihad, ili pak, ukazuju na slavljenje Allaha i ezan ili ukazuju na Meku Mukerremu, širenje Islama, a neke radosne najave je lično slikovito izrekao 'Isa a.s., kao što nam ih prenose evanđelja.

Završna riječ

Hvala Uzvišenom Allahu koji mi je omogućio da završim ovo djelo, i molim Ga da sud mnogih koji su tražili da napišem ovo važno djelo, učini lijepim, i da ga učini korisnim čitaocu koji traga za istinom!

Plemeniti čitaoče! Ova knjiga ti je otkrila istinu o knjigama dva Zavjeta. Dokazala je da sljedbenici Knjige ne posjeduju cjelovit lanac prenosioca ni za jednu knjigu Starog i Novog zavjeta, da su te knjige izgubile svojstvo božanskog porijekla i nadahnuća, da su prepune proturiječja, nesuglasica, isključivosti, grešaka i korekcija.

Ova knjiga je, isto tako, ukazala na ništavnost dva vjerovanja: trojstva i bogolikosti Mesiha a.s. Utvrđeno je da je Mesih, nesumnjivo, stvoreni čovjek, Božiji rob i poslanik.

U ovoj knjizi su odgovori na sumnjičenja koja iznose misionari kršćanstva i orijentalisti protiv Časnog Kur'ana i časnog vjerovjesničkog Sunneta. Postoje stvari koje kategorički ukazuju na to da je Časni Kur'an govor Uzvišenog Allaha, kojega je objavio Svome poslaniku Muhammedu (s.a.v.s.), koji je najavljen u knjigama jevreja i kršćana, i uprkos njihovim iskrivljivanjima, radosne vijesti koje se u njima nalaze nisu se ničim obistinile osim poslanstvom Muhammeda (s.a.v.s.), i kao da su one jasan tekst koji govori da je on iskreni vjerovjesnik i poslanik svjetovima.

Razumom obdareni čovječe! Ostavi fanatizam i pristranost. Odaberi sebi vjeru kojom je Uzvišeni Allah zadovoljan da bude vjera svih ljudi. A "**jedina prava vjera je Islam**"[1].

Bože! Udalji nas od izopačenih vjerovanja!

Naše posljednje riječi su: "Zahvalnost pripada Allahu, Gospodaru svjetova"!

1) Ali 'Imran: 19.

	Imena kršćanskih i jevrejskih učenjaka koja se ne pominju u Bibliji	
	Latiničnim slovima	**Arapskim slovima**
1	Adam Clark	آدام كلارك
2	Horn	هورن
3	Henri i Iskat	هنري و اسكات
4	Lardner	لاردنر
5	Davolije i Rodžment	دوالي و جرد مينت
6	Horsley	هارسلي
7	Vatsun	واتسن
8	JAMES (I)	جيمس الأول
9	Henri VIII	هنري الثامن
10	Marthin Luther Saksonac	مارتن لوثر السكسوني
11	Nabukodonozor - Bretschneider	بختنصر (نبوخذنصر)
12	Džordžis Sal	جرجيس صال (سيل)
13	Dr C.C.P.Fonder	فندر
14	Urudžen	أوريجين ، أوريجانوس
15	Manichane	ماني كيز
16	Ekstajn	اكستاين
17	Kostantin (I)	قسطنطين الأول
18	Jerome	جيروم
19	Entjuhs (IV)	يوكس ، أنطيوخس الرابع
20	Erinijus (Erinius)	أرينيوس (أريناوس)
21	Uludžin	اولوجين
22	Clement Iskender Janus	كليمنس إسكندر يانوس
23	Tertullien	ترتولين
24	Joseph - Josip	يوسيفيس (يوسيفوس)
25	Neho	نخو
26	Isaoc Newton	اسحاق نوتن
27	Dr Skender Kids	سكندر كيدس
28	Maximin	مكسيمن (ماكسيمينيوس)
29	Basilius	باسيليوس
30	Erpenius (VIII)	اربانوس الثامن (أربان الثامن)
31	Dževil	جويل
32	Parker	ثيودور باركر

33	Justinian	جستن (جوستان ، يوسطينوس)
34	Enastitus	اناسطيثوس
35	Thomas Karlajl	توماس كارلائل
36	Neron Klaudijus Kajser	نيرون (نيرو)
37	Domicijan (Dumisjan, Dumitjanus)	دوميشيان ، دوميتيانوس
38	Trajan	تراجان (ترايانوس)
39	Severus	سويرس (سيفيروس).
40	Di Ses (Denis)	دي شس (دينس)
41	Vilirjan	ولريان (والريانوس فالريان)
42	Urlin	ارلين
43	Dioklecijan (Dekledjanus), Dicletian	ديوكليشين (دقلديانوس)
44	Lijusidn	ليوسدن
45	El-Džermeni	الجرمني
46	Faustus	فاستس
47	Selsus	سلسوس
48	Istandel	استاندل
49	Krutis	كروتيس
50	Ephesus	افسس
51	Eichorn	أكهارن
52	Ričard Vats	رجارد واطس
53	Hales	هيلز
54	Kilketa	كلكتا
55	Kennicott	كني كات
56	Chrysostom	كريزاستم
57	Džan Avn	جان عون
58	Ferench	فرنج
59	Polycarp	بوليكارب
60	Jusi Bis	يوسي بيس
61	Hedžisi Bus	هجسي بوس
62	Brufri	بورفري
63	Krisbah	كريسباخ
64	Šulz	شولز
65	Irin	إيرين
66	Tarifan	طريفان

67	Irin	إيرين
68	Bil	بل
69	Fabricius	فابري سيوس
70	Mevšim	موشيم
71	Philips Kvadinulis	فيليبس كودنولس
72	Breton	بروتن
73	Thomas Inglis	طامس إنكليس
74	Sargon (II)	سرجون الثاني
75	Titius	تيطوس
76	Marcus Antonius	مرقس أنتونينس
77	Bajl	بايل
78	Eknapijus	اكناثيوس
79	Bili	بيلي
80	Bibis	بيبيس
81	John Milner	جان ملنر
82	James Brown	جيمس برون
83	Ibfans	ابفانس
84	Dr Bright	الدكتور بريت
85	Munich	مونك
86	Dželenk Verthe	جلنك ورتهه
87	Mani Sik	ماني سيك
88	Wiliam Mijur	وليم ميور
89	John Dark	جان دارك
90	Er-Rebij Musa Kudsij	الربي موسي قدسي
91	Er-Rebij Juda Hakk Duš (Judas)	الربي يهوذا حق دوش (يوضاس)
92	Klaus	كلوس
93	Norton	نورتن
94	Juni Tirin	يوني تيرين
95	Vilijems	وليمس
96	Sirkis El-Haruni	سركيس الهاروني

Literatura korištena pri obradi ovog djela

1. El-Mevsua' el-'arebijje el-mujessere, grupa autora, Daru nehdati Liban, Bejrut, 1981. g.

2. Tarihu El-Džem'ijjati Es-Sirrijje vel-harekati es-sirrijje, Egipat, 1926. g.

3. Komentar Starog i Novog Zavjeta, Adam Clark, London 1851. g.

4. Lardner, (komentar Biblije), 1825. g. u Londonu.

5. Et-Tefsirul Munir, Vehbez-Zuhajli, Darul Fikril muasir, Bejrut, Liban i Damask.

6. El-E'alam, Hajruddin Ez-Zirkikli, Darul 'Ilmi lilmelajin, Bejrut, 1979. g.

7. Tarihu kenisetil Mesihi 'ala vedžhil ihtisar, 1839. g.

8. Fethul Bari, komentar El'Askelani, obrada Muhammed Fuad El-Baki, Riasetu Idaretil buhusil 'ilmijjeti vel iftai ved da'veti vel iršadi, Riadh.

9. Sahihu Muslim, komentar En-Nevevi, Riasetu Idaretil buhusil 'ilmijjeti vel iftai ved da'veti vel iršadi, Riadh.

10. El-Bidaje ven-Nihaje, Hafiz 'Imaduddin Ebul Feda Ismail ibn Kesir, El-Fellah, Riadh.

11. El-Kamus El-Islamijj, Ahmed 'Atijjetullah, Biblioteka En-Nehdatul-misrijje, Kairo, 1963. g.

12. Eš-Šifa:(Eš-Šifa fi ta'rifi hukukil Mustafa, El-Kadi Ebil Fadl 'Ijad ibn Musa El-Hajsabi El-Malikij, Darul kutubil 'Ilmijje, Bejrut, 1979. g.

13. Es-Siretun Nebevijje, Ibn Hišam, obrada Mustafa Seka i Ibrahim El-Ebjari i 'Abdul Hafiz Šibli, Muessesetu 'ulumil Kur'ani.

14. Delailun-Nubuvve: Ebi Nei'ma El-Asfahanija, obrada Muhammed Revvas Kala'dži, El-Mektebetul-'arebijje, Halep, 1970. g.

Tabelarni prikaz čestih izraza koji se spominju i u islamu i kršćanstvu.	
Islamski izrazi	**Kršćanski izrazi**
Allah, Bog, Gospodar	Jahve, Gospod, Bog
Poslanik ili vjerovjesnik	Prorok
Musa a.s.	Mojsije
Tevrat	Tora
Zebur	Psalmi
Davud a.s.	David
Sulejman a.s.	Salomon
Indžil	Evanđelje
Merjema majka 'Isaa a.s.	Marija majka Isusova
'Isa a.s.	Isus, ili Mesija
Harun a.s.	Aron
Nuh a.s.	Noj
Ibrahim a.s.	Abraham
Šit a.s.	Set
Idris a.s.	Henok
Ja'kub	Jakob
Imran	Amram
Adem a.s.	Adam
Lut a.s.	Lot
Jahja a.s.	Ivan ili Jovan
Ishak a.s.	Izak
Ismai'l	Jišmael
Džennet	Raj
Džehennem	Pakao

SADRŽAJ

من مطبوعات وزارة الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد
بالتعاون مع مؤسسة إبراهيم بن عبدالعزيز البراهيم الخيرية

مُختصر كتاب
إظهار الحق

تأليف

الشيخ رحمة الله بن خليل الهندي

اختصره

د/ محمد عبد القادر ملكاوي

باللغة البوسنوية

أشرفت وكالة شؤون المطبوعات والنشر بالوزارة على إصداره
عـام ١٤١٨هـ

مختصر كتاب إظهار الحق

تأليف

الشيخ رحمة الله بن خليل الهندي

اختصره

د/ محمد عبد القادر ملكاوي

باللغة البوسنوية

طبع ونشر

وزارة الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد

بالتعاون مع مؤسسة إبراهيم بن عبدالعزيز البراهيم الخيرية

المملكة العربية السعودية

ردمك: ٣ - ١٥٥ - ٢٩ - ٩٩٦٠